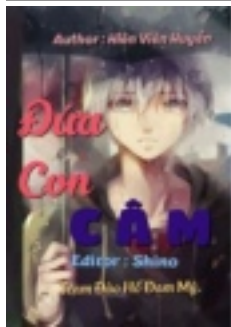

Đứa Con Cầm

Contents

Đứa Con Cầm	1
1. Chương 1: Gia Đình Mới	1
2. Chương 2: Đi Thật Xa Để Trở Về	8
3. Chương 3: Anh Trai Nấn Của Em, Em Nấn Lại Anh Trai	15
4. Chương 4: Quá Yêu Ca Ca	23
5. Chương 5: Ca Ca Ghen Nha	29
6. Chương 6: A Huy Phải Đi Học Đại Học A [h]	36
7. Chương 7: Cùng Ca Ca Sinh Hoạt Vợ Chồng [h]	43
8. Chương 8: Tang Cha	50
9. Chương 9: Chuyện Lòng	58
10. Chương 10: Hoàn	66

Đứa Con Cầm

Giới thiệu

Editor: _Shino_ Thể loại: Tình yêu duy nhất cả đời Nhân duyên tình cờ gặp gỡ Duyên trời định Niê

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dua-con-cam>

1. Chương 1: Gia Đình Mới

Cha Đường Huy năm trước ra biển đánh cá liền không trở về, đây là chuyện thường xảy ra, mẹ hắn – Lý A Quế dẫn theo hắn ba tuổi đến cạnh biển bãi tể một phen, liền bắt đầu tính toán việc tái giá.

A Quế mới khoảng hai mươi tuổi đầu, diện mạo lớn lên cũng dễ nhìn, không làm mất mặt mũi gia đình. Hai vợ chồng có một đứa con nhỏ, sau khi chồng mất đi để lại cho cô một căn nhà ngói ba gian cùng với một ít vốn liếng tiền riêng bên người. Cô quyết tâm sẽ không lại gả cho người đánh cá, liền sai người hướng trên trấn tìm.

Vội vã bị thím Lâm kéo xuyên qua dòng người đi xem mắt, trong tay Huệ Tường còn cầm kẹo mạch nha mua cho đứa trẻ cầm. Hắn vừa vào nhà liền bắt gặp ánh mắt của A Quế.

Huệ Tường có chút động tâm, cô nàng này rất dễ thương, mặt tròn phúc hậu.

A Quế cũng rất hài lòng, người nam nhân kia trong tay còn cầm trò chơi của hài tử, chắc tâm cũng không xấu đến nỗi nào.

Thím Lâm lập tức nhìn ra hai bên có ý tứ, vài lần tác hợp liền thành chuyện tốt.

Hai nhà hợp thành một, hướng hồ mùa màng cũng không được tốt, cũng không đãi tiệc cưới hỏi, Lý A Quế liền chọn ngày tháng tốt dẫn Đường Huy đến Huệ gia ở trấn Tây.

“A Huy, sau này con không mang họ Đường, đổi họ Huệ biết không?”

Đường Huy mới hơn ba tuổi đầu có chút sững sờ, không hiểu rõ chỉ một mực gật đầu.

“Đi vào phải chào hỏi, nhìn thấy người lớn liền gọi là cha, thấy người nhỏ liền gọi là anh. Rõ hay chưa?”

Đường Huy vẫn là gật đầu.

A Quế thở dài, đứa con trai này của cô cũng không biết giống ai. Bé đã được ba tuổi, mái tóc dài ra đen mun như than, lại ít nói. Người ngoài không biết còn tưởng rằng nó là người câm!

Cô hít một hơi thật sâu, nhắc tay gõ cửa nhà Huệ gia, khó tránh khỏi trong lòng thấp thỏm.

Thím Lâm luôn nhắc nhở rằng Huệ tường thương đứa con bị câm của mình như sinh mạng, muốn thành phu nhân của Huệ gia đầu tiên nhất định phải lấy lòng người câm kia, A Vinh.

Huệ Vinh đã sắp được sáu tuổi, gương mặt cậu rất giống người mẹ quá cố, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng cùng với nước da trắng nõn nà, đôi mắt to vội vã chuyển động linh hoạt vô cùng.

Cha đã nói cho cậu ngày hôm nay mẹ kế cùng đứa nhỏ muốn chuyển vào nhà.

Cậu sắp xếp đủ tư thế, uốn ngược ngồi ở đệm lót màu đỏ trên băng ghế, khuỷu tay có thể miễn cưỡng chống được trên bàn ăn, chân ở dưới bàn lắc lư nhưng không chạm đất.

Cậu mở to hai mắt tuyệt nhiên không chớp nhìn ra cửa chính, quyết định rằng nếu người vào tới là một mục la sát, có chết cũng phải đem bà ta đuổi ra ngoài!

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, A Quế dẫn Huệ Huy đi vào, trên mặt cười vẫn mang theo chút sợ hãi.

Huệ Vinh đối với vợ kế A Quế của cha có ấn tượng rất tốt. Cô ta rất giống nữ thần Tống Tử trong miếu Quan Âm nương nương.

Huệ Tường cười nói: “Hai người cuối cùng cũng đến rồi, A Vinh đã chờ mong rất lâu, anh vừa từ trong cửa hàng lấy một ít thức ăn, đến đến, ngồi xuống đi đừng gò bó quá, đều là người nhà cả mà”.

A Quế đem Huệ Huy đẩy lên trước mặt: ” Đây là A Huy, mau gọi cha đi con”

Huệ Huy chỉ cao một chút xíu, ngửa đầu nhìn Huệ Tường hiền hoà, giọng nói giòn giã: “Cha!” Âm thanh khá vang dội, A Quế trong lòng buông lỏng. Con trai ngốc của cô cũng coi như không chịu thua kém.

Huệ Tường sao có thể không cao hứng, lần đầu tiên nghe người ta gọi mình là cha cơ mà.

“Được được được, đến đây đến đây, đây là anh trai của con, A Vinh.”

A Vinh tinh mắt thấy cha mình phản ứng khi Huệ Huy mở miệng gọi “Cha”, có điều đứa em trai nhỏ có mái tóc đen mun này thật giống Tiểu Hắc nuôi trong nhà, này cũng khá thú vị đi.

Cậu đã bình tĩnh lại, nhịn không được nhảy xuống từ trên băng ghế.

A Quế nhìn đứa bé câm ngồi trên ghế, đôi môi mỏng khép lại như một tiểu đại nhân, càng nhìn càng thấy xinh đẹp như nữ búp bê, trong lòng không khỏi yêu thích, dẫn A Huy đi tới: “Gọi anh trai a!” Nói xong liền đưa tay xoa xoa đầu A Vinh.

Huệ Vinh được bàn tay ấm áp của A Quế xoa đầu, không có né tránh chỉ cảm thấy không quen. Khi cậu buông xuống con mắt liền nhìn thấy đôi chân của Huệ Huy mang một đôi giày vải, phía trên thêu đại lão hổ.

Rất uy phong a!

Đôi giày mới của mình cũng không có đại lão hổ nha!

Bên này Huệ Huy ức đến hai gò má đỏ ửng, cũng còn may da vốn ngăm đen nên nhìn không ra. Nó chưa từng kêu lên hai chữ “Anh trai” này, bây giờ cho dù muốn gọi cũng gọi không ra.

Hơn nữa, chị gái trước mặt đẹp như búp bê sứ chẳng lẽ lại là anh trai hay sao?

A Quế gấp gáp thúc giục: “Gọi đi, gọi anh trai a!”

A Huy đôi mắt ngấn nước ngẩng đầu nhìn mẹ mình, Huệ Tường không đành lòng: “Quên đi, sau này lại gọi!” Ngược lại gọi thì con trai cũng không nghe được...

Ai biết được lúc này A Vinh đột nhiên nắm lấy tay Huệ Huy, chỉ vào giày của nó mang trên chân, sau đó khoa tay lên.

Mới được ba tuổi Huệ Huy không quá quen trả lời mọi người vậy mà ngốc ngốc theo A Vinh đồng thời khoa tay.

Con hổ thật uy phong! — A Vinh giả thành con cọp hung mãnh.

Đây là giày mẹ em thêu — Huệ Huy chỉ chỉ mẹ mình, khuôn mặt ngăm đen có chút đắc ý.

Lợi hại như vậy a! — A Vinh ước ao cảm thán.

Em giúp anh làm.

Huệ Vinh lén lút nhìn mẹ kế, thầm nghĩ có mẹ kế như vậy cũng rất tốt.

....

Huệ Tường cùng Lý A Quế nhìn nhau, tâm trạng đều trở nên nhẹ nhõm, hết thấy đều rất thuận lợi!

Bọn nhỏ làm quen với nhau xong, vừa tạo thành một gia đình mới người một nhà liền ngồi xuống ăn bữa cơm đầu tiên.

Lý A Quế là một người lanh lợi, thấy thức ăn trên bàn đều nguội liền bưng đi hâm nóng, vào phòng bếp cũng không xa lạ, một lúc liền tìm đến dầu muối nước tương giấm nôi muống... làm việc càng là nhanh nhẹn, giống như chỉ trong chớp mắt cơm nước nóng hổi một lần nữa được bưng lên bàn.

Cô nàng đặt tâm tư vào từng món, mỗi món ăn trải qua tay cô đều có một ít thay đổi, thả vào trong thịt một chút đường, thêm trứng vào canh còn xào thêm một đĩa rau xanh phủ lên đĩa mì.

Huệ Tường không nhiều lời, nhìn thấy người vợ mới bận rộn, trên mặt mang theo ý cười.

A Huy chưa nhìn thấy nhiều thịt cá trong món chính như vậy, cẩn thận từng li từng tí gấp rau xào, Huệ Tường cũng thay hấn gấp, chén nhỏ dần tích tụ đến tràn đầy.

Huệ Vinh từ nhỏ rất kén ăn, rất nhiều món không ăn, có điều những món A Quế nấu rất được cậu yêu thích, không dầu mỡ, món ăn thơm phưng phức. Trứng gà trong đĩa mì nộn nộn, lòng đỏ bên trong lòng trắng trứng màu hồng phấn mê người, khi chiếc đũa chạm vào liền có lòng đỏ trứng thấm ra, cậu nhìn mà thèm nhỏ dãi, khô khè khô khè mà ăn lên.

Cuối cùng A Quế hết bận ngồi xuống, nhìn một bàn bốn người hốc mắt trào ra bọt nước.

Huệ Tường lần đầu tiên thử nắm chặt tay vợ mình...

Nhiều năm sau, A Vinh đều nhớ đến từng chi tiết nhỏ trong một đêm này.

Hắn có mẹ, có em trai, có người quan trọng nhất trong cuộc đời này.

Cơm nước xong, Huệ Tường nói với A Quế: “Hai đứa bé đã là anh em liền ở cùng phòng với nhau đi.” Tuy rằng phòng rộng nhưng A Vinh từ nhỏ cô đơn, có thêm em trai cho vui vẻ.

A Quế vội vàng gật đầu đồng ý.

Huệ Huy đi theo A Vinh trở về phòng ngủ, đây là lần đầu tiên nó ở nhà lâu, rất hiếm khi có cơ hội leo cầu thang, bước từng bước trên thang lầu bằng gỗ lại có chút hưng phấn, hai chân ngắn cố gắng hướng về phía trước leo, A Quế sợ con ngã liền ở phía sau che chở.

A Vinh tuy rằng chỉ lớn hơn Huệ Huy ba tuổi nhưng cao hơn nửa cái đầu, leo cầu thang cũng thông thạo hơn, đưa tay kéo hần theo.

Huệ Huy được cậu lôi kéo, dùng ít sức hơn không ít, giữa đầu hướng A Vinh nở nụ cười.

A Vinh cảm thấy cái tiểu thân mun này càng giống cún con trong nhà.

Cậu vốn không thích có người lạ ngủ lại trên giường chính mình, có điều tiểu thân mun liền không qua trọng lắm.

Trước khi vào phòng A Quế lại dặn con trai: “Phải nghe lời anh trai nha.”

Huệ Huy nghe lời gật đầu, đi theo A Vinh vào trong phòng.

Trong phòng có hai chiếc giường nhỏ, một bàn vuông nhỏ, hai chiếc ghế gỗ và một chiếc đèn dầu trên bàn.

Khi đó đèn dầu ở trần nhỏ rất hiếm thấy, thường gọi là đèn mỹ phu có thủy tinh bao bọc bên ngoài, so với ngọn đèn bình thường sáng hơn nhiều, cũng an toàn hơn. Do Huệ Tường sợ nền dễ cháy mà đưa con cầm của ông lại không kêu được mới cố ý mua.

Huệ Huy có chút ngạc nhiên, xem xét nhiều một chút.

A Vinh biết hần nhìn cái gì, tay khoa lên: Cái đèn kia không tính cái gì, còn có một loại sáng hơn nữa lại không có lửa.

Tuy nhiên thế tay của hần không quá đúng cách, Huệ Huy càng là chưa từng thấy đèn điện, hần khoa tay cả nửa ngày, Huệ Huy cũng không hiểu.

Lúc này, Huệ Tường đẩy cửa đi vào, thúc giục bọn họ lên giường ngủ: “Nhanh lên giường ngủ đi, cha sẽ tắt đèn”.

A Vinh lập tức lôi kéo tay của cha, liên tiếp khoa tay còn chỉ chỉ Huệ Huy, Huệ Tường đương nhiên hiểu ý của cậu, đối với Huệ Huy nói: “Anh trai con muốn nói cho con, công sở ở trần còn có đèn điện, bật công tắt, đèn rất sáng, hiểu không?”

Huệ Huy chưa từng thấy đèn điện, không hiểu nên lắc đầu một cái.

A Vinh thấy hần lắc đầu lại khoa tay lên: Ngày mai anh dẫn em đi xem.

Lần này Huệ Huy tuy rằng không quá rõ ràng, nhưng nhìn con mắt của A Vinh sáng lấp lánh, rất sáng khoải mà gật đầu đáp ứng. Lại nhếch miệng cười toe toét.

A Vinh nhìn đôi má ngăm đen phình phình của hần liền đưa tay đi nắm, một tay không đủ liền đồng thời hai tay cùng nắm.

Tiểu hài tử không biết nặng nhẹ, Huệ Huy bị nắm đến có chút đau, nhưng không sinh khí, còn lớn gan đưa tay nắm lại mặt A Vinh, hai người đồng thời trêu chọc nhau, cuối cùng đều thở hồng hộc ngã lên giường.

Huệ Tường lắc đầu một cái, lại thúc giục để bọn họ ngủ, hai đứa trẻ cởi quần áo, A Vinh nhất định muốn cùng Huệ Huy ngủ cùng một cái giường. Huệ Tường mừng rỡ khi thấy hai anh em thân thiết như thế, giúp hai đứa đắp chăn liền tắt đèn.

A Vinh lại đột nhiên kéo quần áo của hần.

Không được!

Tắt đèn rồi, tiểu thân mun liền không thấy mình thủ thế, không hiểu ý của chính mình.

Điều này Huệ Tường không thể đồng ý, một là dầu hoả cực kỳ quý, hai là buổi tối đốt đèn rất nguy hiểm.

A Vinh phồng má lên, đầu chôn trong chăn, không lộ ra ngoài.

Huệ Tường thở dài, hướng về Huệ Huy đầu óc mơ hồ nói: “Bé ngoan ngủ đi, nó không có chuyện gì!”

Huệ Huy gật đầu, Huệ tường đột nhiên nói: “A Huy nói chuyện nhiều với anh trai, học thêm một ít dầu tay, sau này...” Nói xong lại cảm giác mình rất buồn cười, cùng một đứa nhóc ba tuổi nói những chuyện này làm gì.

Ai biết gốc gác Huệ Huy kia thế nhưng hiềm thấy mở miệng: “Được rồi, cha.” Tuy rằng gọi cha vẫn cứ rụt rè nhưng làm Huệ Tường cực kỳ hài lòng, A Quế không biết đứng ở cửa từ lúc nào càng ngày càng cao hừng.

Chờ người lớn rời đi, trong phòng một vùng tối đen, dù sao cũng là một nơi xa lạ, Huệ Huy làm sao cũng không ngủ được, hơn nữa trong lòng vẫn mong nhớ anh trai mới, A Vinh.

Hắn nhẹ nhàng chạm chạm A Vinh còn chôn ở trong chăn sinh hờn dỗi, đối phương lại không có bất kỳ động tĩnh nào.

Khi hắn chạm vào lần nữa, đột nhiên A Vinh vươn mình ra. Cho dù xung quanh tối đen, A Huy vẫn ngơ ngợ nhìn thấy ca ca mới tức giận nhìn mình chằm chằm.

Có chuyện gì, ngủ rồi!

“Em... anh...” dừng tức giận. Huệ Huy miệng ngốc ngốc căn bản không nói ra được hết câu.

A Vinh khoa tay, trong bóng tối ai có thể thấy rõ, hắn càng ử rử, ngửa mặt lên trời nằm ở trên giường.

Nếu như là buổi tối, không nghe được, không thấy rõ, không nói được, nếu như còn ngủ không được liên rất khó chịu, A Vinh quần chăn và quay vào phía trong.

Huệ Huy chỉ đành nằm xuống ngủ, chỉ trong chốc lát liền tiến vào mộng đẹp.

Trái lại một bên A Vinh càng là không ngủ được, trong lòng vẫn tức giận cha không thắp đèn, không thắp đèn sao có thể cùng tiểu thân mun tán gẫu, hẹp hòi! Cưới vợ mới cũng vẫn là hẹp hòi!

Huệ Tường cho dù cưới vợ, tháng ngày vẫn như thường lệ trôi qua, chỉ là quán rượu nhỏ có thêm bà chủ, đứa nhỏ cảm A Vinh có thêm mẹ kế, trong nhà chỉ thêm một tiểu ngốc ngốc A Huy.

Huệ gia có nguồn gốc từ Mãn tộc, đã từng được phong quan, bây giờ tuy rằng suy tàn, nhưng cũng hiểu được đọc sách trọng yếu. Đáng tiếc A Vinh là người cảm, cho dù có thông minh thì cũng không có lớp học nào đồng ý thu nhận cậu. Hơn nữa, ngoại trừ những thủ thế thường dùng cũng không có thông dụng ngôn ngữ người cảm, A Vinh chỉ có thể cùng số ít người thân cận giao lưu, đến bên ngoài liên cực kỳ khó khăn.

Năm trước A Vinh bị trường tiểu học trên trấn từ chối đã khó chịu một trận, nhưng dù sao cũng là tính tình trẻ con, không được học thì ở nhà quậy ngược lại cũng tự tại.

Hiện tại có thêm một em trai mới, A Vinh càng thêm vui vẻ.

Trong vòng một tháng, cậu mang A Huy đi công sở trên trấn xem đèn điện, đi trong ruộng ngoài trấn đánh chim nhỏ, còn giới thiệu chú chó tiểu Hắc cho A Huy nhận thức, chơi thoải mái đến cực điểm.

A Huy vốn là người chất phác, trước kia thân thích, hài tử nhà hàng xóm đều không muốn chơi cùng hắn, bây giờ gặp A Vinh không nói chuyện, nhưng không chê chính mình một điểm gì còn thân với hắn cực kỳ. Trong lòng hắn cảm thấy thực sự hài lòng, cái gì cũng đều đồng ý cùng A Vinh nói.

Đương nhiên, hai đứa trẻ cũng chỉ đơn giản khoa tay, cụ thể đối phương cũng chưa chắc thật rõ ràng đang nói cái gì, thế nhưng cũng chính vì tuổi nhỏ, sau một quãng thời gian dần dần, tâm tư lẫn nhau chỉ cần một ánh mắt là có thể truyền đạt.

Cứ như thế mấy tháng trôi qua vù vù, A Vinh và em trai mới liền cùng đứa nhỏ nhà láng giềng cách vách gặp mặt.

A Huy có chút sợ người lạ, trốn ở phía sau Huệ Vinh không dám thò đầu ra, ngược lại A Vinh đem em trai đẩy về phía trước, tay chỉ chính mình lại chỉ A Huy: Đây là em trai của tôi!

“Em trai cái gì a, mẹ ta kể nó chính là con riêng, cha ruột là người đánh cá đã chết sớm.”

“Không chơi với bọn hắn, người câm cũng không nghe được.”

Mấy đứa trẻ đều đặc biệt nhỏ giọng nói chuyện, khi nói còn che che dấu dấu, trong đó vóc dáng cao nhất chính là Thạch Triển Lâm Hồng – con trai của ông chủ Thạch ở tiệm thuốc, hướng A Vinh nhìn một cái, khoa tay mấy lần nói: “Không chơi, về đọc sách.” Nói xong rồi đi.

A Vinh trái lại cũng đã quen rồi, những người này từ khi đến trường xong có bài tập liền giống như rất bận, không nghĩ cùng mình chơi. Có điều chơi với tiểu than đen so với bọn họ tốt hơn nhiều, nghĩ nghĩ liền muốn kéo A Huy rời đi. Nhưng vừa nhìn thấy A Huy mặt than đen hiện lên tia tức giận lập tức phản ứng lại, những tên khốn kia nhất định là nói xấu.

Hắn bèn rợn khoa tay lên: Bọn họ nói cái gì?

A Huy mím môi lắc đầu một cái, mẹ đã nói với hắn chớ đi chọc con nhà người khác.

A Vinh càng gấp, em trai mình làm sao có thể để cho người khác bắt nạt đây?

Hắn thả tay A Huy ra, quay đầu liền đuổi theo đám người Thạch Triển Lâm Hồng, A Huy cũng gấp gấp, ở phía sau liều mạng bước động đôi chân ngắn, nhưng làm sao cũng không đuổi kịp người anh trai phía trước.

Đừng xem A Vinh lớn lên trắng nõn giống con gái, chạy đi như gió bay không bao nhiêu thời gian liền đuổi kịp đám người phía trước, cậu bắt được Thạch Triển Lâm Hồng, trợn trừng mắt nhìn hắn, vì không nói được liền chỉ vào phía sau A Huy đang chậm rãi đuổi theo, biểu hiện vẫn rất hung ác.

Mấy đứa bé dường như sợ hãi A Vinh, nhát gan nhất trong số đó cũng bắt đầu cười phụ họa.

Thạch Triển Lam Hồng gần đây cao lên rất nhiều, bây giờ đã cao hơn so với A Vinh, lúc này ngược lại có dũng khí, lớn tiếng nói: “Không muốn cùng chơi với mày, người câm!”

P phía sau hắn mấy đứa trẻ nghe được hai chữ “Người câm” đều không nhịn được lui về sau mấy bước.

A Vinh từ nhỏ thông minh, tuy rằng không học hết được, thế nhưng khẩu hình “Người câm” đã nhớ và hiểu, nếu như ai mở miệng gọi hắn là “Người câm”, hắn có thể nhận thấy. Vì lẽ đó, phía trước hải tử nói hắn là người câm thì đều muốn che che giấu giấu.

A Huy thở hồng hộc chạy tới, tuổi còn nhỏ lại hướng nội thành thật, nhìn anh trai bị nhiều người vây quanh như vậy, sợ đến đòi mạng!

A Vinh xưa nay chưa từng sinh khí như vậy, nhìn cậu tức giận đến đến đôi má đỏ ửng, nắm chặt bên người hai quả đấm nhỏ. A Huy chưa kịp phản ứng lại, mấy đứa nhỏ đã bắt đầu đánh nhau.

A Huy há to miệng —

A Vinh ca ca thật là lợi hại!

Đúng, đứa nhỏ trên trần đều biết, đứa bé câm nhà Huệ gia có sức mạnh lớn, đánh nhau với cậu đồng nghĩa với việc không muốn sống nữa, không đánh lại liền không nên chọc giận cậu.

Thế nhưng chơi với người câm này cũng rất vui, bắn cung thật hay, có thể bắn hạ chim nhỏ, hơn nữa rất khéo tay, làm cung rắn chắc dùng ít sức, chỉ cần không nói xấu hắn, hắn cùng người ngoài như bạn chí cốt.

Thạch Triển Lâm Hồng tuy rằng cao hơn nhưng còn không phải là đối thủ, bị đánh ngã, A Vinh đạp một cước ở trên lưng hắn lại nhìn về phía một đứa bé khác, lại gọi A Huy lại bắt chuyện.

A Huy có chút hưng phấn lại có chút sợ hãi, có điều hưng phấn rõ ràng chiếm phần lớn, vui vẻ chạy tới, nhếch miệng hướng về A Vinh cười.

A Vinh đắc ý cực kì, cậu bắt lấy tay A Huy kéo ra ngoài, bàn tay kia hướng lên trên lại ra hiệu mấy đứa trẻ khác.

Đám con nít tự có phương thức kết giao giữa bọn họ, mấy đứa bé đều đưa tay vỗ tay nhỏ A Huy, xem như không đánh nhau thì không quen biết, sau này là bạn bè với nhau.

A Vinh lúc này mới để Thạch Triễn Lâm Hồng đang nằm trên đất đứng lên, khinh bỉ hướng về hấn đưa ra thủ thế, ngón út duỗi về phía dưới chỉ tay: Vô dụng, đồ nhất gan!

Thạch Triễn Lâm Hồng tức giận đến đỏ cả mặt, nhưng lại đánh không lại A Vinh, nhặt sách dưới đất lên xoay người bỏ đi.

A Vinh, A Huy cùng những đứa trẻ khác chơi cảnh sát bắt cướp đến trời tối mới về nhà, A Huy đi theo phía sau anh trai, cực kì vui vẻ. Hấn lần đầu tiên làm cảnh sát nha, bắt được giặc cướp so với hấn còn lớn hơn. Đương nhiên là có sự hỗ trợ của A Vinh.

Khi hai đứa trẻ về đến nhà liền nhìn thấy vợ của chủ tiệm hiệu thuốc— mẹ của Thạch Triễn Lâm Hồng đang đứng ở cửa nhà khóc lớn gọi: “Cái người cầm đáng chết của các người, các người xem nó đem tiểu Hồng nhà ta đánh thành dạng gì rồi”. Nhìn dáng vẻ có chút khuếch đại.

Huệ Tường còn ở trong cửa hàng, A Quế đứng ở cửa xoa tay.

Trái lại, Thạch Triễn Lâm Hồng bị mẹ ruột đẩy ra phía trước vẻ mặt lúng túng, nhìn chung quanh cảm thấy thật mất mặt.

A Quế nhìn thấy A Vinh cùng A Huy xa xa đi tới, nhìn hai đứa bé đầu đầy mồ hôi, cả người đầy vết bẩn, trong lòng càng căng thẳng, chẳng lẽ A Vinh thật sự đánh người khác?

“Ôi chao, cái người cầm xấu xí này còn dám vác mặt trở về, mày—” mẹ của Thạch Triễn Lâm Hồng nhìn thấy A Vinh lập tức nhào tới.

A Vinh nhìn khẩu hình bà ta mắng người, trong mắt đều sắp bốc hỏa lên rồi.

Bà già xấu xí!

A Quế thấy con trai bộ mặt biểu tình hung ác, trong lòng cả kinh có điều phản ứng cũng nhanh, bèn vội che chắn ở phía trước ngăn cản vợ ông chủ Thạch: “Chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ, đều là con nít a!”

“Con nít thì sao, người cầm thì có thể tùy tiện đánh người a!”

A Vinh khí lực quá lớn, lại muốn xông ra ngoài, A Quế căn bản kéo không được hấn, chính vào lúc này Huệ Tường chạy về, đem con trai đang phần nộ ôm vào lòng, hấn đau lòng nhất người con trai bị cầm, đối với người đàn bà đang chửi rủa cực kì phản cảm, khẩu khí cũng không được tốt: “Chị Thạch, đều là hàng xóm láng giềng, mấy đứa nhỏ đánh nhau là chuyện bình thường, nếu đã thương chúng ta sẽ bồi thường, nhưng A Vinh chúng tôi không biết nói chuyện lại còn là một đứa trẻ tốt, tôi thấy là người khác bắt nạt nó cũng không biết chừng a”.

“Cậu nói cái gì, Lâm Hồng chúng tôi là một đứa trẻ tốt, có thể với các người...”

Lúc này, tiểu than đen A Huy ở một bên không lên tiếng đột nhiên nói chuyện: “Là bọn họ mắng anh trai con, mắng con, anh trai con mới đánh bọn họ, bọn con đã thắng. Hấn là người đánh không lại anh trai”. Nói xong chỉ về phía Thạch Triễn Lâm Hồng, một tay bắt chước A Vinh thủ thế “Đồ nhất gan.”

A Quế đều kinh ngạc đến ngây người, con trai ngốc của mình từ khi nào đã trở nên lớn gan như thế a? Tuy rằng mồm miệng còn không rõ ràng lắm, thế nhưng giải thích sự thật cũng rõ ràng nha. Trong lòng không khỏi mừng thầm. Hơn nữa A Vinh tuy rằng cầm nhưng có thể rất lợi hại a.

Vợ của ông chủ Thạch còn muốn cãi, thế nhưng con trai của bà ta đã sớm sợ hãi đến tránh ra xa khỏi tay bà, nhanh chân chạy, bà ở phía sau gọi: “Mày đúng là không có tiền đồ, chạy làm cái gì a!” Không thể làm gì khác hơn là đuổi theo.

Mẹ con Thạch gia đi rồi, một nhà Huệ Tường đều bước vào trong nhà, A Vinh vẫn còn tức giận, hướng cha khoa tay: Bà già xấu xí kia phải nói xin lỗi a! Mắng con thì phải nói xin lỗi!

Huệ Tường đối với đứa con này cũng hết cách rồi, thế nhưng vợ của ông chủ Thạch có tiếng là người phụ nữ chanh chua, không cần cùng họ tính toán. Không thể làm gì khác hơn là lấy ra chân gà A Vinh thích ăn nhất dỗ hấn.

A Quế thì lại lôi kéo con trai đến, nghiêm túc dặn dò: “Tiểu tử thúì, sau này không thể cùng người khác đánh nhau, nhìn vết bầm trên người con đi”. Cô là người khôn khéo, nghĩ thầm tuy rằng con trai ngốc trở nên thông minh một chút, tuy nhiên không thể nuông chiều hấn được.

A Huy có chút oan ức, A Vinh nhìn thấy lập tức thoát khỏi cha, đứng ở phía trước em trai, đối với A Quế khoa tay: Không cho mắng em trai con. Em trai con rất ngoan!

A Quế không còn cách nào, bị Huệ Tường kéo vào nhà bếp nấu cơm.

Có điều chuyện này còn lâu mới kết thúc được.

————— Hết Chương 1 —————

2. Chương 2: Đi Thật Xa Để Trở Về

Ngày thứ hai, một mình A Vinh đến tiệm thuốc Thạch gia, còn đem theo ghế nhỏ ở trong nhà, nghiêm túc ngồi ở cửa tiệm thuốc, cũng không biết từ đâu lấy ra một chiếc chuông đồng, gõ lên kêu “leng keng, leng keng.”

Người đi đường sau khi biết được cậu bé đẹp đẽ này là người cầm Huệ gia, có người tò mò dừng lại hỏi: “Tiểu A Vinh, làm sao vậy?”

A Vinh khua tay: Bọn họ bắt nạt con!

Lúc này cậu khẽ nhíu mày, một mặt oan ức, vành mắt còn hồng hồng, người bên ngoài nhìn sao có thể không đồng tình. Dần dần người liền nhiều lên, hướng về tiệm thuốc chỉ trỏ: “Ừa, khẳng định chính là vợ của ông chủ tiệm thuốc a.”

“Bắt nạt một đứa bé!”

“Đúng nha!”

“”Leng keng, leng keng” chuông đồng kêu liên tục, nhìn thấy không thể làm ăn được, người quản lý trong cửa tiệm đi ra muốn đuổi A Vinh đi, đi ra lại thấy bên cạnh đứa nhỏ cầm còn có hàng xóm láng giềng.

Vợ của ông chủ Thạch thấy trên đường nhiều người như vậy cũng không có mặt mũi nào đi ra, vẫn là ông chủ tiệm thuốc tự mình đi ra khuyên nhủ, vừa nói một bên còn làm ra mấy cái thủ thế đơn giản: “A Vinh, con cùng Lâm Hồng nhà chúng ta là bạn tốt, chú cùng cha con cũng là bạn tốt, chú cũng là bạn tốt của con mà, mau về nhà đi!”

A Vinh mặt nhăn một cái, cầm chuông đồng trong tay lại gõ một cái. Làm tư thế nhất quyết không nhận sai: Muốn thím ấy xin lỗi! Không làm như vậy con không đi!

Người qua đường, láng giềng xem trò vui, người càng lúc càng đông, cuối cùng vẫn là Huệ Tường đến mang con trai của chính mình đi.

A Vinh thấy cha đến rồi nên cũng không phản kháng, ngoan ngoãn rời đi. Huệ Tường nhìn con trai, không biết nên nói cái gì cho được, không biết nói tính tình này giống ai, mình và người vợ đã mất đều là người hiền lành, đàng hoàng. A Vinh những chuyện khác đều dễ nói, nhưng nếu ai dám nói hấn là người cầm thì người đó nhất định không thể không xin lỗi.

Thật vất vả sắp xếp A Vinh cẩn thận, để A Huy trông chừng anh trai, hấn mới an tâm quay lại trông cửa hàng, lúc này là thời điểm làm ăn tốt nhất.

Ai biết hấn chân trước vừa đi, chân sau A Vinh liền mang theo ghế nhỏ, chuông đồng hướng về tiệm thuốc Thạch gia xuất phát, lúc này còn dẫn theo em trai A Huy.

Hai anh em đồng thời ngồi ở cửa tiệm thuốc, A Vinh gõ chuông đồng một cái, A Huy liền giúp hô một tiếng: “Bà chủ mắng người, mau chịu nhận lỗi!”

[Moá >< hai=“” anh=“” em=“” các=“” người..quá=“” đáng=“” êu=“” rồi=“” a=“”]]>

Người qua đường một lúc sau lại tụ lại đây, chuyện làm ăn của Thạch gia xem như không cần làm nữa.

Kịch hay này vẫn diễn ra liên tiếp ba ngày, cuối cùng bà chủ không có cách nào, đi ra với giọng nói căm hận xin lỗi: “Sau này không dám nói người nữa, chúc người sau này nói chuyện như Gia Cát Lượng!”

Trên cái trấn nhỏ này rất ít người có thể làm khó dễ người phụ nữ chanh chua Thạch gia càng khó nói làm cho cô ả phải xin lỗi. Kết quả tiểu người câm A Vinh có thể buộc cô ta nhận sai cũng coi như một việc để ca tụng, truyền lưu rất lâu.

Mãi cho đến nhiều năm sau này, trên trấn nhiều người còn nói: “Đứa con người câm Huệ gia ở trấn Tây rất lợi hại a. Năm đó...”

Trải qua chuyện này, Lý A Quế cũng đối với đứa con riêng nhìn với con mắt khác, tuy không thể nói chuyện nhưng thông minh lắm, không đi học cũng quá đáng tiếc.

Cô cùng Huệ Tường thương lượng, lại sai người đi xin xem có thể hay không đưa A Vinh đến trường lớp học đọc sách, nhận biết vài chữ cũng tốt.

Huệ Tường than dài thở ngắn, hấn làm sao mà không muốn chứ. Đứa con trai này của hấn, người khác đối với hấn tốt, hấn nhất định sẽ đối rất tốt với người đó nhưng nếu người người bên ngoài có nửa phần đắc tội cũng nhất định sẽ đòi lại gấp mười lần.

Lần này gác cổng Thạch tiệm thuốc còn khá tốt, lần trước con lớn của Khương gia trấn Đông mắng hấn một câu lại không chịu xin lỗi, mỗi tối đều lén lút đem toàn bộ mầm cây ở sau vườn Khương gia rút sạch.

Lần trước nữa, bà dì của Lưu gia ác ý nói hấn mất mẹ, Lưu gia nhiều lần ông nên đứa nhỏ biết mình không chiếm lợi thế. Dĩ nhiên liền tung tiểu Hắc cầu đi trộm hai con gà trở về.

Chưa từng có người nào dạy hấn như thế này a!

Huệ Tường mặc dù biết đứa con của mình làm nhưng cũng chỉ đành lén lút thay hấn che giấu, người khác cũng sẽ không nghĩ tới một đứa bé năm, sáu tuổi có thể làm ra những chuyện như thế a.

Hấn lúc này không nhịn được đem chuyện này nói tỉ mỉ cùng A Quế, A Quế nghe xong cười ha ha không ngừng, chỉ cảm thấy thú vị, quyết tâm muốn cho A Vinh đi học càng tăng lên.

Nhắc tới cũng khéo, chương quỹ tiệm thuốc – em rể của Thạch gia chính là thầy tổng giám sát mới ở trấn trên, ngày đó cũng tận mắt thấy phong thái của A Vinh, cuối cùng cũng coi như đồng ý nhận A Vinh vào học.

Có điều để tránh tình trạng cái gì cũng nghe không hiểu, cho phép Huệ Huy giúp đỡ, làm lỗi tai anh trai.

Có thể đi học rồi!

Điều này làm hai đứa trẻ vui muốn hổng rồi.

A Quế cũng không đoán được chuyện tốt này, con trai gốc của mình có phúc của đứa gốc đây. Cô ngàn lần dặn dò để A Huy cố gắng nghe thầy giáo giảng bài sau đó toàn bộ nói lại cho anh trai.

Huệ Huy rất chăm chú gật đầu.

Có điều hấn cũng mới có bốn tuổi rưỡi, tính cách chất phác, có thể nghe hiểu bao nhiêu xác thực khiến người ta lo lắng.

Cũng còn tốt, lớp học vừa mới bắt đầu đều giảng những thứ rất đơn giản, viết chữ, toán học còn có cô giáo trẻ dạy đàn dạy hát.

[Lời editor: Người ta bị cảm mà dạy hát!? Moá..nóng máu hà:vv]

A Vinh cùng hát, đánh đàn không có nửa điểm duyên phận. Thế nhưng những cái khác thực sự thông minh, cũng không biết làm sao liền đem chữ trong sách đều học được.

Tuy rằng chữ viết thuận toàn bộ sắp xếp sai lại có thể viết ra chữ càng xinh đẹp, mạnh mẽ, thầy dạy văn đặc biệt yêu thích cậu, nói chữ của cậu có “linh khí”.

Cậu học toán cũng nhanh cực kỳ, từ khi học được con số liền có thể đem bảng cửu chương nhớ thuộc lòng, cộng trừ nhân chia cái gì cũng không làm khó được hẳn.

Học xong một năm, có lần thầy giáo thử dạy hẳn gảy bàn tính. Không đến mấy ngày, bàn tính được gảy “lách cách” vang lên, ngón tay của cậu lướt nhanh như bay trên đó. Phép tính cộng từ một đến một trăm, năm nghìn lẻ năm mươi. Thầy giáo cười tươi như hoa.

Ngược lại là A Huy, ngoại trừ đem những lời nói hàm hồ nghe không được rõ ràng khoa tay cho ca ca nhìn ở ngoài, đọc sách học chữ hết sức vất vả, thường phải dùng rất nhiều thời gian mới có thể học được.

Có điều tuổi hẳn còn nhỏ, thầy cùng các bạn học nhỏ đều biết là hẳn hỗ trợ A Vinh đi học, đối với hẳn chưa từng yêu cầu cái gì. Hẳn cũng liền học chậm chậm, có lúc A Vinh cũng sẽ dạy hẳn nhưng A Vinh là một người rất ham vui, không có nhiều kiên nhẫn, học một chút liền chạy xung quanh quây, ai cũng không làm gì được hẳn.

Dù thế giới bên ngoài có sóng to gió lớn đi nữa thì nơi này cũng vẫn luôn sóng êm biển lặng. Tất cả mọi thứ trong trấn nhỏ đều bình thường. Chỉ có Huệ Tường thỉnh thoảng lại thở dài.

Thạch Triễn Lâm Hồng cùng hai anh em A Vinh chơi với nhau rất được, hẳn có mấy người anh họ ở bên ngoài đi học, so với học bình thường ở trường có thật nhiều kiến thức, có hôm hẳn nói: “Các cậu biết không, người Nhật muốn đánh vào nước ta. Sau này tôi nhất định phải tòng quân kháng Nhật. Tôi muốn thi trường quân đội Hoàng Bộ.”

Huệ Vinh cùng Huệ Huy đối với những chuyện này không hề có khái niệm, Thạch Triễn Lâm Hồng nói chuyện này với bọn họ như đàn gảy tai trâu, liền cũng không có hứng thú.

Chuyện này cũng khó trách, A Vinh tuy sinh ra cùng năm với Thạch Triễn Lâm Hồng, đã hơn tám tuổi, vóc dáng cũng cao, nhưng dù sao không thể nghe được lời nói, thêm vào bên người có A Huy, cùng bên ngoài giao du cũng không bao nhiêu.

Cậu cảm thấy mỗi ngày ở cùng với tiểu than đen, trong nhà có cha mẹ, ăn cơm với thịt kho tàu thoải mái giống như thần tiên. Nhận thức mặt chữ đọc sách cùng với gảy bàn tính có hơn phân nửa là để có thể ở trước mặt A Huy thể hiện ra năng lực.

Nhưng mọi chuyện ở trên đời đều không như con người nghĩ, chuyện phải đến cuối cùng cũng đến. Qua không bao lâu, khoảng chừng một trăm binh Đông Dương trú vào trong thị trấn.

Trấn nhỏ trở nên hoang vắng, quán rượu Huệ gia không thịnh vượng giống như lúc trước, người đi đường trên mặt cũng không còn nụ cười, mà tiểu hắc cầu từ nhỏ đi theo A Vinh cũng đột nhiên chết rồi.

Huệ Vinh đào cho tiểu Hắc một cái hố ở vườn sau nhà, còn dựng đứng cục đá nhỏ lên trên.

Hẳn xưa nay không khóc nhưng bây giờ hẳn rất khó chịu và chán nản.

Hẳn vẫn cùng ngủ với A Huy.

Lúc này hai đứa bé đã ở chung rất lâu với nhau, cũng đều biết chữ. Buổi tối tuy rằng tối, hai đứa sẽ ở tay của đối phương chậm rãi viết chữ.

A Huy vì để mỗi tối có thể cùng anh trai nói chuyện mỗi ngày đều rất cố gắng học nhận thức mặt chữ, dần dần hai đứa có thể nói càng nhiều chuyện với nhau.

Hẳn biết khi tiểu Hắc chết canh trai đã rất khó chịu liền dùng sức nắm chặt tay A Vinh.

Chậm rãi viết: Em cùng anh...với nhau.

A Vinh không thể nghe nhưng đặc biệt rất miễn cảm, ngón tay của tiểu than đen lướt qua lòng bàn tay liền cảm thấy ngứa ngứa nhưng rất ấm áp.

Tiểu Hắc đi rồi nhưng mình còn có tiểu than đen.

Cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Có điều hẳn là anh trai a. Hắc đặt tay lên đầu A Huy sờ sờ. Chỉ trong chốc lát, hai đứa bé ở trong chăn náo loạn từng phèo với nhau, trêu chọc một mới ôm nhau ngủ.

Qua một tháng, trấn nhỏ trở nên náo nhiệt hơn, thị trấn bị chiếm đóng, chính phủ huyện chuyển tới trấn nhỏ.

Anh em Huệ Vinh vẫn như thường ngày đến trường đọc sách. Một người anh họ của Thạch Triễn Lâm Hồng từ nơi khác trở về, có người nói anh hai năm trước đã vào trường quân đội nhưng lại từ chối tiếp tục học mà tòng quân đền đáp quốc gia.

Huệ Vinh dẫn theo A Huy lén lút chạy đi nhìn “đại nhân vật” trong miệng của mọi người, vừa thấy nhưng cũng là kiểu tóc húi cua của thanh niên bình thường, từ trên xuống dưới nhà họ Thạch đều lén lau nước mắt.

A Vinh buồn bực trong lòng, chưa thành đại nhân vật tại sao mọi người lại buồn khóc?

Sau đó, anh họ này đã chết trận ở Vũ Hán khi mới có hai mươi ba tuổi.

Tin qua đời truyền về thị trấn nhỏ cũng đã bị chiếm đóng, người Thạch gia ngược lại không ai khóc.

Huệ Vinh cũng không cảm thấy thay đổi quá lớn trong sinh hoạt và học tập ở trường của cậu. Ngoại trừ việc cô giáo dạy hát và thầy giáo dạy chữ đều trước sau rời đi, có người nói họ đều đi về phía Tây Nam.

Một chút thời gian liền như thế trôi qua, A Huy đọc sách cũng dần dần có tiến bộ, Lý A Quế trong lòng thật sự cao hứng, cha đẻ của A Huy là một người đánh cá chưa từng đến trường đọc sách. Đây đại khái là hưởng chút hào quang từ A Vinh.

Hơn nữa người trên trấn đều biết A Vinh, A Huy hai anh em tuy không có huyết thống nhưng so với anh em ruột còn thân hơn.

Trong lúc vô tình, A Vinh cũng đã mười bốn tuổi. Sau khi tốt nghiệp xong, miễn cưỡng học được một năm sơ trung.

Cậu đã cao lên rất nhiều, làn da vẫn trắng nõn, thân thể thon gầy, bắp thịt cũng rất săn chắc.

Bài tập ở trung học khó hơn rất nhiều, cậu đã không thể học nhiều hơn những thứ cậu được học. Hơn nữa cậu đối với đọc sách cũng không có hứng thú gì nhiều, hưởng hờ những năm gần đây chuyện làm ăn của quán rượu không được tốt, gia cảnh càng ngày càng sa sút. A Huy đọc sách càng ngày càng suất, đến sơ trung còn thi đậu thủ khoa.

Thế là A Vinh quyết tâm không đọc sách, A Huy yêu thích đọc sách, A Huy có thể nói chuyện, A Huy sẽ càng có tiền đồ hơn.

Cậu muốn kiếm tiền nuôi gia đình.

Cậu cũng cùng người nhà nói rõ ý kiến này, A Huy là người phản đối đầu tiên.

A Huy mới mười một tuổi, làn da vẫn ngăm đen, vóc dáng cũng đã rất cao, sắp ngang bằng với A Vinh. Những năm gần đây luôn cùng A Vinh chạy xung quanh chơi, sức lực trên tay cũng lớn hơn.

A Quế cũng không biết con trai gốc của chính mình đột nhiên thay đổi từ thời điểm nào.

A Huy dùng sức lắc tay A Vinh: “Anh đi đọc sách, anh phải đi học a!”

A Vinh cùng em trai đã quá quen thuộc, rất nhiều lời nói không cần làm thủ thế, nói chậm một chút đều có thể từ khẩu hình miệng đọc ra ý tứ. Cho dù không thấy rõ cũng có thể bằng ánh mắt, vẻ mặt là cũng có thể hiểu tám, chín phần mười.

Hắn cười lắc đầu. Rất kiên định.

A Huy cắn răng, anh trai A Vinh của hắn một khi đã quyết định chuyện gì cho dù có chín con trâu cũng không kéo về được. Nhưng lúc này hắn rất rõ ràng, đọc sách là rất quan trọng.

Hơn nữa càng quan trọng chính là nếu anh trai không đọc sách, hai người liền không thể ở cùng nhau.

Anh trai tuy rằng rất lợi hại nhưng là không đọc sách liền muốn ra ngoài...

Anh trai vẫn giống như lần đầu nhìn thấy lúc còn bé, đẹp như búp bê con gái. Nhà người khác con trai lớn lên mặt trở nên loang loang lỗ lỗ, đều mọc râu. Thế nhưng làn da của anh trai hắn lại rất trắng, da đẹp. Mấy năm qua, khuôn mặt trở nên càng sắc nét, ánh mắt càng có tinh thần, óng a óng ánh, phảng phất nếu như đôi mắt ấy nhìn người liền biết hết tâm tư của người.

Anh trai ra bên ngoài rồi có thể hay không rất được mọi người yêu thích, gạt em trai như hắn qua một bên...

A Huy mím chặt môi.

A Vinh cười đối với em trai làm một thủ thế: Em cố gắng học cho tốt, không được để thua kém.

Huệ Tường thở dài, đứa con câm của hắn có thể biết chữ đã là một kỳ tích, học đến sơ trung cũng nên hài lòng. Hắn đánh nhịp: “A Vinh đi bái sư phó làm học trò đi, có tay nghề cả đời không lo.” Nếu như chuyện làm ăn ở quán rượu tốt hơn con trai còn có thể tiếp nhận, nhưng năm nay ai có thể nói chuẩn xác được đây.

A Vinh biết làm rất nhiều việc, hắn biết chữ nghĩa, có thể gảy đàn tính, học những tay nghề bình thường rất đáng tiếc. Thế nhưng hắn dù sao cũng không nghe hiểu lời nói chỉ có thể cùng A Huy ngày đêm ở chung tâm ý tương thông mới có thể thông qua khẩu hình miệng của đối phương nhận biết lời nói, khi người bên cạnh nói quá nhanh hắn liền thấy khó hiểu.

Huệ Tường đề nghị ba loại tay nghề: Được công ở nhà thuốc, thợ máy nhà xưởng, phụ bếp, nếu không nữa thì chỉ còn các công việc nặng nhọc.

A Vinh rất hưng phấn, cười híp mắt, biểu thị mình muốn suy nghĩ thêm.

Buổi tối A Vinh rửa mặt xong xuôi, trở lại phòng của mình và A Huy.

A Huy ngủ rất sớm, thấy ca ca đi vào ánh mắt lom lom nhìn hắn. A Vinh xốc lên chăn trên giường, cũng làm thủ thế: Để anh đi vào ngủ.

Hắn bình thường vẫn ngủ bên trong, lúc này A Huy thế nhưng chiếm vị trí của hắn.

Không ngờ A Huy buổi tối luôn đối thoại cùng hắn hơi bĩu môi, đột nhiên ngồi dậy bắt lấy vai hắn, đầu tựa ở trên cổ hắn, giống như làm nũng mà lắc hắn.

Không được đi làm công, phải tiếp tục đến trường, cùng ta đồng thời đọc sách.

Hắn cũng không lên tiếng thế nhưng A Vinh lại biết ý của hắn, nhếch miệng nở nụ cười, dùng sức một chút đem tay A Huy kéo xuống lại quay người liền đem hắn đè xuống giường.

Hai anh em lại bắt đầu đủ trò trêu đùa, có điều vóc dáng hai người đều cao, chiếc giường gỗ một người bị hai người bọn họ chơi đùa phát ra “kéo cọt” tiếng vang...

Trêu chọc xong, hai người thở hổn hển sóng vai nằm ở trên giường, làn da họ một đen một trắng, một khuôn mặt thô lỗ một khuôn mặt tuấn tú, nhìn sao cũng không giống anh em, nhưng tình cảm tốt đến khó mà tin nổi. Từ khi A Huy đến Huệ gia hai người liền chưa từng cãi nhau. Chuyện này ở trên người bé trai là rất khó có được.

Tắt đèn, A Huy ở trên tay ca ca viết: Anh muốn làm cái gì.

A Vinh cũng viết: Em nghĩ anh sẽ làm cái gì?

A Huy cũng không rõ lắm, ngược lại cảm thấy không có chuyện gì làm khó được anh trai. Có điều, hắn nghĩ đến cha của Thạch Triển Lâm Hồng là ông chủ hiệu thuốc, có thể xem bệnh hốt thuốc cho nhiều người rất lợi hại, liền viết: Tiệm thuốc.

A Vinh xoa bóp tay hấn, bàn tay ngăm đen trở nên rất lớn, đều sắp bằng mình, hơn nữa cùng mình hoàn toàn khác nhau, khớp xương thô to, ngón tay tròn trịa. Nắm trong tay cảm giác rất an tâm và ấm áp.

A Huy nắm lại tay anh trai, đối phương chỉ cười cười, hấn lại vò lên người của cậu, mặt đối mặt làm ra khuếch đại khẩu hình: Có đi hay không?

Xuyên qua ánh nguyệt quang yếu ớt, A Vinh thấy rõ cười cười gật đầu. A Huy lúc này mới cảm thấy thoải mái, có điều lại không muốn leo xuống dưới mà cẩn thận tinh tế quan sát anh trai.

Thật sự rất tuần tú a!

Nếu như hấn là một cô gái, không biết có bao nhiêu người muốn đi hỏi cưới hấn, mình nhất định phải xếp số một.

A Vinh nhẹ nhàng đẩy hấn, ra hiệu hấn leo xuống, hấn bất động, trái lại lẩm bẩm nói: “Anh, anh đẹp như thế, đến lúc có cô gái coi trọng anh rồi, anh cũng đừng quên em nha.”

Hấn nói quá nhanh, A Vinh không thấy rõ, hỏi lại nhưng A Huy thế nào cũng không nói lại, chỉ ôm hấn thật chặt giống như sợ bị người cướp đi.

Ngày thứ hai, A Vinh liền nói với Huệ Tường muốn đi làm được công.

Huệ Tường cũng nghĩ như thế, bên ngoài không yên ổn nhưng con người như thế nào cũng sẽ sinh bệnh, bán được bốc thuốc cũng không thể không có cơm ăn. Thế nhưng tiệm thuốc thu nhận học trò yêu cầu cao, cho dù thông minh, trí nhớ tốt con trai của mình cũng không nghe được, cũng không biết người ta có chịu nhận hay không.

Vừa vặn, anh học trò cưng của ông chủ Thạch lúc này vừa mở tiệm thuốc ở Thượng Hải, muốn thu nhận học trò, Thạch Triển Lâm Hồng liền nhờ cha hấn hỗ trợ. Ông chủ Thạch cũng cảm thấy người cầm Huệ gia Huệ Vinh không dễ dàng, ngược lại đáp ứng, có điều hấn nói trước để khỏi mất lòng, người có thể mang đi nhưng có thể lưu lại hay không liền xem vận mệnh của A Vinh.

Lý A Quế chuẩn bị cho A Vinh mấy bộ đồ, dự bị dưa muối mặn chính mình làm đem trên đường ăn, Huệ Tường đào ra rượu ngon năm xưa chôn ở sân sau để con trai đem hiếu kính thầy.

Học trò ba năm, muốn học đến có bản lĩnh thật sự chỉ có thể cố gắng phụng dưỡng lão sư, hấn mới có thể đem công phu ép dưới đáy hòm lấy ra dạy cho người.

Huệ Tường sợ con trai lại ngang ngược, luôn dẫn dò mãi. A Quế thì lại sợ A Vinh ở bên ngoài chịu thiệt, muốn hấn mọi sự đều phải nhường nhịn, nếu thật sự không chịu được thì hay trở lại. A Vinh đều gật đầu từng cái đáp ứng.

Ngày ấy trước khi đi, mắt A Huy đỏ cả lên, cứng rắn nhẫn nhịn không khóc. Hơn tám năm đây là lần đầu tiên cùng anh trai chia lìa, đau giống như cắt da cắt thịt.

Bình thường, làm học trò thì không thể về nhà được. Hấn một lần lại một lần nói: “Viết thư! Viết thư!”

A Vinh vẫy tay, nhấp môi dưới, không quay đầu lại mà theo ông chủ Thạch rời khỏi quê nhà, chờ đợi cậu chính là cái gì? Cậu cũng không biết, cậu chỉ biết là phải nỗ lực kiếm tiền để A Huy học xong, để cha mẹ sống thật tốt.

Mấy ngày sau, ông chủ Thạch một người trở về quê hương, ở hấn khuyên can đủ đường, anh học trò của hấn cuối cùng cũng thu nhận A Vinh.

A Huy trong lòng vừa cao hứng vừa khó chịu nói không nên lời, trước hấn còn lên tưởng tượng nếu như anh trai không trở thành tiệm thuốc học trò sẽ lưu lại tiếp tục đọc sách...

Lại qua một thời gian nữa, A Vinh gửi thư về nhà cho Huệ Tường và A Huy mỗi người một phong. A Huy như nhặt được bảo vật, đem thư lần qua lộn lại nhìn vô số lần.

A Vinh ở trong thư chỉ nói đơn giản lão sư rất tốt, sư mẫu cũng rất tốt, cũng được ăn cơm no. Thượng Hải rất lớn, chung quanh đều dùng đèn điện.

A Huy lập tức trở về phòng trả lời thư, đem chuyện vật vãnh trong trường đều kể qua một phen, còn chuyển lời cha mẹ ý tứ: Nếu như không quen thì trở về nhà.

Những ngày tháng không có anh trai A Huy rất không quen, một người nằm ở trên giường gỗ ngủ thế nào cũng không yên ổn. Một người ăn cơm, ăn cái gì đều không ngon, hẳn có chút hối hận, lúc trước sao không để anh trai đi học làm bánh ngọt, như vậy liền không cần phải đi xa như thế.

Không bao lâu Huệ Vinh lại gửi thư, vẫn là những câu nói trước kia, mọi người đừng lo lắng cho hắn.

Sau đó thư liền ít đi. Từ mười ngày một phong thư biến thành một tháng một phong, nửa năm nay đã không còn thư trở về.

A Huy sốt ruột, Huệ Tường an ủi hắn: “Làm học trò chuyện gì cũng phải làm, làm gì có nhiều thời gian rảnh rỗi!”

A Huy trong lòng khổ sở sợ anh trai bên ngoài chịu khổ... Mặc kệ anh trai có gửi thư hay không, chính mình cũng phải gửi thư cho hắn.

Hai năm liền như thế trôi qua, A Vinh ngay cả tháng giêng năm mới đều không về nhà, vốn là Huệ Tường không yên lòng muốn đi thăm, nhưng thân thể hắn không được tốt, quán rượu trong nhà cũng phải có người trông coi, thực sự không đi được. Đúng là ông chủ Thạch đi qua đi lại Thượng Hải hai lần, trở về nói A Vinh sống rất tốt, người cao lớn hơn càng tinh ranh như thần.

A Huy nghe xong cũng hơi có cảm giác khó chịu, nghĩ thầm, có thể anh trai đến thành phố lớn, kiến thức rộng rãi sớm đem em trai trong nhà gạt qua một bên.

Hai năm qua hắn học hàng càng thêm xuất sắc, tốt nghiệp trung học đứng đầu được hiệu trưởng tiến cử đến cao trung ở huyện học.

Huệ Tường trong lòng cao hứng, A Vinh không nghe thấy là hết cách rồi, bây giờ A Huy học rất tốt, cho dù đập nồi bán sắt cũng phải đưa hắn đến trường. Lý A Quế trong lòng cảm kích, luôn dặn con trai sau này nhất định phải hiếu thuận với Huệ Tường.

Khi A Huy nghỉ hè trước khi vào cao trung, quân Đông Dương đã bị đánh đuổi đi, ở tiểu trấn nhà nhà thả pháo, mọi người trên mặt đều mang tươi cười.

Thạch Triển Lãm Hồng cũng muốn đi học ở thị trấn trên, lúc này có chút sầu não, quân Đông Dương sao sớm đầu hàng như vậy, chính hắn còn chưa ra chiến trường.

Huệ Tường trong lòng cũng cao hứng, lại nhớ đến A Vinh ở Thượng Hải, suy nghĩ liền muốn đi thăm hắn. Ai biết hắn còn chưa lên đường thì con trai liền về nhà!

Ngày ấy A Huy đang múc nước từ trong giếng, mặc dù hắn mới hơn mười ba tuổi, nhìn qua như mười lăm, mười sáu tuổi, vóc người cao lớn thêm vào làn da ngăm đen, người không biết còn tưởng là nông phu làm ruộng.

Hắn vừa đem thùng nước để dưới đất, lau mồ hôi trên trán liền nhìn thấy ở trước sân có một thanh niên mặc một chiếc áo màu trắng đang đứng, trong tay mang theo một túi vải nhỏ, lông mày tuấn tú, đẹp để khiến người ta khó dời mắt, đúng là anh trai mình – A Vinh rồi.

Trong nháy mắt đó A Huy mơ hồ cảm thấy anh trai có chút gì đó khác nhau, cùng lúc rời đi không giống nhau, nhưng cũng không kịp ngẫm nghĩ, vài bước lao ra đem anh trai ôm lấy, trong miệng hô: “Anh sao lại không viết thư a!”

Túi vải trong tay A Vinh rơi xuống đất — tiểu than đen của hắn sao lại cao như vậy, còn cao hơn chính mình nửa cái đầu. Vòng tay cũng lớn hơn, bị hắn ôm lấy sau khi thật lâu không gặp và ấm áp lại ủa về, thân thể nhất thời buông lỏng.

Huệ Huy thấy A Vinh không đáp lại, trong lòng oan ức, anh trai không đọc được khẩu hình của hắn.

Hắn vừa định làm thủ thế liền thấy A Vinh hướng hắn nở nụ cười, nhặt túi vải ở trên mặt đất lên, mở ra, bên trong có một xấp thư dày dùng dây thừng tính tế buộc lại.

Đây đều là A Huy viết cho hần. Nếu như không có những bức thư này, hai năm qua cũng không biết sao có thể cố gắng vượt qua.

A Huy vừa nhìn thấy lập tức hài lòng, kéo anh trai vào nhà, rót nước cho hần rửa mặt lại cầm nước ô mai vừa làm lạnh ra.

A Vinh rửa mặt uống nước ô mai, nhìn thấy tiểu than đen ngầy ngốc nâng cằm nhìn chính mình, nhìn thế này như hai năm rồi đi không tồn tại.

Tiểu than đen vẫn chính là tiểu than đen.

A Huy nhìn chằm chằm không chớp mắt, anh trai thật sự rất dễ nhìn, so với trước đây cao hơn, cũng gầy hơn. Trong ánh mắt nhù ra mấy phần không hiểu được, trở nên càng thu hút.

Hần cảm thấy nhũn ngôn ngữ hơn cũng không hình dung được.

“Anh, anh khi nào lại đi?” Tốt nhất là đừng đi, nhưng A Vinh kết thúc khoá học là ba năm, hiện tại vẫn còn hơn một năm nữa a.

A Vinh thoáng cúi đầu, miệng mím thật chặt, sau đó ngẩng đầu lên làm thủ thế, rất dùng sức: Không đi, cũng không tiếp tục đi nữa! Trong mắt tràn ngập phần hận, sỉ nhục, còn kéo theo một chút thất bại, thất lạc, phức tạp đến cực điểm.

3. Chương 3: Anh Trai Nấn Của Em, Em Nấn Lại Anh Trai

Huệ Huy sững sờ, người tiệm thuốc bắt nạt anh trai sao?

Hần bỗng nhiên đứng lên, nắm lấy tay A Vinh: “Anh, ai bắt nạt anh?”. Em thay anh ra mặt.

A Vinh thấy A Huy đáng vẻ sực sôi cảm phẫn, ngược lại bình tĩnh lại, khe lắc đầu một cái, con mắt nhìn về phía khác.

A Huy càng hoảng rồi: “Anh!” Hần thuần thực ở trong lòng bàn tay A Vinh viết chữ: Nói cho em biết.

Tâm tình A Vinh cực kỳ phức tạp, tuy rằng tiểu than đen bây giờ còn cao hơn chính mình nhưng hần là em trai a! Chính mình hai năm trước khi ra cửa nghĩ kiếm tiền nuôi gia đình, bây giờ lại là kẻ vô tích sự chạy về nhà còn khiến người trong nhà lo lắng.

Cậu tính tình vốn là cực kỳ mạnh mẽ, ở bên ngoài chịu uỷ khuất cũng gánh chịu một mình. Nhưng hôm nay cùng vợ chồng ông chủ tiệm thuốc nháo loạn, liên đến cả được công đều không làm được, thực sự là quá mất mặt.

Cậu hơi lớn giọng, chính mình cùng bà chủ tiệm thuốc thực sự là không hợp nhau, bà chủ Thạch gia là như vậy, mụ la sát ở Thượng Hải kia càng là như thế... Tại sao đều gặp phải chuyện xui xẻo như thế này!

A Huy nắm tay anh trai, chuyển tới trước mặt, một bên vừa nói chuyện vừa viết chữ: Anh mau nói a!

Lúc nói chuyện liền nhìn thấy đáng vẻ A Vinh chu mỏ, hần chỉ cảm thấy hô hấp cứng lại nói không ra lời.

Ở trong lòng hần anh trai vẫn rất mạnh mẽ, sẽ đánh nhau, biết bắn cung, cái gì cũng đều học được rất nhanh, chưa từng thấy đáng vẻ phát sầu phiền muộn này. A Huy hầu như lập tức hạ quyết tâm— bắt luận như thế nào, tuyệt đối không thể để cho anh trai khổ sở.

A Vinh cảm thấy lòng bàn tay lại có xúc cảm quen thuộc, ngón tay của em trai viết từng chữ từng chữ, cậu đột nhiên cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, thuận thế nắm chặt tay lại, đồng thời cũng nắm lấy tay A Huy.

Cậu đứng lên, lông mày giãn ra, môi hơi nhếch lên, nhẹ nhàng làm thủ thế: Anh trở về rồi, sẽ không đi nữa!

A Huy liều mạng gật đầu, trở về là tốt rồi, anh trai trở về so với cái gì cũng đều trọng yếu!

Hắn cũng không tiếp tục hỏi chuyện hai năm qua của A Vinh nữa, chỉ nói chuyện xảy ra trên trấn, chuyện học tập của chính mình, cuối cùng nói đến chuyện đi đến trên huyện để học tập. Dù sao cũng là con nít, khi nói lời này thì phi thường đắc ý.

A Vinh nghe xong đương nhiên rất cao hứng, hai người ngồi ở trên băng ghế, ban ngày trời nắng to cũng không cảm thấy nóng. Người này nói chuyện, người kia làm thủ thế, thỉnh thoảng viết chữ. Thời gian trôi qua rất nhanh, chờ Huệ Tường cùng a Quế đóng cửa hàng trở về, hai anh em họ vẫn còn đang tán gẫu.

Huệ Tường rất kích động khi thấy con trai trở về, A Quế thu xếp cơm nước, người một nhà lại đoàn tụ.

Trên bàn cơm, A Vinh chỉ biểu thị rằng mình sẽ không trở về Thượng Hải còn những cái khác đều không nói, tình hình cụ thể vẫn là người trong nhà từ nhiều cách hỏi han mà biết.

Hoá ra khi A Vinh đi tới Thượng Hải, ông chủ tiệm thuốc thấy cậu tuy rằng không biết nói chuyện nhưng thông minh lanh lợi, đối xử với cậu rất tốt. Nhưng A Vinh dù sao cũng không nghe thấy mà đơn thuốc để bốc thuốc cùng dạy học đều được truyền miệng, A Vinh học đến thực vất vả. Tuy rằng ngày thường cậu còn đi tiệm sách cũ tìm sách cổ buộc chỉ để học nhưng cũng chỉ là kiến thức nửa vời.

Thêm vào thầy đối với cậu tốt rất nhiều, những học trò khác liền có chút ghen tị, tuy không dám trực tiếp bắt nạt nhưng lên lút gạt chân thì thường xảy ra. Những điều này A Vinh đều đối phó được, phiền phức nhất chính là bà chủ tiệm thuốc.

Ai bảo A Vinh lớn lên quá tuần tú, bà chủ tiệm thuốc đã lớn tuổi, thân thể lại không tốt, bà chủ lại không phải người ăn chay. Thấy một người tuần tú dị thường liền vô tình hay cố ý quyến rũ. Vốn A Vinh còn nhỏ tuổi không biết rõ, tháng ngày cũng bình thường trôi qua, kết quả năm trước ông chủ bị bệnh, bà chủ liền không còn kiêng kỵ...

Căn cứ theo ông chủ Thạch tiết lộ, bà chủ bị A Vinh chinh đến mặt mày xám xịt, thẹn quá hoá giận tố cáo ác ý A Vinh. Ông chủ trong cơn tức giận liền muốn đuổi A Vinh đi, còn nói sau này đừng nghĩ ở tiệm thuốc hành nghề.

Những chuyện này A Huy cũng là sau này mới biết được, lúc đó hắn vẫn không chủ động hỏi A Vinh, cảm thấy khi nào anh trai muốn nói thì nhất định sẽ nói cho hắn.

Nhưng hai anh em cũng không ở chung được mấy ngày, A Huy liền phải đi lên thị trấn học.

Từ trấn đến thị trấn kỳ thực chỉ khoảng sáu mươi dặm đường, thế nhưng bình thường mọi người đều đi bộ nên phải tốn đến nửa ngày trời.

May mà Thạch Triển Lâm Hồng cũng phải đi thị trấn học, gia đình mua cho hắn thêm chiếc xe đạp, hắn liền mời A Huy cùng đạp xe đến trường. Đương nhiên với điều kiện A Huy phải biết đạp xe.

A Vinh tại Thượng Hải hai năm, ô tô đều gặp rất nhiều đừng nói xe đạp. Nhưng cậu cũng không biết đi, hằng ngày đều bị A Huy lôi kéo cùng đi đạp xe.

Những chuyện như vậy A Vinh đều rất thành thạo, nhìn Thạch Triển Lâm Hồng lên xe đạp hai vòng quanh thao trường trường tiểu học liền nóng lòng muốn thử.

Cậu cũng không làm từng bước, sau khi lên xe liền dùng sức đạp chân, giống như cưỡi gió đi ra ngoài. A Huy có chút lo lắng, ở phía sau chạy theo, kết quả A Vinh không giống như lần đầu học đạp xe, chạy hai vòng còn giữ bằng một tay, tay khác vung vung hướng về A Huy. Người vốn đã đẹp đẽ, cưỡi trên xe càng là tinh thần phấn chấn, A Huy nhìn theo đều sửng sốt.

Thạch Triển Lâm Hồng quệt miệng, trong lòng thì thầm, người cầm này thực sự cái gì cũng giỏi, học đạp xe đều nhanh hơn so với người khác.

A Vinh lại vẫy tay ra hiệu A Huy lên xe, A Huy vui vẻ nhảy lên ghế sau, xe đạp thoáng lung lay một hồi lại vững vàng như cũ.

A Huy ôm eo anh trai, dựa vào lưng cậu, cảm thấy thật vui vẻ, thật giống trở về tuổi thơ, ngốc ngốc đi theo phía sau anh trai...

Gió nhẹ lướt qua mặt, hắn ở trên lưng A Vinh nhẹ nhàng viết xuống: Sau này em sẽ mua xe cho anh.

A Vinh trên mặt nở nụ cười, tiểu than đen, học còn không học xong còn nói mạnh miệng. Nhưng có điều thấy trong lòng thật ảm áp.

A Huy người cao, học đạp xe cũng nhanh, liền tiếp luyện mấy ngày liền đến lúc đi học. Hắn cùng Thạch Triễn Lâm Hồng trời còn chưa sáng liền xuất phát, A Vinh ở trước cửa đưa hắn, hắn quay lại ôm anh trai không buông tay.

A Vinh vỗ vỗ lưng hắn, nghĩ thầm, tiểu than đen cũng không biết như thế nào, từ khi chính mình về nhà liền dính so với trước đây càng chặt. Tối hôm qua ở trên giường còn không yên phận, bắt buộc muốn ôm cậu cùng ngủ, cũng không sợ nóng.

Có điều cậu thích a.

Cho dù A Huy cùng Thạch Triễn Lâm Hồng đều là con trai, đạp xe đến thị trấn cũng mất ba tiếng đồng hồ, trên đường, A Huy tình nguyện bỏ sức chở Thạch Triễn Lâm Hồng cũng không muốn đổi phương chở hắn.

Thạch Triễn Lâm Hồng mừng rỡ, có điều cũng thấy kỳ quái: “A Huy, tôi đạp xe so với anh trai của cậu tốt hơn, sao cậu không ngồi xe tôi chở?”

A Huy không nói lời nào, nghĩ thầm, cậu chở cho dù tốt cũng không phải anh trai tôi, tôi có thể ngồi sau xe của cậu sao?

“Tôi thấy tình cảm của cậu cùng anh trai thật tốt, lẽ ra các cậu cũng không phải anh em ruột, tôi thấy các cậu cũng không làm dấu tay, sao cậu biết cậu ta nói cái gì?”

A Huy cười xe, nhếch mép cười, đúng nha, hắn cùng anh trai không cần âm thanh cũng có thể giao lưu.

Thạch Triễn Lâm Hồng là con trai độc nhất, kỳ thực rất hâm mộ anh em A Vinh cùng A Huy, hắn đột nhiên nhớ tới cái gì nói: “Anh trai cậu lớn lên thật tuần tú, mệnh đào hoa, cha tôi nói mẹ cậu đang thu xếp làm mai cho cậu ta đấy.”

Cái gì?

A Huy phanh gấp lại, chân đạp trên đất, Thạch Triễn Lâm Hồng hùng hùng hổ hổ nhảy xuống xe: “Cậu làm gì thế?”

“Cho anh trai cưới vợ? Tính ra anh trai tôi cũng mới mười bảy a!”

“Mười bảy thì sao? A Tứ sát vách vừa mới mười tám đã có hai đứa con trai!”

Anh trai muốn cưới vợ? Cưới một người chị dâu về? A Huy rầu rĩ không vui tiếp tục đạp xe chạy đi.

Thạch Triễn Lâm Hồng ngồi phía sau vui vẻ: “Tôi nói a Huy, nhìn cậu cao lớn, kỳ thực chỉ là một đứa nhỏ không hiểu chuyện, anh cậu là một người trưởng thành sao có thể không kết hôn? Lẽ nào cùng cậu sống hết đời a?”

Có cái gì không thể. A Huy ngậm chặt miệng, một đường đều không nói lời nào.

Khi đến huyện, học sinh ở tại ký túc xá, A Huy rất nhanh thích ứng với cuộc sống mới. Người trong lớp học cũng không nhiều nhưng có nhiều cô gái hơn so với lớp sơ trung trên trấn, lớn lên đều rất nhã nhặn.

Thạch Triễn Lâm Hồng nói với hắn, tiểu nữ hài trắng nõn thất bím hai bên là con gái một của ông chủ xưởng Quốc An.

Đại danh鼎鼎鼎鼎 xưởng Quốc An coi như tiểu tử như A Huy ở xã cũng đã từng nghe nói. Chỉ là không nghĩ tới tiểu thư của ông chủ lớn lại mộc mạc như thế.

A Huy lớn lên cao ráo, lại thông minh, đến trường mới lập tức có bạn mới, thế nhưng trong lòng hắn luôn nhớ đến chuyện anh trai cưới vợ. Nghĩ đến Trung Thu về nhà hỏi rõ ngọn ngành.

Ai biết có ngày hắn đang học, bảo vệ thông báo là hắn có người tìm, trong lòng bỗng dưng nhảy một cái, vội vã chạy ra ngoài. Xa xa liền nhìn thấy anh trai đứng ở cửa trường học.

Đúng là anh rồi!

Có thể là quần áo quá rộng, anh trai thật gầy, một người đứng quay lưng với ngôi trường, cúi thấp đầu, đá cục đá nhỏ ở dưới chân. A Huy không nói ra được trong lòng lạnh lẽo.

Lúc này A Vinh tựa hồ có cảm ứng, đột nhiên quay mặt lại, đúng lúc trông thấy A Huy.

Anh đang không vui đây, tuy rằng trên mặt cũng không có cái nét mặt gì đặc biệt chính là A Huy biết, anh trai không vui. Hắn chạy tới, kéo tay anh trai, nhìn vào con mắt của cậu cũng không nói lời nào.

Tay A Vinh bị em trai nắm chặt, miệng hơi nhếch lên, một tay khác thủ thế: Anh không ở nhà nữa, đi ra làm thợ.

Khẳng định không chỉ có thế này, A Huy nhìn hắn hỏi: “Có phải là... Anh muốn cưới vợ...”

Còn chưa dứt lời, A Vinh vừa nghe con mắt liền tròn tròn, hất tay của hắn ra: Em cũng biết!

“Em không biết, em nghe người khác nói...”. A Huy phủ nhận.

Đến em cũng dám giấu anh! A Vinh vô cùng tức giận quai hàm phồng lên, nghiêng đầu qua chỗ khác, xoay người liền muốn đi.

“Anh!”. A Huy ngăn cản cậu, nóng ruột hỏi lại “Anh thật sự muốn cưới vợ sao?”.

A Vinh đột nhiên dừng lại, dùng sức xua tay: Anh mới không cưới! Không cưới! Không cưới!

A Huy nghe vậy trong lòng nhất thời buồn lòng, khoắc tay lên vai anh trai hỏi: “Vậy rồi sao?”

A Vinh bị em trai khoắc vai, có cảm giác khác thường không nói ra được, xưa nay đều là hắn mang theo tiểu than đen, bây giờ tiểu than đen còn cao hơn mình nữa cái đầu, bị khoắc lên vai giống như bị đối phương ôm vào ngực, cảm giác giống như tiểu hài tử.

“Nói đi!” A Huy thúc dục hắn.

A Vinh bị cọ xát hồi lâu mới chậm rãi ra dấu tay, linh tinh nói vài câu: Những người kia... không được!

Kỳ thực, A Vinh lớn lên tuy rằng tuần tú nhưng dù sao cũng là người cầm, gia cảnh cũng không giàu có, cô gái bình thường làm sao sẽ gả cho đây. Cậu bị A Quế kéo đi xem mắt, qua mấy lần, đối tượng xem mắt không phải người quê thì là người diên, cuối cùng có người nhìn bình thường nhưng cũng đã hai mươi bảy hai mươi tám tuổi rồi, so với cậu hơn mười tuổi.

Cậu ngược lại cũng không ghét bỏ nhưng gia đình cô gái kia không đồng ý. Lại nói ai không muốn kết hôn với một cô gái xinh đẹp thông minh về nhà đây. Vì cái gì cậu không thể được cưới người mình thích?

Cậu vốn không làm được được công đã khá là buồn, lúc này thấy bà mối giới thiệu đối tượng đều là đáng về ấy, trong lòng càng khó chịu, sao đều không muốn xem mắt, suốt đêm đến thị trấn.

A Huy nghĩ thầm, anh trai tốt như thế, những người như vậy làm sao xứng. Vẫn là đến thị trấn, hai người lại có thể ở cùng nhau.

Hắn cũng không cố gắng hỏi lại, lôi kéo A Vinh đi về phía ký túc xá của chính mình. Trong ký túc xá chỉ có hắn cùng Thạch Triển Lâm Hồng hai người, có điều Thạch Triển Lâm Hồng ở thị trấn, hầu như không ở lại ký túc xá.

A Vinh nhìn ký túc xá nho nhỏ, tuy rằng đơn sơ nhưng lại rất sạch sẽ, hắn vỗ vỗ giường của Thạch Triển Lâm Hồng: Em ngủ ở đây.

“À không”, A Huy đi qua ôm eo hắn: “Anh, chúng ta cùng nhau ngủ mà!”.

Giường nhỏ!

“Không nhỏ, chúng ta vẫn thường cùng ngủ mà, anh—“

A Vinh cũng không phản đối nữa, nghĩ thầm tiểu than đen cao hơn một đầu nhưng so với tiểu Hắc có điểm tốt hơn nha.

Không được bao lâu, bạn học của A Huy đều biết hắn có một người anh trai bị câm, lớn lên thanh tú. Tuy rằng trường không cho phép người ngoài ở lại nhưng mọi người đều cho qua, A Vinh liền thuận lợi vào ở.

Có điều cậu thường ngày đi trong trường, thấy chung quanh cây cao che trời, thiếu niên nam nữ ăn mặc quần áo học sinh tinh thần phấn chấn. Luôn cảm thấy mình cũng không thuộc về thế giới này, cậu đến đây là để kiếm tiền nuôi sống chính mình.

Thế là ngày thứ hai đến thị trấn cậu liền đi ra ngoài tìm việc làm.

Ở tiệm thuốc học hai năm nhưng không có măn khoá, làm ngành dược có luật, học đồ không măn khoá sẽ không có người mướn, này chỉ có thể xem số mệnh đi.

Cậu đi ra ngoài một ngày, có thể làm cũng chỉ là việc khổ cực như khuân vác, không cần nghe người khác nói cũng không cần cùng người khác nói.

Cậu mang tiền ở trên người rất ít, cũng không nghĩ để cho tiểu than đen chia tiền học cho cậu dùng, thế là đi khiêng nửa ngày nhận được mấy khối tiền. Có điều hàng hoá giá tăng cao, mấy khối tiền chỉ đủ mua hai cái bánh nướng và một ly nước trà.

A Vinh rõ ràng, làm việc nặng không phải kế hoạch lâu dài, nghĩ muốn đi học nghề khác.

Cậu mua hai cái bánh nướng, một bên gặm một bên muốn xin học làm bánh nướng, cảm thấy rất đơn giản, chính mình nhất định có thể làm. Thế nhưng cha mình mở quán rượu đều không kiếm lời được nhiều, làm bánh nướng càng khó nói.

Cậu vừa ăn bánh nướng vừa hướng phía trong huyện đi, một đường lại nhìn thấy cửa hiệu cắt tóc, tiệm may, nơi xay đậu hũ...

Thợ cắt tóc phải cùng khách hàng giao lưu, cậu tại Thượng Hải hai năm tuy rằng chậm chạp cũng học được nhìn khẩu hình người khác, thế nhưng dù sao cùng người bình thường không giống nhau, làm buôn bán như thế này khẳng định chịu thiệt, tiệm may cũng không phải ý hay, có thể phải cùng người khác nói chuyện, hơn nữa làm sườn xám âu phục phần lớn là phụ nữ, cậu có chút sợ hãi...

Làm cái gì thì tốt đây?

Chính lúc này cậu nhìn thấy phía trước một đồng người vây quanh một tấm giấy đỏ trên tường, cậu cũng đến gần nhìn, hoá ra là xưởng Quốc An thông báo muốn tuyển nhân công làm thợ máy.

Làm người thợ máy? Không cần lên tiếng nha.

A Vinh ở trong đoàn người đông đúc, trong lòng cân nhắc, phía sau bị người vỗ một cái, cậu giật mình quay đầu lại thế nhưng là A Huy, chạy đến đầu đầy mồ hôi, một mặt lo lắng.

“Anh! Anh đi đâu vậy?” A Huy tan học về ký túc xá thấy nhưng không thấy anh trai, gấp gáp tìm kiếm khắp nơi.

A Vinh hướng hần nở nụ cười, kéo hần trở về trường học. A Huy nhìn trên người cậu dính rất nhiều bụi bặm, trên đồ còn có vết mồ hôi, cầm trong tay bánh nướng khô cần cảm thấy rất đau lòng.

“Anh, anh không cần đi lao động.” Hần cầm chặt tay A Vinh, cắn răng, mình nhất định phải cố gắng học để sau này cho anh trai cuộc sống thật tốt.

A Vinh vẫn nở nụ cười, gỡ xuống thông báo tuyển người của xưởng Quốc An: Anh đi thử xem.

A Huy nhìn lên trong lòng liền có chủ ý, có điều vẫn không nhiều lời.

Hai người trở về trường học, A Huy đến cửa trường học mua hai bát mì vẫn thẩn cùng bánh bao chiên cho anh trai ăn, A Vinh cười híp mắt ăn bánh bao chiên, tiểu than đen còn nhớ mình thích ăn cái này nha. Có điều có thể tiết kiệm tiền thì nên tiết kiệm.

A Huy thế nhưng thích xem A Vinh ăn bánh bao chiên, trước tiên cắn một cái lại liếm vào bên trong canh thịt, ngậm vào miệng lại mút vào, môi dính chút dầu hồng hồng...

Trong lòng hần hần đột nhiên nóng lên, “ừng ực” nuốt nước miếng.

A Vinh vừa vắn gắp cho hắn một cái, hắn liền bé ngoan há mồm ăn. Thế nhưng bánh bao chiên thơm ngát tiến vào trong miệng lại không có mùi vị gì, hắn vẫn là không nháy mắt nhìn môi anh trai. Chính mình cũng không biết có chuyện gì, chỉ cảm thấy bụng dưới co thắt, tim đập rất nhanh, cổ họng khát khô.

Hắn đứng lên, vỗ vỗ vai A Vinh nói: “Em đi lấy nước!” liền thật nhanh rời đi. A Vinh không hiểu ra sao, vẫn đem bánh bao chiên còn lại toàn bộ ăn sạch.

A Huy lấy hai thùng nước đến giếng ở thao trường múc nước, tổng cộng chạy hai chuyến. Hắn lại từ bên trong tiền ăn cầm ít tiền rót thêm hai bình nước sôi.

Anh trai thích sạch sẽ, làm việc mệt mỏi mỗi ngày cần phải tắm sạch sẽ thoải mái.

A Vinh trở lại ký túc xá, thấy A Huy rót nước sôi lập tức liền cười đến cong mắt. Xác thực, sau một ngày làm việc nặng nhọc, trên người dính nhớp khó chịu vô cùng.

Cậu vỗ vỗ em trai, nhếch miệng cười: Tiểu than đen, tắm chung không!

A Huy sờ sờ trán, có một chút không được tự nhiên.

Hai người từ nhỏ chơi chung với nhau, lẫn nhau có cái gì chưa từng thấy. A Vinh thoải mái cởi sạch sành sanh, rót nước nóng vào bên trong bồn, sau đó là nước lạnh, cầm khăn lau người.

A Huy cảm thấy hơi nóng, đương nhiên, chạy vào chạy ra chảy không ít mồ hôi.

Hắn còn có chút miệng khô lưỡi khô. Ba năm trước lúc anh rời đi, không cao như hiện tại, khi đó chỉ cảm thấy anh trai so với cô gái khác thì ưa nhìn hơn, còn hiện tại...

Hắn cầm chén nước trên bàn uống hết một nửa nước, tiếp tục nhìn anh—

Hiện tại trên người anh trai vẫn cứ trắng nõn, nhưng toàn thân che một tầng mỏng manh bắp thịt, lúc dùng sức sát người bắp thịt trên cánh tay rất rõ ràng, so với trước kia càng có sức lực.

Hai điểm đỏ trước ngực hồng hồng, rốn tròn tròn rất đáng yêu...

Nhìn từ phía sau, eo anh rất nhỏ, giữa eo là xương sống lưng, xuống chút nữa là cái mông vênh vênh, trắng như tuyết, nhìn muốn gặm một cái. Ánh sáng lúc chạng vạng chiếu vào trên người cậu, ánh lên tuỷ quang thật là đẹp.

Hắn không nhịn được đi tới, cầm lấy khăn từ trong tay A Vinh, nhúng vào trong nước.

A Vinh quay đầu lại hướng về phía hắn nở nụ cười, làm thủ thế: Dùng sức tí nha.

Sau đó hơi cúi lưng xuống. Cậu biết tiểu than đen muốn chà lưng cho cậu.

A Huy giúp cậu kỳ lưng, dùng sức rất cẩn thận, ngẫu nhiên sẽ duỗi một ngón tay ra lạng lẽ chạm vào da thịt trắng nõn của anh, thực mềm mại... Nhưng hắn không dám chạm nhiều, tim đập quá nhanh.

A Huy sức lực rất có chừng mực, A Vinh bị lau đến thoải mái thế nhưng rất khó quay lưng. Cậu chuyển qua nửa người, khoa tay: Đi nhà tắm, rất nhiều nước nóng, càng thoải mái.

A Huy một lòng nhìn chằm chằm sống lưng trước mắt, vòng eo, nhìn thấy thủ thế của A Vinh chỉ theo bản năng gật gù, trong lòng còn cân nhắc, sát đến eo có muốn hay không xuống chút nữa đây? Hắn duỗi ra ngón trỏ đụng vào trên mông A Vinh, rất co giãn a...

Hắn rất muốn làm chuyện gì đó, nhưng không biết làm chuyện gì... trong lòng khô nóng không nói ra được.

Lúc này A Vinh giẫm hắn một cước, con mắt trợn tròn lên: Em đang nghĩ cái gì thế, lần sau anh dẫn em đi nhà tắm a!

Cậu còn chưa thử qua, trước đây ở Thượng Hải thầy ở tiệm thuốc đều rất thích đi nhà tắm, nên sẽ thoải mái chứ?

Chân A Huy bị đau, lúc này mới phản ứng được, anh muốn đi nhà tắm?

“Không được!” Hắn lập tức hô.

A Vinh kỳ quái: Vì sao không thể?

“Đều là một nước trong ao, không sạch sẽ.” Hơn nữa người khác có thể nhìn anh, không được.

A Vinh nhếch miệng cười to, tuy rằng chỉ phát sinh một chút âm thanh nhưng cảm giác được cực nóng khi cười.

Cậu vỗ xuống vai A Huy— đầu đầu sắp vỗ không tới — làm thủ thế: Tiểu tử này, thích sạch sẽ như vậy nha!

Cậu ngược lại tắm xong, nước còn sót lại liền muốn A Huy cũng tắm: Em đỏ mặt, nóng, đến lượt anh giúp em kỳ lưng.

Nói liền một lần nữa đổ nước, giặt khăn muốn giúp A Huy kỳ lưng.

A Huy lại có chút xấu hổ, lại bị anh trai đánh một quyền trên vai: Với anh mà còn ngại a!

“Không có!” Đầu A Huy khẽ rũ xuống, thật không dám nhìn mặt của anh trai, thế nhưng gục đầu lại càng nhìn thấy thứ không nên nhìn. Mặt càng đỏ.

Chỗ đó của anh trai hình dạng rất ưa nhìn, màu sắc đẹp đẽ.

Hắn chỉ cảm thấy máu trên người đều vọt đến đỉnh đầu, con mắt vừa muốn dời đi lại không muốn dời.

A Vinh nhắc chân che lại: Tiểu than đen, em nhìn chỗ nào vậy a, em cũng mau lấy ra. Cậu nghĩ tới liền làm, lập tức đi cởi quần lót của A Huy, đem hắn cùng móc ra so cùng với chính mình.

A Huy không kịp chuẩn bị, tiểu khối bị anh trai kéo xuống. Hắn lúng túng đến lợi hại, nhưng khí lực A Vinh lớn, hắn cũng cản không được.

A Vinh cười híp mắt xoa bóp tiểu đệ đệ của tiểu than đen, lấy ngón tay gầy gầy một hồi: Không tệ a, đã lớn hơn rồi!

Loại trò chơi này khi còn bé cũng không phải không đùa, chỉ là hai năm không ở cùng nhau, đã lâu không chơi, A Vinh cũng không coi là chuyện to tát.

Cả người A Huy run lên, anh trai nắm tiểu đệ của mình tay còn có chút lạnh, cổ cảm giác mát mẻ giống như thấm vào cả người, thật thoải mái.

Tuy rằng hắn đã bắt đầu biến giọng, cũng cao hơn nhưng dù sao còn không đủ mười bốn tuổi, cũng không phải không hiểu chuyện này. Lúc này chỉ cảm thấy thật thoải mái, còn có cảm giác không giống khi còn bé liền đưa tay đi nắm của A Vinh.

A Vinh phản ứng nhanh, lập tức tránh đi, cậu bị bà chủ tiệm thuốc làm hại không ít lần, đến hiện tại liền có bóng ma trong lòng.

Ai biết A Huy thế nhưng cố chấp, lại bắt được eo cậu, thu tay lại nắm lấy cái kia một cách vững vàng.

Cùng mình không giống nhau nha...

A Huy theo bản năng mà nấn nấn, A Vinh đã trưởng thành, chỗ mẫn cảm như thế sao có thể chịu nổi, cũng không nhớ đang cùng cậu trêu chọc liền đi nắm tay cậu, thế nhưng A Huy còn không buông tay, còn nắm đến càng hăng. Một bên nắm còn một bên nghiêng về phía trước để anh trai cùng nắm.

A Vinh bị làm cho có chút run chân, sức lực tiểu than đen rất lớn, siết lại hông của mình, không thể nhúc nhích...

Cậu quay đầu trừng A Huy, đối phương giống như không thấy còn ngốc ngốc hướng cậu cười, trong tay càng nắm hăng say.

A Vinh chỉ cảm thấy khô nóng, cả người một trận tê dại, thậm chí không được, một tay dùng sức đẩy A Huy ra, một tay che lại hạ thân đi mặc lại quần áo.

A Huy sững sờ mà nhìn tay chính mình, chỗ đó của anh trai trở nên rất nóng, hơn nữa còn biến cứng lớn lên, hắn nhìn lại mình một chút cũng đồng dạng... Tựa hồ rõ ràng cái gì...

Hắn nhìn về phía anh trai đang mặc quần áo, khom người lộ ra cặp mông trắng nõn vĩnh viễn, tiểu huyết hồng hồng lúc ẩn lúc hiện, hắn chỉ cảm thấy mũi nóng lên, đưa tay lau thấy toàn là máu.

“Anh!”

Biết rõ đối phương không nghe được, hắn vẫn kêu thành tiếng, theo tiếng kêu hướng về phía A Vinh, liều mạng ôm eo cậu, tay lại sờ về phía cái còn lưu nhiệt, một tay khác lặng lẽ nắm mông thật.

Sờ soạng trên mông cong vĩnh, còn muốn mò.

A Vinh lúc này có chút lúng túng, tiểu than đen thật sự là đứa nhỏ. Còn muốn quây, chính mình liền muốn lên a!

Khí lực cậu luôn luôn lớn, đánh nhau trên trần hải tử không có ai là đối thủ của cậu, chỉ là đối với em trai không dùng lực nên lúc này trông có vẻ lúng túng.

Tay tiểu than đen rất quái lạ, mò cái mông của mình, miệng còn dán lại gửi tới gửi lui.

Cậu đưa tay gỡ đi em trai phía sau, còn chưa dùng sức liền cảm thấy lỗ tai ẩm ướt, toàn bộ da gà đều nổi lên, cậu xúc giác nhạy bén lập tức liền biết tiểu than đen đang liếm hắn.

Dùng lưỡi!

Hắn đúng là giống chó nha!

A Vinh cũng không hình dung được cảm giác của chính mình, lúng túng không rõ, nhưng lại có nói không ra tê dại, tim cũng đập rất nhanh, tay duỗi ra lại chậm chậm buông xuống...

Tiểu than đen muốn làm cái gì nhỉ?

A Huy chính mình cũng không biết phải làm gì, chỉ cảm thấy mùi hương trên người anh trai thật dễ chịu, không phải mùi mồ hôi của thiếu niên mà là một loại hương vị đặc biệt.

Cổ anh trai rất trắng, tinh tế, lỗ tai đều rất ưa nhìn, vành tai mềm một mảnh trắng nõn, hắn liều mạng gửi mùi vị, cuối cùng thật sự không nhịn được lẽ lưỡi ra liếm nơi đó một hồi.

Bụng dưới lập tức nóng lên, hắn không biết như vậy là sao, chỉ ôm anh trai càng chặt, tiểu đệ đệ phía dưới đứng lên còn chĩa vào mông anh trai.

“Anh, anh ơi, anh!”

Tuy rằng A Vinh không nghe được tiếng gọi thế nhưng theo tiếng nói nhiệt khí phun ở lỗ tai cậu là cảm thụ chân thật.

Cậu đột nhiên xoay đầu lại, nhìn vào mắt là A Huy khuôn mặt đen đỏ lên, lấp lánh tựa hồ muốn thủng ánh mắt của cậu, cậu cũng không dám đối diện liền xoay đầu lại, không ngờ A Huy đem cả người cậu xoay lại, đưa tay nâng mặt cậu lên.

“Anh!”

A Vinh lúc đó cảm thấy tay chân cương cứng, không sử dụng được sức lực. Nhìn vô số khẩu hình nhưng lần này có sự khác biệt.

A Huy cao hơn cậu, thở dốc đến lợi hại, bộ ngực không ngừng lên xuống, môi ngậm chặt, hắn đột nhiên cúi thấp đầu, mỗi một cái lên mặt A Vinh liền liếc xuống quần lót rơi ở mắt cá chân, tông cửa xông ra.

A Vinh vuốt gò má chính mình, ngơ ngác. Nửa ngày mới nhớ tới mặc quần áo rồi trước.

4. Chương 4: Quá Yêu Ca Ca

Nửa ngày sau A Huy mới trở về, đứng cạnh cửa phiên phiên nhiều nhiều không tiến vào. A Vinh thật sự có điểm vô ngữ, ngày hôm nay đùa có hơi quá mức. Cậu nằm ở trên giường vẫy tay về phía em trai.

Trong bóng tối cũng không nhìn rõ sắc mặt của A Huy lắm, có điều cuối cùng cũng chịu đi vào, ngồi ở mép giường, cũng không dám nhìn A Vinh. Trái tim nhỏ của hắn bây giờ vẫn còn nhảy lên “thình thịch”.

A Vinh là một người rộng rãi hướng ngoại, loại chơi đùa nhỏ này căn bản không để ở trong lòng. Thấy tiểu than đen chỉ ngây ngốc ngồi lìên vỗ vỗ lưng hắn.

A Huy còn sợ anh trai không vui, lúc này cuối cùng cũng yên tâm. Hắn nhẹ nhàng nắm chặt tay A Vinh, tay của mình đã lớn hơn so với anh trai.

Từ từ viết: Ca ca, em rất thích anh.

A Vinh nhếch miệng cười, cũng nắm lại tay hắn viết: Anh cũng rất yêu thích em.

A Huy há miệng, chính mình thật sự rất yêu thích rất yêu thích anh trai, chính là... Hắn cũng không nói ra được, yêu thích của anh trai cũng không phải loại kia giống mình.

Hắn mím chặt môi, nghĩ thầm trong khoảng thời gian ngắn cũng không nói ra được. Ngược lại, anh trai sau này sẽ hiểu.

A Vinh cảm thấy tiểu than đen hôm nay rất quái lạ, lại viết: Em làm sao vậy?

A Huy cũng không viết chữ, nghiêng người nằm lên giường, vươn tay ôm lấy A Vinh.

A Vinh bật cười, lại nữa rồi, tiểu tử này lại nữa rồi. Từ lúc về quê, tiểu than đen buổi tối khi ngủ đều sẽ liều mạng ôm lấy mình, đáng vẻ giống như chỉ sợ mình chạy mất. Đã lớn như vậy rồi, tính tình còn giống như đứa nhỏ như vậy!

Nhưng cảm giác được người cần thật sự rất tốt.

Đặc biệt là khi ở tiệm thuốc bị làm khó, chỉ cần nghĩ đến tiểu than đen, nghĩ đến tiểu than đen con mắt tròn vo liền cảm thấy mọi chuyện đều có thể chống đỡ tiếp.

A Huy chăm chú ôm anh trai nhưng vẫn không ngủ được. Ngửi mùi hương trên người anh trai, trong lòng lại như lửa đốt, vật giữa hai chân cũng có chút biến hoá, chỉ có thể liều mạng kẹp chặt hai chân.

Hắn rầu rĩ nghĩ, bắt đầu từ mai phải phân giường ngủ, nếu không chẳng phải sẽ bị anh trai phát hiện sao, còn...ngược lại còn không thể bị nhìn thấy.

Mọi chuyện tiếp theo lại thuận lợi ngoài ý muốn, A Vinh đi gặp quản lý, ban đầu quản lý xưởng Quốc An không muốn nhận cậu. Nhưng cậu vốn kiên trì, mỗi ngày đều đi gặp quản lý, còn tự viết phong thư tự tiến cử, nói mình biết chữ, khí lực lớn, có thể chịu được cực khổ, còn biết sử dụng bàn tính toán...

Người quản lý của xưởng đối với người cầm tuần tú này cũng sinh hiếu kỳ, kiểm tra một lúc phát hiện cậu quả thực biết chữ, còn có thể phân biệt khẩu hình, tay cũng linh hoạt, liền dự định thu cậu làm thợ dệt, khâu vá bao tải và vận chuyển hàng hoá.

Ai biết qua vài ngày, ông chủ xưởng thế nhưng tự mình lên tiếng phải nhận người cầm Huệ Vinh vào xưởng làm thợ máy. Nhiều người đều lén lút đề cử, lẽ nào người cầm này cùng ông chủ lớn có thân thích?

Thật ra đây là do A Huy mặt dày đi theo bạn học nữ Dương An Na — con gái một của ông chủ xưởng Quốc An nói một lúc về chuyện của anh trai. Dương An Na vốn có hảo cảm với A Vinh mi thanh mục tú, đối với A Huy trung hậu nghĩa khí cũng có hảo cảm liền đáp ứng hỗ trợ.

Thạch Triển Lâm Hồng sau này biết còn cùng A Huy đùa giỡn: “Không nhìn ra tiểu tử da đen như cậu cũng biết đi cửa sau, xin Dương đại tiểu thư giúp đỡ.”

A Vinh đã nhìn qua cái gì sẽ nhớ cái đó, người lại nhanh nhẹn, khí lực lại lớn. Người làm công trong phân xưởng đều rất chăm sóc cậu, đặc biệt là sự phụ của cậu. Quả thực là coi cậu như con ruột mà đối xử, thường kéo cậu về nhà ăn cơm.

Nụ cười trên mặt A Vinh lại nhiều lên, cậu cảm thấy làm thợ máy rất có tiền đồ. Trước đây lúc ở Thượng Hải, nhà của sư phụ trên lầu là thợ máy cao cấp ở trong xưởng, làm việc trong xưởng của người nước ngoài một tháng nhận được hơn một ngàn khối đồng.

Lúc này, Huệ Tường cùng A Quế cũng đến thị trấn thăm hai đứa con trai. Thấy đứa con cảm có khả năng như thế, cảm thấy yên lòng, cũng không vội tìm vợ cho cậu.

Mọi chuyện đều trôi chảy chỉ là A Vinh cảm thấy tiểu than đen ngày càng quái lạ.

Tiểu than đen không còn cùng ngủ chung giường với mình, có lúc còn tránh né mình. Nhưng cũng không phải hấn không cùng mình thân cận. Mỗi lần mình tắm rửa hấn sẽ vào giúp kỳ lưng, bài tập nhiều vẫn thay mình nấu cơm canh, buổi tối ngủ giường khác nhưng trước đó vẫn cùng mình nói chuyện một chút.

Nhưng tiểu than đen rất ít nói, nói chuyện cũng là chính mình nói nhiều hơn, hấn lẳng lặng nghe, khi nắm chặt tay mình thường sẽ thấm mồ hôi.

Càng ngày càng không thể hiểu nổi tên tiểu tử này!

Đáng tiếc tiểu hắc chết sớm, có lẽ tiểu cầu lớn rồi cũng sẽ giống như vậy.

Ồ, sẽ không phải muốn cưới vợ chứ? Dương An Na thật sự là một người tốt nhất để tuyển, con gái một của ông chủ lớn, đối với tiểu than đen cũng rất tốt. Có điều hai nhà kém nhau quá xa, cũng không thể để tiểu than đen ở rể được.

Đoạn thời gian này là A Huy từ nhỏ đến giờ gian nan nhất, hấn vốn là người không nhiều chuyện, bây giờ còn ít hơn. Vốn khuôn mặt đen như than còn có điểm phi của trẻ con trở thành có góc cạnh rõ ràng, trong mắt toát ra biểu hiện thành thực vượt xa tuổi của hấn.

Thành tích của hấn vĩnh viễn đứng đầu lớp, vốn là môn quốc văn có chút yếu, hai năm sau cũng tăng nhanh như gió. Tựa hồ hoàn toàn trưởng thành trong một đêm.

Hấn cao lên nhanh chóng, đều vượt qua một mét tám, tiết thể dục chạy nhanh nhất, lại chơi bóng rất tốt, danh tiếng có một không hai, rất được nữ sinh hoan nghênh.

[Đây phải gọi là dậy thì thành CÔNG à:<>]

Có điều những trưởng thành này là bị bức ép.

Hấn tàn nhẫn kiểm soát ham muốn thiết tha đó với anh trai, hấn biết rằng muốn bảo vệ anh trai thì cần phải có thực lực.

Hấn chôn sâu ý nghĩ đó trong nội tâm, chính hấn cũng không dám tra cứu. Hấn chỉ biết vào lúc này không thể để cho bất luận người nào biết, hấn cần thời gian.

Dục vọng sẽ khiến con người nhanh chóng trưởng thành, suy nghĩ những điều mà bạn cùng lứa tuổi không quan tâm. Đến khi Huệ Huy được mười sáu tuổi, suy nghĩ của hấn đã chín chắn hơn rất nhiều. Loại thay đổi này hấn sẽ không nói cho anh trai biết, thế nhưng Thạch Triễn Lãm Hồng nhận thấy rất rõ ràng, có lúc hấn sẽ mang theo kính nể nhìn đứa con ghê từ nhỏ đến lớn này.

Thời gian trôi qua rất nhanh, A Vinh đã trở thành công nhân thông thạo, còn lẳng lẽ tự học khoa điện kỹ thuật. Tiền lương của cậu tăng nhanh, còn ký túc xá của A Huy cũng sắp xếp những học sinh khác vào ở. Thế là phải chuẩn bị chuyển ra ngoài.

A Huy thay cậu thu dọn quần áo, trong lòng rất không nỡ nhưng lại không có cách nào khác.

A Vinh làm thủ thế với hấn: Em có thể thường xuyên đến tìm anh mà.

A Huy không trả lời, một mạch thu dọn đồ đạc. A Vinh bây giờ đã sờ không đến đầu em trai, có mấy đêm cậu bất chợt tỉnh lại, phát hiện tiểu than đen ở giường đối diện đang nhìn hấn.

Ánh mắt kia tựa hồ thiêu đốt chính mình.

Thật giống chó săn nhìn chăm chăm thịt heo.

Đương nhiên khi sáng sớm rời giường, A Vinh cảm thấy điều này đều là ảo giác, hơn nữa ban ngày tiểu than đen cũng không có cái gì khác lạ.

Việc học của A Huy cũng không quá nặng nhọc, thế giới bên ngoài vẫn còn hỗn loạn, chiến tranh vẫn chưa chấm dứt, rất nhiều bạn học căn bản không chú tâm học hành.

Mỗi ngày học xong hẳn đều đi gặp A Vinh, nấu cơm cho cậu, làm thêm mấy món cậu thích ăn.

Anh trai thực kén ăn, tuy rằng từ Thượng Hải trở về cái gì cũng đều có thể ăn một ít, nhưng đó đều là cậu đang cố chịu đựng.

Anh trai kỳ thực thích ăn cũng không phải thịt cá gì, giống như rau xanh, cây củ cải, cá trắm đen hẳn đều rất thích, nhưng rau hẹ, tỏi, rau đồng hao (*), nấm tím cậu liền không thích. Hơn nữa cậu rất thích những món hấp, cũng không muốn quá mặn.

(*) Rau đồng hao là một loại gia vị nê nê như hành lá nhưng không phải hành lá.

Hai năm qua quán rượu trong nhà làm ăn không tốt lắm, tiền trong tay hai anh em không dư dả, nhưng hẳn không muốn anh trai khổ cực nên tình nguyện ăn ít đi.

Bữa cơm có canh, có cơm nước là tốt rồi, nhìn sắc trời chắc anh trai cũng sắp trở về rồi. Chỉ là A Huy nghe được tiếng của một cô gái—

Cửa bị đẩy ra, theo sau A Vinh tiến vào còn có hai nữ công nhân.

Tuy rằng A Vinh là một người cầm nhưng tướng mạo thật sự rất đẹp, người lại thông minh, kỹ thuật học được tốt, có mấy người nữ công nhân đều yêu thích và ra hiệu một cách mờ ám.

Hôm nay theo A Vinh cùng trở về A Dịch cùng A Quyên chính là hai người trong số đó, các cô nhờ A Vinh sửa hộ một cái máy thu thanh.

A Vinh đối với các cô gái cùng đại thẩm đều có chút sợ hãi, nhưng cậu có hứng thú với loại hình tiểu cơ khí như máy thu thanh. Vì lẽ đó A Để cùng A Quyên muốn tới nơi ở cũng sẽ đồng ý.

Hai cô gái lú ra lú rú nói chuyện, cũng khoa tay lung tung, nhưng sắc trời tối sầm, A Vinh nhìn không rõ lắm. Nghĩ rằng có tiểu than đen ở đây là tốt rồi, đẩy cửa nhìn, A Huy quả nhiên có ở nhà.

Cậu chỉ chỉ các cô gái, ra hiệu A Huy làm phiên dịch. A Huy trầm mặt nhưng vẫn thuật lại ý tứ của các cô nài cho anh trai.

Hai nữ công nhân ban đầu vẫn nói về chuyện máy thu thanh, chậm rãi liên thay đổi chủ đề, hỏi trong nhà A Vinh có người nào, họ như thế nào, học ở nơi nào...

Tất cả tâm tư của A Vinh đều nghĩ về máy thu thanh, đối với lời của các cô đều dùng gật đầu lắc đầu để trả lời, nhiều lắm cũng chỉ làm một hai thủ thế.

Nhưng A Huy càng ngày càng nổi nóng, tay nắm chặt ghế. Khi nữ công nhân hỏi A Vinh nói cái gì, hẳn cũng đều chú ý tới. Chờ khi cơm chín rồi liền trực tiếp nghiêm mặt nói: “Chúng tôi muốn đi ăn cơm.” Các người có thể rời khỏi rồi.

Nữ công nhân thế nhưng không thức thời, còn muốn lưu lại: “Tiểu đệ đệ, món ăn cậu nấu rất thơm đấy!”

A Huy nhìn nhìn anh trai, thân hình hơi nghiêng đi ngăn trở tầm nhìn của cậu, sau đó trầm thấp nói với nữ công nhân: “Hai chị à, anh trai tôi ở dưới quê đã có hôn ước.”

A? A Để cùng A Quyên mặt đều có chút hồng, lại khó nén thất vọng, lộp lộp rời đi.

A Huy dùng sức đóng cửa lại, tiến đi ôn thần mỹ nữ, quay đầu muốn gọi anh trai đi ăn cơm.

A Vinh đang chuyên tâm xem xét máy thu thanh, cầm công cụ mở ra nghiên cứu, hai nữ công nhân đi lúc nào không biết.

A Huy đứng ở cạnh cửa ngõ ngác mà nhìn anh trai.

Dưới ánh nến, anh trai lúc chăm chú đẹp quá. Lông mi thật dài cũng nhìn thấy rõ ràng, ngón tay trắng nõn thon dài, linh hoạt mở ra từng linh kiện nhỏ. Phảng phất có thể thấy hơi thở trong suốt từ mũi thở ra, từ góc độ bên này có thể rõ ràng nhìn thấy xương quai xanh lộ ra ngoài...

A Huy có cảm giác mình sắp điên rồi!

Có chuyện gì thế này, đều đã gần ba năm rồi!

Hắn không ngừng nuốt nước miếng, nhưng hơi thở không thể khống chế mà thô lên.

Nóng quá, rất muốn...

Hắn chậm rãi đi về phía A Vinh, cho tới khi đến rất gần. Hắn đưa tay ra lại không vỗ vai anh trai mà sờ về phía gò má.

A Vinh tuy rằng không nghe được, nhưng nhìn thấy em trai đi lại gần liền biết muốn gọi mình ăn cơm. Không thể làm gì khác hơn là trực tiếp đặt đồ trong tay xuống, nghĩ thầm sau này mở cửa hàng sửa chữa máy thu thanh, chuyện làm ăn sẽ không kém nha!

Cậu cười híp mắt ngẩng đầu nhìn về hướng em trai, nhưng vừa vặn tiếp xúc bàn tay lớn của A Huy đang hướng về gò má cậu.

Ánh mắt mà buổi tối tình cờ phát hiện đang phát ra từ ánh mắt của em trai. A Vinh theo bản năng hướng về sau lui một bước, cau mày, làm thủ thế: Làm sao vậy?

Không ngờ A Huy đuổi tới một bước, đột nhiên rất dùng sức ôm lấy mình. A Vinh có thể cảm nhận được rõ ràng nhịp tim của em trai.

Tiểu than đen dùng sức mà thở dốc, nhiệt khí phun ở sau gáy cậu. Cả người tiểu than đen đều đang run rẩy.

Cái tên ngốc này không ăn cơm lại đang làm cái gì thế này?

“Anh!” Thanh âm A Huy biểu lộ rất nhiều bất đắc dĩ cùng kiềm chế. Hắn không thể làm cái gì chỉ có thể ôm chặt lấy anh trai. Ngày hôm nay có nữ công nhân đến, hắn có thể ngăn cản nhưng sau này thì sao, sau này anh trai sẽ rời khỏi mình và ở cùng người khác sao?

Hắn không muốn!

A Vinh nhẹ nhàng hắn đẩy ra, nhưng A Huy lại càng ôm chặt hơn. Cậu không thể làm gì khác hơn là ở trên lưng A Huy viết: Ăn cơm.

Cậu không biết được lúc này một chút đụng chạm của cậu đối với A Huy chính là châm lửa ngòi nổ.

Cảm nhận được ngón tay viết chữ, A Huy nhin đến nghiêng rằng, đầu thấm đầy mồ hôi nóng ẩm, phía dưới cứng lên đến nỗi sắp bật ra khỏi quần lót. Hắn đưa tay trượt đến phần eo mỏng của A Vinh ôm chặt hơn về phía chính mình.

A Vinh liền cảm nhận được em trai cứng lên, mặt liền đỏ. Tay nắm thành quyền đánh trên lưng hắn một cái, càng dùng sức đẩy hắn: Tiểu tử chết tiệt, vừa nãy để hai nữ công nhân đến đây, chọc hắn giận đến bốc lửa, cái tên đầu đen như than này!

A Huy vốn có chút lúng túng, bị anh trai từ chối như vậy, ham muốn bị lâu ngày kiềm chế đột nhiên bùng phát. Nghĩ thầm, anh trai như vậy là biết mình muốn cái gì, anh trai luôn coi mình là một đứa trẻ, anh trai không chỉ muốn cưới vợ còn muốn tác hợp mình với Dương An Na.

Cho dù hắn trầm ổn nhưng cũng chỉ mới mười sáu tuổi, thiếu niên si ngốc yêu say đắm anh trai nhưng không thể nói. Chỉ có thể cúi đầu, oan ức nhiều không nói nổi.

A Vinh dở khóc dở cười, kéo hắn về phía bàn ăn bên kia.

Ai biết A Huy không những không nhúc nhích còn đem cậu ôm chặt lấy...

A Vinh cũng có chút tức giận, tiểu than đen đang làm cái gì, cơm nước đều muốn nguội lạnh rồi a. Cậu giãy dụa, lấy tay đập lên đầu A Huy, dùng sức trừng hấn, nhưng khi nhìn phản ứng của em trai làm cho lòng của cậu run lên ——

Hai con mắt tiểu than đen hồng hồng, giống như muốn khóc? Cậu cuống lên, đưa tay lau đi đôi mắt hấn: Không khóc a, có anh ở đây a!

A Huy cũng không biết phải nói như thế nào, cho dù nói yêu thích thật nhiều nhưng anh trai vẫn đứng đưng như không. Nói muốn ở cùng nhau cả đời, anh trai cũng cười hì hì coi như không phải việc gì to tát. Chính mình nên làm cái gì đây?

Hấn nhìn A Vinh thay mình gạt lệ, trong tròng mắt đẹp dễ che kín đau lòng, anh trai trong lòng vẫn có mình!

Hấn đem A Vinh kéo đến ngồi xuống trên giường, liều mạng thở hổn hển. Ý nghĩ trong đầu thay đổi thật nhanh, ngược lại... Hấn quyết tâm, trong ngày hôm nay nhất định phải làm anh trai hiểu rõ.

Hấn sắp điên rồi! Mỗi ngày đều liều chết kiếm chế bây giờ đã đến cực hạn!

Hơn hai năm trước, lần đầu tiên mộng xuân là mơ về anh trai, sau này mỗi lần đều là mơ như thế. Hấn biết như thế là không đúng, nhưng là nằm mơ lại không thể thích làm gì thì làm, hấn khi nhìn đến anh trai nghĩ đến anh trai đều sẽ cứng lên, cả người toả nhiệt. Những người khác đều vô dụng!

Mỗi lần kỳ lưng cho anh trai đều là chuyện hạnh phúc nhất cũng là dày vò nhất. Rất nhiều lần hấn sợ không khống chế được chính mình, anh trai nhất định sẽ hận hấn. Ai có thể chịu đựng nổi đây?

Nhưng chính mình phải làm gì đây? Ai cũng không giúp được gì, không thể nói với ai được.

A Vinh ngồi trên giường, trong lòng có chút bất an, nắm đấm khế chạm vào eo em trai: Làm sao vậy?

Ánh mắt của tiểu than đen làm lòng cậu cứng lại, khá giống với ánh mắt bà chủ được điểm... Nhưng đây là tiểu than đen a!

Con mắt A Huy sáng quắc phát sáng, hấn cúi đầu nhìn về phía anh trai, hai tay nhẹ nhàng nâng mặt cậu lên.

A Vinh nghĩ: Rất quái lạ, mình lại không phải cô gái... Miệng đã bị khoá bởi môi của em trai.

Trong nháy mắt, cả người A Huy khoan khoái như tung bay trên đám mây.

Môi anh trai rất dày, đã mấy ngàn mấy trăm lần đoán như vậy. Môi rất nở nang và thơm ngọt, hấn nhẹ nhàng hôn lên lại kiểm láp, đưa tay muốn cởi đồ A Vinh.

A Vinh không thể suy nghĩ, trong đầu trống rỗng. Tiểu than đen hôn môi mình, giống như hôn môi một cô gái!

Chính mình lại không phải con gái!

Tuy rằng cảm giác không quá kém nhưng hấn vẫn tức giận không nhẹ. Mạnh mẽ dùng lực đem A Huy đẩy ra, đôi môi bị hôn đỏ đến mức chói mắt, đẹp đến loá mắt. A Huy nhìn chằm chằm không chớp mắt.

Người là đồ vô lại! A Vinh mạnh mẽ làm thủ thế. Tôi không phải là nữ.

[Lời editor: Vì A Vinh đang tức giận nên cũng không nên xưng hô ra sao cho phù hợp:vv]

A Huy gần như rống lên mà nói rằng: “Anh là anh trai em, em biết rất rõ, em nói rồi, em yêu anh. Em rất thích anh... Chính là loại yêu thích này!” Theo tiếng la, hấn lại nhào tới trên người A Vinh, tàn nhẫn mà hôn hấn, tay càng tiến vào trong quần áo.

A Vinh xưa nay chưa từng thấy trên mặt em trai có biểu hiện điên cuồng rừng rực như vậy.

Tiểu than đen đều là gốc gốc đi theo sau mộng mình, khi còn bé cùng đi qua nhà Thạch gia bắt đèn, ngủ chung cùng nhau chơi đùa, lớn hơn cũng là tiểu than đen đối với chính mình tốt nhất. Cậu vì tiểu than đen cũng có thể không tiếp tục học, có thể liều mạng kiếm tiền, cậu tin tưởng tiểu than đen cũng sẽ vì cậu mà liều mạng như thế.

Tiểu than đen là anh em, so với anh em càng thân thiết hơn!

Nhưng là, nhưng là, tiểu than đen yêu mình? Yêu thích giống như yêu thích một cô gái sao? Mình lại không phải thổ a! Trước đây hấn nhìn chính mình như vậy, lẽ nào tâm tư đã chôn giấu từ rất lâu rồi sao?

A! Dưới thân A Vinh mát lạnh, A Huy đã cởi quần lót của cậu ném đi, cậu không thể suy nghĩ được gì nữa, ra sức mà giãy dụa.

Hai mắt A Huy đỏ chót, há mồm nặng nhọc thở hổn hển, đã tới bước này rồi không thể ngừng được. Hấn biết sức lực của anh trai lớn, nếu thật sự đánh, sợ là không làm được chuyện gì, chỉ có thể làm trước một bước. Hấn đưa tay nắm phía dưới của A Vinh, giống như tự làm bình thường mà xoa xoa cho hấn.

Hai năm qua, A Huy tự làm cho mình không ít lần, ngược lại A Vinh ở phương diện này không có hứng thú, kinh nghiệm so với em trai ít hơn rất nhiều. Lúc này nơi yếu ớt nhất bị nắm như vậy, ở ngoài ngưỡng ngừng e thẹn nhưng bên trong không phải không thoải mái—

Tiểu than đen chết tiết sao lại háo sắc như vậy, học thủ pháp này ở nơi nào. Cậu liều mạng khép hai chân lại, lại muốn đẩy người ra, thế nhưng sức lực lúc này yếu đi không ít.

A Huy thừa cơ lập tức đè lên người A Vinh, tay không ngừng xoa nắn, ánh mắt lại tội nghiệp nhìn anh trai. Hấn biết rất rõ, anh trai ngoài cứng trong mềm, tuy rằng như vậy không tốt lắm, nhưng không còn cách nào khác!

Quả nhiên A Vinh bị làm đến cả người tê dại. Tuy rằng muốn dùng sức tránh thoát, A Huy cũng không thể bắt cậu làm như thế, nhưng cậu nhìn thấy ánh mắt của tiểu than đen, trong lòng liền mềm nhũn— tiểu than đen cũng chỉ là hài tử thôi... Hay đây chỉ là hứng thú nhất thời, mình lại không mất cái gì, làm rồi cũng không phải không thoải mái, so với bà chủ chó má kia tốt lắm rồi.

Trong lòng cậu nghĩ như thế, trên tay tuy rằng chống cự nhưng sức lực không lớn lắm.

Dần dần, phía dưới của cậu cũng đứng lên, bụng dưới còn nóng lên...

Nếu như bị làm cho bắn ra, nhất định mất mặt chết đi!

A Vinh bần rợn đi căn tay A Huy, nào biết mấy chuyện xấu của A Huy. Ngón tay ở đỉnh của hấn ấn nhẹ, vật non mềm kia làm sao chịu nổi, nhiệt độ từ bên tai thoáng chốc vọt vào tâm trí. Ngón tay A Vinh bấm sâu vào mu bàn tay của em trai.

Cậu tuy rằng không thể nói chuyện nhưng cũng phát ra tương tự tiếng rên rỉ, A Huy nghe đến mê say, tay càng ra sức xoa nắn. Như thế một lúc, trước mắt A Vinh trắng dã, bắn ra.

Trên mặt hấn hồng hồng, trong mắt như có hơi nước, nhưng vẫn nghiêm mặt trừng mắt nhìn A Huy: Như vậy đã xong chưa, tiểu tử chết tiết!

A Huy đã sớm bị anh trai như vậy mê đến đầu óc choáng váng, cũng không để ý chất lỏng trên tay liền kéo tay anh trai chạm vào phía dưới đang đứng lên thật cao của chính mình.

A Vinh mở to hai mắt, vừa định thu tay về nhưng nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu lấy lòng của tiểu than đen—

Thế là xong, thế là xong! Kiếp trước nợ hấn a.

A Huy nắm tay A Vinh, tay A Vinh lại nắm chặt chỗ mẫn cảm của hấn, tuy rằng chỗ bị nắm cùng tiết tấu bình thường giống nhau, nhưng A Huy vừa nghĩ đến tay anh trai nắm lấy tiểu đệ đệ chính mình, cả người liền nóng lên giống như bốc hỏa vậy. Vốn phía dưới có sức chịu đựng tốt lại trong chốc lát liền bắn ra.

A Vinh nhìn hấn một cái, khoe miệng nhẹ khiêu lên: Tiểu tử thú, ra thật nhanh, thật là vô dụng!

Thời điểm như thế này sao có thể chịu được khiêu khích. Một tay A Huy sờ lên hai tiểu hồng châu trên ngực anh trai mà hấn đã mơ ước từ lâu, tinh tế tỉ mỉ như tơ lụa, thoáng nắm một chút rồi đè lên. Không biết ngậm vào miệng như thế nào? Thời điểm nghĩ tới, miệng đã đến gần.

A——

A Vinh cả người run lên, liều mạng đẩy đầu to trước ngực ra, ai biết A Huy càng ngậm càng hăng, hai tay cũng tác quái, mò xuống mông thịt phía dưới mà xoa nắn.

Uy, này! Xong chưa a! A Vinh néo lỗ tai em trai.

A Huy quả nhiên rời đi núp vú, tiếp theo lại hôn lên môi hắn. A Vinh nghĩ muốn đẩy hắn ra, nhưng con mắt tiểu than đen như có ma lực, bị hắn nhìn chăm chăm như thế liền cảm thấy không thể tổn thương tâm hắn được, môi bị ngậm chặt chẽ, hàm răng bị đầu lưỡi đối phương cạy ra, cái ngốc lưỡi kia ở trong miệng loạn chuyển, làm người mất tập trung.

A Huy thở dốc đến nặng nề, hắn hận không thể đem anh trai xoa tiến trong thân thể, có thể tiếp tục được không đây, trong lòng hắn không chắc chắn. Vật kia dưới thân lại đứng lên, sức nóng trong cơ thể không có chỗ để phát ra.

Hắn liều mạng liếm hôn dưới thân A Vinh, hai tay ở trên mông sờ tới sờ lui, ngón giữa lướt qua giữa bắp đùi, trước mắt nhất thời lộ ra miệng huyết hồng hồng.

Cả người a Vinh run lên— khi còn bé hai người gặp hai con chó giao hợp. Xong, tiểu than đen thật sự muốn biến thành cầu cầu!

Trong một lúc thân thể muốn rời ra nhưng lại như phát hiện đại lục mới mà mạnh mẽ siết vòng eo đối phương lại.

A Huy đột nhiên cuối xuống dưới hai chân anh trai, cái mông tuyết trắng đối diện chính mình, tiểu huyết tinh tề màu phấn hồng hơi co lại...

A Vinh giật cả mình, cái này không được, tuyệt đối không được! Hắn bắt chập mà đá ra một cước, A Huy không kịp chuẩn bị mà bị đá té xuống giường, chân đá vào đầu, sưng một cục lớn.

A Vinh quỳnh lên, vươn mình đi nhìn hắn, lại bị A Huy ôm lấy hai chân. Chăm chú ôm chặt lấy, chết đều không buông.

A Huy đầu lưỡi khẽ liếm chỗ bắp đùi của A Vinh, từng chút từng chút mà đi lên. Da gà toàn thân A Vinh nổi lên, cậu lại muốn dùng sức nhưng nhìn thấy đầu em trai sưng một cục lớn. Trong lòng mâu thuẫn, đưa tay đẩy đầu A Huy ra, cái lưỡi kia thể nhưng liếm vào nơi đó.

A—— bắn a!

A Huy!

5. Chương 5: Ca Ca Ghen Nha

Chẳng biết từ lúc nào, đèn trong phòng đều tắt.

A Huy ôm anh trai đến trên giường, đôi chân trắng như tuyết của A Vinh bị tách ra hai bên. Hắn vươn đầu lưỡi ra, không ngừng liếm mút tỉ mỉ, cẩn thận mỗi tác da thịt, một tay đỡ lấy thứ cứng rắn dưới thân, chuẩn bị chen vào khe mông nhỏ hẹp kia. Tuy rằng đã được liếm ướt nhưng bên trong vẫn còn khô khốc, rất khó đi vào.

Nhiều năm sau khi A Huy hồi tưởng về ngày hôm đó, chính mình đúng là gan to bằng trời, cứ như thế mà cả gan đi vào.

Mà anh trai hắn lại cứ thế mà để hắn tiến vào.

A Vinh có thể phản kháng nếu như cậu không muốn, em trai cậu sẽ không được như ý, thật không biết đêm nay là có chuyện gì. Trí nhớ cậu rất tốt, chuyện lúc ba tuổi còn nhớ rất rõ ràng, vậy mà thời khắc này ở trong đầu cứ mơ mơ hồ hồ.

Hay là ánh sáng trong mắt A Huy đã mê hoặc cậu, hay cậu chỉ là đau lòng em trai, hay là... Cậu ngược lại không kháng cự đến cùng chỉ là cậu rất đau, đau muốn chết.

Cậu giống như đã khóc trước mặt em trai.

A Huy cảm giác như trong thân thể mình cất giấu một con dã thú, hắn biết rõ anh trai đang khóc, thậm chí nghe được tiếng nghẹn ngào. Hắn đau lòng, nhưng hắn càng hưng phấn, không muốn dừng lại. Luồng nhiệt huyết xông thẳng về não, mong muốn có được càng hung mãnh.

Hắn muốn triệt để nắm giữ lấy người anh trai này.

Hai chân A Vinh treo trên vai A Huy, ở chỗ tư mật kia bị mạnh mẽ ra vào. Nước mắt liên tục chảy xuống, mấy ngón tay vẫn đang cào cấu loạn xạ, tạo thành từng vết xước rỉ máu ở sau lưng của A Huy.

Nhưng A Vinh cũng không phải đau khóc thút thít đến cuối cùng, A Huy xoa nắn tiểu đệ mềm xuống vì đau đớn của hắn, lại đâm trúng một chỗ bên trong làm cậu tê dại. Sau đó cậu cái gì cũng không biết, chờ đến khi tỉnh lại, toàn thân vẫn trần trụi như trước.

Mặc vào quần lót sạch sẽ cùng áo khoác, đem đệm chăn đổi mới. Ngày hôm qua mặt dù đau nhưng giống như không chảy nhiều máu...

Đầu A Vinh giống như bị nghiền ép qua, mở mắt ra liền nhìn thấy đôi mắt ẩn hàm lo lắng, căng thẳng, quyết tâm của tiểu than đen.

Nhưng trong đó không có hối hận!

Cậu đột nhiên ngồi dậy, vung một quyền lên mũi hắn.

Đây là lần đầu tiên đánh em trai mình nha.

Tuy rằng cả người vô lực, cũng không đánh quá mạnh nhưng A Vinh cảm thấy rất khó chịu. Cái tên ngốc chết tiệt này, người không làm lại làm chó.

A Huy mím môi, lông mày đều nhíu thành một đường.

Ngày hôm qua sau khi tiến vào, hắn cho dù chết cũng tình nguyện. Anh trai hắn muốn sao cũng được, đánh chết hắn cũng phải làm.

A Vinh không biết làm sao, khi nhìn thấy dáng vẻ của tiểu than đen, con mắt cậu đỏ lên. Cậu là một người quật cường, có chuyện gì cũng đều không khóc, thế mà lúc này lại không nhịn được.

Eo của mình thật đau, bị em trai làm ra như vậy.

Nơi đó bị tiểu than đen đi vào.

Mông đau quá.

Bụng cũng thật đói.

A Huy đi qua ôm cậu nhưng bị cậu đẩy ra. Hắn vẫn tiến đến ôm, xoa eo giúp cậu.

A Vinh bị hắn ôm lấy, trong lòng bức mình. Tiểu than đen từ nhỏ cùng mình chơi đùa, náo loạn như cơn bão. Bây giờ trên người hắn không còn là hương vị của thân thuộc như trước nữa, muốn đánh hắn lại không nỡ. So với trước đây lại nhiều thêm cái gì đó, A Vinh cảm giác đầu mình như muốn nổ tung.

A Huy một bên xoa một bên nhẹ nhàng viết chữ: Em sẽ vĩnh viễn tốt với anh.

Em vốn đã đối rất tốt với anh. Lẽ nào phải làm chuyện này thì mới đối tốt với anh được? Không cho làm thì em sẽ không tốt với anh? A Vinh thở phì phò tức giận.

A Huy vốn không giỏi biểu đạt bằng lời nói, hắn đem trán mình chạm vào trán A Vinh: “Anh”.

A Vinh không để ý tới hắn nhưng cái bụng lại không hợp tác mà kêu ùng ục.

A Huy vội vàng bưng cháo nóng vừa nấu đến, thổi nguội rồi đút cho anh trai ăn.

Bụng cậu bây giờ rất đói, cũng không tiếp tục khó chịu, a Vinh há miệng ăn cháo. A Huy tách xương của cá trắm đen nướng hôm qua, còn xào thêm rau cùng rau củ trộn cho cậu ăn.

Nó vẫn ăn ngon lắm, A Vinh ăn hơn một nửa, cuối cùng cũng nhớ tới chính mình ăn cơm tiểu than đen đút như vậy không phải cùng hấn làm hoà rồi sao? Thế là đoạt bát cơm qua rồi tự mình ăn.

A Huy đưa tay sờ đầu anh trai, nhếch miệng cười.

A Vinh trừng mắt nhìn hấn: Anh là anh trai em đó, dám sờ đầu anh, coi chừng anh đánh em!

Sau đêm này A Huy có một cảm giác hoàn toàn mới.

Anh trai đã hoàn toàn thuộc về hấn rồi. Mặc dù tối hôm qua chính mình quá thô lỗ, nhưng sau này sẽ làm tốt hơn. Anh trai vẫn ổn. Mọi chuyện đều tốt đẹp.

Hấn nhìn A Vinh từng miếng từng miếng ăn cơm, hai người bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, chuyện gì cũng làm chung, hai bên quen thuộc nhau đến không thể quen thuộc hơn nữa. Nhưng sau đêm hôm qua, A Huy nhìn anh trai đều cảm thấy có điều mới mẻ.

Khi anh trai ăn cơm, đôi môi hơi mở ra, đôi đũa gấp món ăn luồn vào trong, thỉnh thoảng sẽ lộ ra đầu lưỡi phần hồng cùng hàm răng nho nhỏ. Hấn nuốt nước bọt, nếu như mình là đôi đũa thì quá tốt rồi.

Hấn biết trong miệng anh trai rất ngọt.

Ở thời điểm A Huy còn không cảm giác được, tay của hấn đã nắm eo A Vinh, nhẹ nhàng xoa nắn.

A Vinh được xoa đến thoải mái, cũng không đẩy tay hấn ra chỉ là bị tiểu than đen nhìn mình ăn đến mặt nóng lên. Làm gì nhìn mình như vậy, ánh mắt như muốn đem mình nuốt gọn vậy.

Này! A Vinh thật sự nhịn không được, quay đầu trừng mắt nhìn em trai.

A Huy làm như chưa phát hiện, còn cẩn thận đem hạt cơm dính trên môi cậu lấy xuống. Khi ngón tay chạm vào hạt gạo còn thuận tiện sờ soạng môi dưới, tuy rằng chỉ có một lúc nhưng mặt A Vinh đều đỏ lên.

Có muốn để người khác ăn cơm không! Tiểu tử chết tiệt. Tiểu than đen chết tiệt. Thật là quá đáng.

Anh là anh trai của em nha! A Vinh đẩy bát cơm vào tay A Huy, làm thủ thế.

A Huy gật đầu: “Anh là anh trai của em”.

A Vinh thấy hấn trả lời thật thoải mái, lại không biết tiếp theo nên nói cái gì. Ngày hôm qua làm chuyện kia cũng không phải việc anh em làm, nhưng cậu không muốn nhắc tới việc kia.

Mỗi khi nghĩ đến chính mình bị tiểu than đen đi vào nơi đó liền cảm giác tâm phiền ý loạn. Có oán có giận nhưng phần lớn là luống cuống, còn có một chút cảm giác không nói thành lời được. Đặc biệt khi tiểu than đen đụng tới chính mình, tim phanh phanh nhảy loạn.

A Huy rất tự nhiên đút cơm cho cậu, thừa dịp A Vinh đưa mắt nhìn hấn thì nói: “Em muốn chuyển đến ở cùng anh”.

A? A Vinh lắc đầu như trống bỏi. Tiểu than đen đã không còn ngốc ngốc như trước kia, khẳng định đã có ý đồ. Cậu trực tiếp làm thủ thế: Không được.

A Huy tránh nặng tìm nhẹ: “Hai ta ở cùng nhau, hai người cùng chi tiêu sẽ tiết kiệm tiền hơn, lần trước cha cũng đồng ý cho em ở cùng anh”.

A Vinh nghĩ thầm, cha cũng không biết chuyện tốt mà em làm!

Cậu cũng không phí lời, trực tiếp cản người, đẩy bát cơm ra sau, sau đó đơn giản chui vào trong chăn, dùng chăn che mặt lại. Đây là thói quen từ nhỏ của cậu, làm như vậy có nghĩa cậu đang tức giận, không để ý người.

[Đáng yêu a >///<>

Nếu là trước đây, A Huy khẳng định không dám làm bừa, bé ngoan canh giữ ở một bên. Nhưng lúc này không biết làm sao, hấn cảm thấy anh trai rất trẻ con, thật đáng yêu.

Hắn đặt bát cơm lên bàn, cởi giày bò lên giường, ôm cả chăn lẫn A Vinh.

A Vinh cuộn mình trong chăn, cực kỳ nóng, tiểu than đen da mặt thật dày. Cậu xốc chăn lên, trợn mắt nhìn, phát phát tay để A Huy xuống giường.

A Huy chỉ nhìn cậu cười ngây ngô, như là xem không hiểu thủ thế, chăm chăm ôm lấy cậu. Mùi hương của anh trai thật dễ ngủ, ôm cậu vào ngực cảm thấy đặc biệt an tâm.

Hắn thật sự rất cao hứng, nằm mơ cũng đều nghĩ tới mọi chuyện đều đã làm xong rồi!

A Vinh ngẩng đầu lên tách miệng A Huy ra, chẳng lẽ xem mình là thịt heo sao?

A — miệng lại bị tiểu than đen lấp kín!

A — tay lại luồn vào phía trong quần áo.

A Vinh thật sự rất tức giận, ra sức đẩy A Huy ra: Hồn đản, đi học đi!

A Huy lúc này mới xuống giường, yên lặng nhìn anh trai một chút, sau đó hướng cậu nở nụ cười, đưa tay xoa nhẹ đầu cậu mới xoa người rồi đi? Tại sao sau một đêm liền trở nên... Cậu không phải nghĩ nhiều, cái mộng thật sự đau quá, buổi tối còn có ca đêm phải đi ngủ sớm một chút.

Ca đêm hôm nay, A Vinh rất hay thất thần, biết rõ em trai không ở bên nhưng thỉnh thoảng mặt sẽ nóng lên. Luôn cảm thấy tầm mắt nóng rực của tiểu than đen nhìn mình chăm chăm làm tâm thần không yên.

Cậu tuy rằng đi làm đúng giờ nhưng eo lưng thật sự rất đau, còn có chút chóng mặt. Hơn nữa, cho dù tiểu than đen đem nơi đó rửa sạch nhưng vẫn có thể cảm giác bên trong vẫn còn nhột nhột, rất quái lạ còn đặc biệt ngứa ngứa, e then.

Đều tại tiểu than đen chết tiệt hết.

Đợi đến tan tầm, cùng đồng nghiệp rời xưởng, xa xa liền nhìn thấy em trai đứng ở cổng chờ cậu. A Vinh đầu tiên nghĩ chạy, cho dù cách thật xa vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của em trai.

A Huy dường như đứng ở cổng xưởng chờ lâu lắm rồi, hắn sợ không thấy anh trai. Lúc này nhìn thấy người đi ra, tảng đá lớn ở trái tim mới hạ xuống, lập tức chạy tới kéo tay cậu về nhà.

Đi được vài bước lại phát hiện anh trai đi chậm chạp, khẽ nhíu mày. Biết được đây đều là chính mình hại, ngồi xổm xuống để cậu trèo lên lưng.

A Vinh không đồng ý, không để ý tới hắn tiếp tục đi về phía trước. A Huy lúc này cũng không thể so với lúc trước, gan lớn không ít, đuổi theo liền ôm cả người lên. Bây giờ sức lực hắn lớn, chặn ngang ôm cả người A Vinh lên.

A Vinh thật lúng túng, lập tức giãy dụa lại bị ôm càng chặt hơn. Không thể làm gì khác là nhìn ngó xung quanh, thấy không có người liền yên tâm.

Cậu giãy dụa: Thả anh xuống.

Em công anh! A Huy càng cố chấp hơn.

Cuối cùng, A Vinh vốn mệt mỏi phải thỏa hiệp, trèo lên lưng em trai, hai tay ôm lấy cổ, cánh tay đè nặng lên bả vai A Huy.

Cũng không tệ lắm! A Vinh ở sau đầu A Huy lặng lẽ nhếch khoé miệng.

Sau khi hai người về đến nhà, A Vinh nhìn thấy hành lý đơn giản của A Huy đặt trên giường, tiểu tử này thật sự chuyển đến rồi. Cậu chưa cho phép mà! Chưa kịp chất vấn, A Huy đã khép cửa phòng lại, từ phía sau ôm lấy cậu.

A Vinh nhất thời giật mình, tuy rằng không bị thương nhưng đêm qua cậu thực sự đau dữ dội. Cậu trở tay đẩy A Huy ra, chính mình lập tức lẩn đi xa, đôi mắt tràn đầy cảnh giác.

A Huy có chút khổ sở, lại oan ức không nói được. Hắn cũng không giải thích gì, ngược lại đi vào bếp lạng lẽ nấu cơm, xào rau.

A Vinh nhìn dáng vẻ bận rộn của hắn, sắc mặt trầm trầm, cảm thấy mình phản ứng thái quá. Cậu một bên sửa radio, một bên lên nhìn em trai, tiểu than đen có phải đang giận không?

Nhưng đều là hắn không đúng. Mình mới phải là người tức giận đây. Nhưng mình là anh trai a...

Mà lúc này ngọn lửa trong lòng A Huy lại bùng cháy so với trước đây càng mạnh, hắn muốn anh trai. Hắn muốn anh trai trở thành người của hắn.

Có điều, sau một đêm hắn có vẻ lại trầm ổn hơn một chút, tuy rằng trong lòng khát khao, tay làm cũng không bị ảnh hưởng, sau khi đun nóng nước một lúc, bữa cơm đơn giản hai món ăn một món canh, mùi hương rất thơm. Dọn xong chén đĩa, hắn đi qua gọi A Vinh.

A Vinh ra về nghiên cứu linh kiện, kỳ thực đã sớm biết em trai đến gần người, không phản ứng nhưng tim đập nhanh hơn rất nhiều.

Ai biết A Huy lại vỗ vai cậu, sau đó nghiêm túc thu tay lại, đi trở về bàn ăn chờ cậu ăn cơm.

A Vinh cũng không biết tại sao lại có chút tức giận, đi tới cạnh bàn ngồi xuống, cầm đôi đũa nâng lên bát lửa cơm lung tung vào trong miệng.

Tiểu than đen chết tiệt! Em giận cái gì! Rõ ràng là em không đúng mà!

A Huy vẫn giống như trước, thay cậu gấp rau, múc canh, khi gấp cá sẽ lóc xương bên trong đi.

A Vinh ăn cá đột nhiên nghĩ, tiểu than đen từ khi nào thì tốt với mình như vậy?

Ngoại trừ hai năm ở Thượng Hải, từ khi em trai cùng mẹ kế chuyển vào sống trong nhà, tiểu than đen có gì tốt đều sẽ để cho mình, cùng chính mình đọc sách, chơi đùa, đánh nhau...

Nhưng tình cảm hai anh em có tốt như thế nào cũng không giao hoan giống tiểu cầu.

Cậu thả bát cơm xuống bàn, nắm chiếc đũa chọc chọc A Huy, bày ra khuôn mặt tự nhận là nghiêm túc đối với em trai làm thủ thế: Em có thể ở lại nhưng không thể tiếp tục làm chuyện kia. Nếu không anh sẽ về nhà.

A Huy mím môi thật chặt, nắm chiếc đũa đến nỗi cả gân xanh. A Vinh ngồi đối diện có chút sốt sắng, nhưng vẫn giả vờ trấn tĩnh, nhắc lại: Hiểu không?

A Huy hít một hơi thật sâu lại không trả lời, tiếp tục vùi đầu ăn cơm chỉ là không tiếp tục gấp thức ăn cho anh trai.

A Vinh quan sát hắn một lúc, nghĩ thầm tiểu tử chết tiệt này không cho em làm chuyện kia em liền không gấp thức ăn cho anh. Nhưng nó hiểu rồi chứ?

Sau khi hai người cơm nước xong, A Vinh kéo lại hai ghế dài, đặt tấm ván gỗ lên trên tạo thành giường tạm thời.

A Huy nhìn hành động của hắn cũng không phản ứng gì, đun một ấm nước, đổ vào chậu rửa mặt, nhúng một chiếc khăn vào, đi tới bên người anh trai. A Vinh đã thành thói quen ngẩng đầu để hắn lau mặt cho mình.

Sau đó A Huy dùng nước nóng anh trai dùng qua để rửa mặt. Dem nước nóng còn lại đổ vào chậu rửa chân, lôi kéo A Vinh ngồi đối diện rửa chân. Hiện nay cái gì cũng đều quý, từ nhỏ bọn họ đều cùng nhau ngâm chân.

Ngâm nước nóng phi thường thoải mái, một ngày mệt mỏi hầu như tan biến.

A Vinh cúi đầu nhìn đôi chân đen lớn của tiểu than đen cùng với đôi chân trắng của mình trong chậu nước. Khi còn bé, chân của mình to hơn tiểu than đen nhiều.

A Huy cũng yên lặng nhìn chăm chăm anh trai, lặng lẽ nuốt ngụm nước miếng. Ngay cả chân của anh trai cũng rất thanh tú, đầu ngón chân đều múp múp mềm mềm.

Hắn lấy chân mình đặt lên chân cậu, vô ý hay cố ý mà chạm vào đầu ngón chân, mu bàn chân của đối phương. Đây là trò chơi mà bọn hắn thường chơi.

Nếu là bình thường, A Vinh nhất định phải gác lên chân hấn mới bỏ qua nhưng hôm nay cậu đang hoảng không nhúc nhích. Nhìn bàn chân đen, lấm che trên chân chính mình còn không lý do đổ mặt, làm sao vậy nè!

A Vinh vội vội vàng vàng rút chân lại, thoáng chà sát hai lần rồi mang giày vào, chuyển người đi vào trong phòng, cũng không dám nhìn A Huy.

A Huy nhếch môi, bê chậu đi đổ nước, nghĩ thầm, lẽ nào anh trai thật sự ghét bỏ mình?

Hắn là thật tâm, hắn sẽ đối với anh trai thật tốt. Cái gì cũng đều cho anh trai.

Đứng ở ngoài mái hiên một lúc hấn mới vào phòng, thấy A Vinh còn đang trải giường chiếu, đi tới làm thủ thế: Cùng ngủ đi. Sau khi làm thủ thế xong thì bỏ đi chiếc giường tạm thời kia.

Em làm cái gì vậy? A Vinh giật lại dèm chăn trong tay hấn, nghĩ thầm, anh trai không phát giận thì nghĩ em là mèo bệnh!

Cùng nhau ngủ. A Huy cũng dùng sức kéo chăn lại.

Hay lắm! A Vinh cũng tức lên rồi, dùng toàn lực lôi kéo.

Hai người cứ kéo qua kéo lại như thế, chẳng có việc gì nhưng chiếc giường tạm thời đã sớm bị làm cho xiêu xiêu vẹo vẹo. Hai người lôi kéo như lúc trêu đùa khi còn bé, ôm thành một đồng, giống như thật mà đâm đá nhau, cuối cùng A Vinh thở hồng hộc đè ép em trai trên mặt đất.

Hừ, dám cùng anh đấu. Anh là anh trai của em! Khoé mắt A Vinh hơi có chút đắc ý. Nhưng sức lực của tiểu than đen lớn hơn không ít nha.

A Huy một thân mô hồi bản bị ép trên mặt đất, nhìn nụ cười sáng sủa của anh trai, trong lòng lại cao hứng lên. Dưới thân lại bắt đầu rục rà rục rịch.

Hấn thừa dịp A Vinh đắc ý, xoay người lại đem hấn đặt ở dưới thân, cậu chưa kịp phản ứng lại thì môi đã bị lấp kín.

Tiểu than đen chết tiệt này, đã nói không cho phép làm chuyện đó nữa rồi mà.

A Vinh bị em trai hôn đến choáng váng, cánh tay cũng bị chặn lại, bị ép trên mặt đất, hấn còn vói cả đầu lưỡi vào bên trong.

A Vinh bắt đầu giãy dụa, nhưng A Huy ép phía dưới của hấn về trước một chút, thứ kia cứng rắn, nóng rục đè lên bụng dưới của cậu, lập tức làm cả người cậu cứng đờ.

Ai biết A Huy thể nhưng nâng cơ thể lên, trước mắt cậu nói: “Không phải làm cầu, chúng ta đang hôn môi.” Nói xong câu này, lại hôn xuống, môi lưỡi giao triển với nhau. A Vinh không thể khép miệng lại được, hít thở không thông, tim đập loạn, phía dưới lại có phản ứng....

Lẽ nào, lẽ nào... A Vinh cắn bản không dám nghĩ nữa.

A Huy hôn anh trai đến mức đôi môi sưng đỏ, phù thũng mới bỏ qua.

Khi tách ra có một sợi chỉ bạc kéo dài giữa hai người, mê hoặc không diễn tả thành lời được. A Vinh có chút ngơ ngác, nhất thời thất thần, A Huy nhẹ nhàng chạm vào môi cậu, của hấn, đây là người của hấn.

Môi bị hôn đến hơi đau...

Nhưng A Vinh không thể hình dung tâm tình lúc này của chính mình, cảm thấy rất quái lạ, hôn môi không phải việc của cầu làm, là việc làm của người yêu.

Tiểu than đen liều mạng cùng chính mình hôn môi, có ý gì chứ, cậu vốn đang suy nghĩ rất nghiêm túc, lúc này bị hành động của A Huy làm cho loạn thành một đoàn. Được rồi, được rồi, không được làm, ngày mai hấn còn phải đi làm, tiểu than đen cũng phải đi học.

Cậu đẩy đẩy người A Huy, cậu buồn ngủ rồi.

A Huy nâng người hẳn lên, xếp lại đệm chăn rơi trên mặt đất cất vào trong ngăn tủ. Sau đó vui vẻ nằm dài trên giường, hẳn tốt xấu gì cũng là người có học thức, biết rõ đạo lý phải từ từ tiến lên.

Đêm đó, A Huy ôm anh trai ngủ đến ngon giấc, trái lại A Vinh lại nằm mơ cả đêm.

Trong mộng có tiểu Hắc đã chết, có tiểu than đen ngốc ngốc đi theo sau mộng hắn, cũng có đại hắc cầu đã làm chuyện đó với hắn. Tất cả mọi thứ đều hỗn loạn, cậu theo bản năng ôm lấy cơ thể đang tỏa nhiệt bên cạnh mới cảm thấy an tâm hơn.

Sáng hôm sau A Vinh tỉnh dậy thì em trai đã đến trường, trên bàn có cháo nóng trong bình giữ nhiệt, còn có cá kho cùng rau xào ngày hôm qua. Đây là bữa sáng A Vinh thích nhất, đem cá cùng rau trộn vào cháo, cháo không quá nóng lại có vị của cá, ăn thật ngon.

Nhưng khi cậu ngồi trước bàn ăn cháo lại đột nhiên nhớ đến tiểu than đen.

Trong lòng suy nghĩ, em trai học giỏi như vậy, là người có tiền đồ sau này, sẽ có ngày rời thị trấn, đi Thượng Hải, đi Bắc Kinh, thậm chí đi du học. Sau này không còn ai làm bữa sáng, không nấu nước rửa chân cho mình, không khỏi có chút rầu rĩ. Có điều lại nghĩ, đi rồi cũng tốt, sẽ không cùng chính mình hôn môi như cầu cầu.

Mà lúc này, A Huy đang ở trong lớp nghe Thạch Triển Lâm Hồng cùng với các bạn học khác bàn luận chuyện thi đại học.

A Huy tuy rằng không lên tiếng, nhưng rất cẩn thận lắng nghe. Chiến cuộc lúc này rất căng thẳng, phương Bắc không thể đi, thị trấn rất gần Thượng Hải, mọi người đều muốn thi đại học ở Thượng Hải, nếu không thì thi đại học Đông Ngô gần đó. Nhưng những trường này thi vào rất khó, học phí cũng cao.

Thạch Triển Lâm Hồng nhìn A Huy, nói: “Nghe nói ông chủ Dương của xưởng Quốc An muốn giúp đỡ một phần tư học sinh thi đại học năm nhất đấy, Dương An Na đối với anh em các cậu không tệ, nhờ cô ấy giúp đỡ một chút đi.”

A Huy gật đầu. Hắn muốn anh trai sống thật tốt, nhất định phải là người đứng trên mọi người.

Hôm nay, A Vinh phải làm từ chiều đến tối, đi trên đường qua huyện nhìn thấy có bán khoai lang nướng, tiểu than đen thích ăn cái này liền mua đến cho hắn.

Tới lớp học, A Huy không ở trong lớp, bạn học cùng hắn đi tìm. Từ xa A Vinh nhìn thấy tiểu than đen đứng dưới cây liễu ở thao trường, đối diện hắn là Dương An Na thắt bím hai bên. Hai người đang nói gì đó, Dương An Na đột nhiên nở nụ cười trông rất đáng yêu.

[Thôi xong tiểu công nha =))) bị hiểu lầm rồi]

Nếu là trước đây, A Vinh nhất định là cười hì hì mà trêu chọc em trai, nhưng lúc này lại đứng bất động tại chỗ.

Cậu cầm khoai lang nướng trên tay đưa cho bạn học kia rồi đi làm. Vừa đi vừa lo lắng, cậu không nghĩ ra lý do, cảm thấy rất khó chịu.

Rời khỏi huyện, cậu đột nhiên quay đầu lại nhìn, oán giận nghĩ, tiểu tử thú vị nếu đã làm thân với con gái ông chủ Dương, làm gì lại muốn giống cầu cầu, còn hôn mình... hôn miệng anh trai hắn. Con gái ông chủ Dương lớn lên cũng xinh đẹp, gia đình lại giàu có, tiểu than đen, hừ, tiểu cầu ngu ngốc.

A Huy đâu có biết đã xảy ra chuyện trong lúc này, buổi tối đến nhà xưởng đón anh trai thấy gương mặt cậu trầm trầm, càng chạy càng nhanh, trong lòng buồn bực, tối hôm qua rõ ràng không tức giận nữa a. Ban ngày còn mua khoai lang nướng cho mình....

Trở về nhà, A Huy bối cơm cho anh trai, một bên nói về chuyện thi đại học: “Ông chủ Dương nói có thể giúp đỡ em, nhưng học xong phải về làm việc cho xưởng của ông”.

A Vinh nhìn em trai nói chuyện, tuy rằng vẻ mặt vẫn bình tĩnh nhưng không che giấu được hưng phấn, dù sao học phí đại học rất đắt trong nhà khó gánh được, hiện tại có thể giải quyết chuyện học phí thì không có gì tốt hơn nữa.

Mà sau khi học xong đại học quay về còn có thể làm việc cho ông chủ Dương, sau này có thể là một kỹ sư, có thể làm xưởng trưởng cũng không chừng, như vậy cưới Dương đại tiểu thư cũng sẽ không bị nói là trèo cao.

Nghĩ như vậy, A Vinh vỗ vỗ vai tiểu than đen, làm thủ thế: Khá lắm. Anh đi ngủ. Làm xong thủ thế, cậu trở mình chui vào chăn, ngâm chân rửa mặt cũng không thêm làm.

A Huy cuống lên, anh trai luôn thích sạch sẽ, cứ như thế đi ngủ khẳng định là đang tức giận. Hắn vò đầu suy nghĩ một lúc cũng không hiểu được đành phải từ bỏ, chỉ có thể vò khăn lau mặt, lau chân cho cậu.

Chính A Vinh cũng không hiểu tại sao lại ảm ức. Nhưng khi được tiểu than đen lau mặt như vậy lại cảm thấy rất thoải mái. Hai ngày nay cậu cũng rất mệt mỏi, chốc lát sau lại ngủ mất.

Vấn đề này vẫn là A Huy cẩn thận hỏi thăm bạn học nhờ đưa khoai lang mới biết được, mới đoán được phân nửa thì trong lòng lập tức vui đến bay lên trời.

Anh trai quan tâm mình như thế thì dễ hơn rồi. Thực sự phải cố gắng hơn, không được thua kém người khác, sau này học xong về làm trong xưởng mới có thể ở bên cạnh anh trai.

6. Chương 6: A Huy Phải Đi Học Đại Học A [h]

Chuyện thi đại học tiếp theo diễn ra nhanh chóng và phi thường thuận lợi.

A Huy cùng lúc đăng ký đại học Đông Ngô, đại học giao thông và đại học Chấn Đán. Phải chuẩn bị thi thống nhất toàn quốc nên việc học bận rộn hơn, ít đi thời gian ở cùng với anh trai. Muốn thi vào trường nào thì phải đến trường đó thi, trong nhà cũng rồi tinh rồi mù lên.

Đại học Đông Ngô là nơi tổ chức thi đầu tiên, A Huy phải xuất phát trước một đêm vậy mà vẫn ngồi chờ đến giờ anh trai tan tầm trở về.

A Vinh vào nhà liền nhìn thấy tiểu than đen ngồi tựa vào đầu giường nhìn cậu, cảnh tượng như thế trước đây từng xảy ra, rất quen thuộc — là lúc cậu đi Thượng Hải làm học đồ năm năm trước, chỉ trong chớp mắt tiểu than đen đã lớn như thế này.

Những ngày gần đây A Huy không dám làm gì, lúc ngủ chỉ dám trộm hôn hôn anh trai. Ngày mai phải đi rồi, cho dù thành tích của hắn tốt cũng không tránh khỏi căng thẳng, lại không có thời gian giao lưu gia tăng tình cảm với anh trai cũng khiến hắn có chút lo lắng.

A Huy vừa muốn rời giường rót nước cho A Vinh rửa mặt, bị A Vinh ngăn cản: Ngủ đi, ngày mai phải đi xa.

A Huy thật hiểu chuyện mà gật đầu, thế nhưng lại nhìn chằm chằm anh trai không chớp mắt.

A Vinh bị hắn nhìn chăm chú đến có hơi lúng túng, thật vất vả làm vệ sinh xong lập tức chui vào chăn, lại bị A Huy chặn lại hôn tới tấp.

Tiểu cầu háo sắc này!

A Vinh dùng sức kháng cự nhưng A Huy dùng vẻ mặt tội nghiệp nói: “Anh, bây giờ em rất hồi hộp.”

Nha, cũng khó trách, trường học tiểu than đen đăng ký đều là trường có danh tiếng tốt... tay A Vinh buông lỏng, A Huy lập tức ôm lấy cậu tiếp tục hôn môi, khi hôn tay còn thò vào trong quần áo cậu sờ loạn.

A Vinh cảm thấy không đúng, tại sao tiểu than chết tiệt căng thẳng thì muốn hôn môi với mình?

Có cái gì liên quan với nhau a!

Đáng tiếc khi cậu vừa nghĩ tới chuyện này, bàn tay lớn của A Huy đã cầm lấy phía dưới của hắn, nhào nặn có tiết tấu. A Vinh giữ tay hắn lại, nhưng thật sự rất thoải mái, tiểu than đen học những thứ này từ khi nào a, a —

Một tay khác của A Huy tấn công từ phía sau, mò về phía hậu huyệt của cậu. A Vinh lập tức né tránh lại bị A Huy mạnh mẽ đè xuống giường: “Anh, anh cho em đi, cho em làm có được không, ngày mai em phải đi rồi còn không biết khi nào mới trở về”.

Hơi thở nóng bừng của hắn phun lên cổ A Vinh, cơ thể A Vinh cảm thấy khô nóng hơn.

Nhưng cậu lại không muốn làm cầu cầu a.

Cậu đá về phía trước một cái, ôm chần xuống giường nhưng tay A Huy đang nắm chỗ yếu của cậu dùng sức một chút làm cả người cậu mềm nhũn, dừng lại một chút. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế, A Huy đã nhào tới đè trên người cậu.

Cậu nằm úp ở trên giường, em trai nằm đè lên người cậu, ôm chặt lấy eo của cậu, bấp đùi nhanh chóng chen vào giữa hai chân của cậu. A Vinh vừa ngượng vừa buồn bực, lại không thể phát ra tiếng, muốn dùng sức lại bị áp chế không cự quấy được...

Tiểu than đen sao lại xấu tính như vậy, còn nói sẽ đối tốt với mình, đối với mình không tốt chút nào! Trong lòng A Vinh khó chịu, liều mạng đẩy A Huy ra, ai biết khi xô đẩy như vậy tiểu huyệt lại có cảm giác mát lạnh truyền đến.

A — cái gì vậy!

A Vinh liều mạng quay đầu lại nhìn, là đầu ngón tay của tiểu than đen.

Cậu kéo ngón tay làm bậy của đối phương ra, trên đầu ngón tay dính dính mát lạnh, làm cho ngón tay dễ dàng ra vào hơn.

Ôi chào — hóa ra hắn đã sớm có ý đồ, bại hoại, tiểu tử chết tiệt!

A Huy xốc lên áo trong của anh trai, lộ ra cái lưng trắng trắng bóng loáng, đầu lưỡi không ngừng liếm hôn lên, từ phần lưng đến eo, lại đến nơi kia...

Cảm giác ngày hôm đó lại tới nữa rồi, nhưng không đau như vậy, chỉ thấy bụng dưới hơi trướng trướng. Mình làm sao vậy!

A Huy đã hưng phấn đến hơi run run, ánh đèn trong phòng yếu ớt, cơ thể anh trai cứ như vật phát sáng, toàn thân được bao phủ bởi vàng sáng nhẹ.

Hắn cảm thấy miệng khô lưỡi khô, lại chấm chấm mỡ heo trong bình nhỏ bên gối bôi lên nơi đó của cậu, thừa dịp anh trai có hơi chút mơ hồ, thô lỗ mà đâm thẳng vào.

Thật thoải mái!

Miệng A Huy phát ra tiếng gầm nhẹ, hai tay nắm chặt phần eo của A Vinh, bắt đầu xâm chiếm.

Hắn kịch liệt thở dốc, trán thấm ra những giọt mồ hôi. Nơi đó của anh trai chặt quá, nóng quá.

Rảnh rỗi sau khi làm bài tập ôn tập xong, hắn vẫn suy nghĩ làm sao cho anh trai ít đau hơn một chút, mãi đến mấy hôm trước mới đột nhiên nghĩ đến mỡ heo, có điều thứ này không hề rẻ, bình thường xào rau đều không dám dùng. Đây là hắn quyết tâm, thật vất vả trích từ tiền ăn tiết kiệm để mua.

Có điều anh trai giống như không đau như lần trước nữa.

Kỳ thực khi hắn vừa mới đâm vào, A Vinh cũng đau, ngón tay gắt gao siết chặt drap giường, hai tay sắp không chống đỡ thân thể nổi nữa, nhưng ngay lập tức được A Huy ôm.

Nhưng sau đó đã tốt hơn rồi, vật lớn thô to kia ra ra vào vào trong thân thể dễ dàng hơn nhiều, A Vinh hơi lo âu, chẳng lẽ cậu cũng có năng khiếu làm cầu cầu?

Nhưng cậu không thể nghĩ nhiều được, tiểu than đen tiến công quá hung mãnh.

Một cái lại một cái thúc vào, phẳng phất mang theo toàn bộ sức mạnh, A Vinh rõ ràng có thể cảm nhận em trai phía sau nóng vội, cậu không nghe được nhưng có thể cảm giác được nhịp tim của hắn, thành thịch, thành thịch....

Hắn thật sự muốn làm vậy sao?

Thời khắc này hắn còn không có cảm giác được, cậu không còn chống lại, phía sau bị em trai đâm vào như vậy, tuy rằng có cảm giác bị sỉ nhục nhưng lại ham muốn đến cực điểm. Giống như đây là bí mật chỉ có hắn và tiểu than đen biết được, không có người thứ ba biết được.

Kỳ thực cậu có chút lo sợ, cậu cũng rất sợ em trai sẽ rời xa mình.

Cậu thích ở cùng em trai, chỉ có tiểu than đen biết rõ cậu muốn cái gì, người khác không hiểu, cha cũng không hiểu rõ cậu.

Suy nghĩ trong đầu cậu rất mơ hồ, mặc dù biết giữa anh em không thể làm chuyện như thế này, lại không muốn chống lại. Đặc biệt——

Ở lúc cậu đang suy nghĩ, cậu đột nhiên cảm thấy tê dại, không biết bị đâm trúng điểm nào, toàn thân run lên, miệng mở to ra, cũng không thể kêu lên cái gì.

A Huy ôm chặt lấy anh trai, hắn có thể cảm giác được tuy rằng không phát ra âm thanh. Hắn xoay người anh trai lại, liều mạng hôn miệng cậu, phía dưới vẫn nối liền với nhau như phát điên mà tiến công.

A Vinh bị nâng lên vai, cậu nhắm chặt mắt, nhưng càng rõ ràng cảm nhận điểm nào đó bị ra sức đâm chọc vào, không biết làm sao để phát tiết, cậu chỉ có thể bám chặt người phía trên, cũng không biết bám ở nơi nào.

Ô ô ——

A ——

A Huy nghe được tiếng rên rỉ lúc có lúc không, loại âm thanh kia êm tai như thế, vật phía dưới của hắn cứng như đá, liều mạng đâm về phía trước, hắn muốn nghe lại, hắn xoa xoa phía dưới của anh trai, liếm mút hai hạt đậu hồng hồng trước ngực anh trai, hắn thật sự muốn nghe lại.

A Vinh cũng không biết chính mình đang kêu cái gì, chỉ là thật giống bị cuốn vào trong cơn gió, tiểu than đen, đại hắc cầu, đồ vô lại xấu xa, tiểu tử chết tiệt, anh đánh chết em, dám bắt nạt anh như thế, a ——

Chỉ có thể mắng thầm ở trong lòng, nghĩ, nghĩ mãi đến khi trước mắt trắng dã, cậu bắn ra, theo sát sau đó là luồng nhiệt nóng bỏng, A Vinh bỗng cảm thấy mặt nóng rát.

Bị bắn vào trong rồi.

Cậu không dám mở mắt ra, theo bản năng che mặt, xoay người lại.

A Huy viết chữ trên lưng cậu: Có đau không?

Phì! A Vinh mím môi không phản ứng, kỳ thực cậu càng buồn bực chính mình, lại bị tiến vào trong rồi.

Rất đau sao? Em giúp anh rửa sạch sẽ.

Như vậy không được! A Vinh vẫn không để ý tới hắn.

Tuy rằng anh trai nghiêng đầu qua chỗ khác, A Huy vẫn xuống giường lấy nước ấm lau người cho cậu.

Lần trước hắn có thể giúp anh trai lau người là vì đối phương đang mê man, như thế rất thuận tiện. Nhưng bây giờ không giống, ngón tay hắn thử mò vào huyết động còn chưa khép lại kia, A Vinh đã giãy giụa vịn vịn thân người lên, quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn ——

Tiểu than đen chết tiệt, em đang làm cái gì!

Mặt còn hồng hồng.

A Huy nuốt ngụm nước miếng: “Em giúp anh lấy ra...”

Mặt A Vinh càng đỏ hơn, kéo chăn che cả người lại, A Huy như thế nào vậy, muốn hát cũng hát không ra. Nhìn anh trai chôn mình trong chăn, A Huy sờ sờ đầu, không thể làm gì khác hơn là từ bỏ, cũng may những nơi khác đã lau khô...

Hắn yên lặng bò lên giường, ôm cả chăn lẫn người vào lòng, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ, nhưng đối phương vẫn không để ý tới hắn.

Anh trai thật sự tức giận?

Trong lòng hắn có chút lo lắng nhưng ngày mai phải đi sớm, cơn buồn ngủ dâng lên dần dần hắn cũng thiếp đi.

Một lúc sau, A Vinh lặng lẽ chui từ trong chăn ra, thấy tiểu than đen cởi trần ngủ lại có chút đau lòng, liền kéo chăn đắp cho hắn.

Nói cậu giận A Huy không bằng nói cậu giận chính mình, vừa nãy làm chuyện giống cẩu cẩu, chính mình thế nhưng cảm thấy thoải mái a.

Quá mất mặt!

Tại sao lại trở thành như vậy?

Cậu lén lút nhìn em trai, tiểu than đen lớn lên vẫn đen, lông mày rậm mắt to, khuôn mặt góc cạnh tuấn tú, nhưng không thể để hắn tiếp tục làm chuyện kia nữa. Tuy rằng không đau như lần trước... Cậu đưa tay mò về phía sau, vẫn có cảm giác là lạ, hơn nữa bên trong vẫn còn thứ tiểu than đen bắn ra. Tại sao lúc nãy lại cảm thấy thoải mái chứ?

Cậu như thế nào cũng nghĩ không ra, phân nửa chăn cho A Huy, cũng dần dần ngủ mất, khi ngủ say bất giác liền lăn vào lòng em trai.

Ngày hôm sau, lúc A Huy ra cửa, cậu chôn mình trong chăn giả bộ ngủ, chờ A Huy ra ngoài mới lén lút nhìn ra bên ngoài.

A Huy biết anh trai đang tức giận nhưng thực sự không có thời gian dỗ dành, hắn để lại tờ giấy nhưng cũng không biết viết cái gì, trong lòng nghĩ chờ thi xong trở về rồi nói đi.

Hắn cách chăn vỗ vỗ anh trai, sau đó cầm hành lý rời đi.

Năm đó thành tích của A Huy rất cao, hắn đồng thời trúng tuyển cả ba trường hắn ghi danh, cuối cùng hắn chọn đại học giao thông.

Vốn là sau khi thi xong, hắn phải quay về, xưởng Quốc An yêu cầu hắn nhân lúc chưa khai giảng còn 2 tháng tới phân xưởng ở Thượng Hải làm việc ngoài giờ để quen thuộc hoàn cảnh, hắn cũng chỉ có thể ở lại.

Sau khi hắn rời đi A Vinh sốt nhẹ mấy ngày liên tiếp, cậu chỉ cho rằng mình bị cảm lạnh, kỳ thực là do sau khi làm xong không thanh lý sạch sẽ đồ vật bên trong đúng lúc. Lần đầu, A Huy biết cậu thích sạch sẽ mới lấy thứ kia ra, lần này lại bị cậu từ chối.

Lúc A Vinh sinh bệnh có nhớ em trai một chút, nếu như tiểu than đen ở bên cạnh là tốt rồi, có người nấu cơm cho mình ăn, có người nấu nước nóng, có người nấu thuốc...

Có điều cậu là người thoải mái, nghĩ đến một lúc cũng thôi. Sau đó thành tích của A Huy lần lượt truyền về, bởi vì hắn là nhân tài ông chủ Dương xưởng Quốc An bồi dưỡng, đặc biệt được người quan tâm. Nhân công trong xưởng nhìn thấy A Vinh đều chạy đến làm quen, khen cậu có người em trai tốt, A Vinh khỏi nói có bao nhiêu đắc ý.

Đây là tiểu than đen nhà cậu nha!

Nhưng chuyện đời khó đoán trước, vốn A Huy nghĩ học xong liền về làm trong xưởng cùng anh trai, ai biết được mọi chuyện cuối năm chuyển biến đột ngột, vừa qua mùa đông đột nhiên truyền đến tin ông chủ Dương muốn đi Hồng Kông!

Hóa ra nửa năm nay gã đã lặng lẽ theo dõi bất động sản, các mảnh đất đều lục tục bán ra, tài chính được chuyển sang nước ngoài, trong xưởng chỉ còn dư lại vài đơn đặt hàng, lúc nào cũng có thể dừng hoạt động.

Lúc này giá hàng tăng cao, trong xưởng lại giảm biên chế trên diện rộng, ban đầu A Vinh cũng tỉnh tỉnh mê mê không rõ ràng, lại không cắt giảm đến cụt. Ai biết lại qua một tháng, một dây chuyền sản xuất nhập khẩu từ Đức được bán cho một ông chủ khác, xưởng Quốc An chính thức chuyển sang Hồng Kông.

A Vinh nhận được tiền lương một tháng xong, lần thứ hai thất nghiệp. Một tháng tiền lương này, ngày thứ nhất còn có thể mua 50 cân lương thực, ngày thứ hai lại chỉ có thể mua 10 cân, ngày thứ ba lại chỉ có thể mua hai cân.

Huệ Tường cùng A Quế đều muốn cậu về nhà nhưng đến cả thị trấn đều như thế, trong nhà chắc chắn càng khó khăn hơn. Ở thị trấn A Vinh cũng không tìm được công việc tốt hơn, vẫn là người quen cùng xưởng tìm tới cậu: “Đi Thượng Hải đi, nơi đó có xưởng, cậu lại có tay nghề như thế”.

A Vinh ban đầu đối với hấn ta không có hảo cảm nhưng bây giờ cậu có chút động tâm.

Thượng Hải có nhà xưởng, Thượng Hải có tiểu than đen.

A Huy thuận lợi thi đậu đại học giao thông, nhưng cũng hiếm nhìn thấy hấn cười, hấn nhớ anh trai.

Ban ngày còn tốt, buổi tối hấn lăn qua lộn lại cũng không ngủ được, trong lòng như có con chuột chạy qua chạy lại, bây giờ còn khó khăn hơn gấp trăm lần so với lúc anh trai đến Thượng Hải, mình hấn ở lại trấn nhỏ trước kia.

Thế nhưng hấn không thể quay về, chỉ có thể viết thư. Có lẽ anh trai vẫn có thói quen không hồi âm từ lâu.

Cũng còn may Thạch Triển Lâm Hồng cũng thi một trường chuyên về máy móc ở Thượng Hải, A Huy có thể từ thư cha hấn viết biết một chút chuyện của A Vinh.

Có người nói cha mẹ lại muốn giới thiệu vợ cho anh trai, vì anh trai làm thợ máy cho xưởng Quốc An kiếm được nhiều tiền, các cô gái đến xem mắt so với trước đây tốt hơn nhiều.

A Huy sau khi biết chuyện sắc mặt âm trầm, trong thư hấn cũng không dám viết nhiều, sợ rơi vào trong tay người khác, chỉ mật mờ nói anh trai chờ hấn trở về. Hấn sẽ luôn luôn đối tốt với cậu.

Phía sau sự tình chuyển biến quá đột ngột, xưởng Quốc An chuyển tới Hồng Kông. Tuy rằng ông chủ Dương đi rồi, nhưng vẫn không dừng giúp đỡ học sinh nghèo của ban bọn họ. A Huy càng lo lắng cho anh trai hơn, hấn đã đi hỏi Dương An Na đang học đại học nhưng đối phương cũng không biết rõ.

Giá hàng ở Thượng Hải cũng tăng cao, đất nước vô cùng hỗn loạn, thứ hạng của A Huy ở trường rất cao, thành tích học tập tăng tiến nhưng hấn không hứng thú với những thứ này, trong lòng lại lo lắng cho anh trai, từng ngày từng ngày trải qua rất yên bình.

Hấn thường thường tiết kiệm một ít tiền từ chi phí sử dụng hằng ngày để chuẩn bị tết trở về nhà, ngày hôm nay hấn liền đi mua vé tàu.

Trời đã rất lạnh rồi lại còn mưa râm râm, A Huy đi gần nửa ngày mới đến bến tàu, thế nhưng bến lại không bán vé. Phần lớn thuyền đều được dùng để sắp xếp vật tư cho quân đội, hấn vừa mệt vừa đói, cho dù hấn có kiên định như thế nào bây giờ cũng không không tránh khỏi ủ rũ. Ở ven đường tìm một cửa tiệm tồi tàn ngồi xuống, gọi một bát mì Dương Xuân tiện nghi nhất cũng vẫn rất đắt.

Lúc ăn, hấn liền nhớ tới chuyện ở bên cạnh trường học huyện, khi hấn cùng anh trai ăn thịt bò nướng, mũi của hấn bắt giác cay cay.

Chính vào lúc này, làn mưa bên ngoài bỗng to hơn, A Huy nhìn ra ngoài quán bắt chợt nhìn thấy một bóng người quen thuộc — Anh?

Anh trai!

Hấn cũng không kịp hồi tưởng, nhảy xuống băng ghế xông thẳng ra ngoài, chủ tiệm ở phía sau hét lên: “Chưa trả tiền a!”

Cơn mưa mùa đông lạnh giá đánh trên mặt, ở xa xa có một thiếu niên mặc chiếc áo khoác mỏng đứng bên đường mua bánh nướng.

Nhìn trên người cậu dính dầu liên biết cậu làm cu li ở bến tàu.

Anh... A Huy nắm chặt tay.

A Vinh cũng không biết tiểu than đen ở đằng sau nhìn thấy cậu, hai mươi ngày trước cậu lên thuyền đi Thượng Hải, ai biết Thượng Hải cũng đang rối loạn, hướng hồ cậu là người câm, cần bản không có xương nào nhận cậu. Ban đầu cậu muốn đi tìm tiểu than đen, nhưng nghĩ xong lại thôi.

Em trai cũng là một học sinh nghèo, cuộc sống cũng khó khăn, chính mình không kiếm được tiền nuôi hân đã quá mất mặt rồi chẳng lẽ còn muốn hân kiếm tiền cho mình hay sao?

Thật ra trong lòng cậu có một suy nghĩ mà cậu không lí giải được, trước khi đến Thượng Hải, cậu rất muốn gặp tiểu than đen, nhưng sau khi đến đây, cậu lại có chút sợ hãi. Cũng không phải sợ chỉ là cảm thấy có chút lạ.

A Vinh tuy rằng không nói được nhưng sức lực lớn. Thế nên cậu cùng đồng hương đến bên tàu làm việc, đầu tiên sống ổn định rồi tính tiếp.

Cậu muốn tích góp tiền nên ăn uống rất tiết kiệm, loại bánh nướng ở ven đường này tuy không có dinh dưỡng nhưng lại có thể no bụng. Cậu vừa mua hai cái lớn, mở miệng cắn một cái, đột nhiên có một người từ phía sau ôm lấy cậu.

A Vinh tuy rằng mất thính giác nhưng phản ứng rất nhanh, khuỷu tay lập tức đánh về phía đầu đối phương, cậu cho rằng có người cướp bánh nướng của cậu. =]]]] Vài ngày trước cậu thấy có người cướp đồ ăn, nhưng giờ lên một nửa thì cảm thấy không đúng, người phía sau có mùi vị rất quen thuộc...

Cậu quay đầu lại nhìn, đúng là tiểu than đen a!

Cậu lập tức trừng mắt nhìn: Tiểu tử thú! Em làm như vậy sẽ hù chết người a!

A Huy cảm thấy khó chịu vô cùng, hai tay càng ôm chặt hơn.

Chính mình ăn mì Dương Xuân rất đắt, anh trai chỉ có thể ăn bánh nướng đen thùi lù, anh trai còn làm khuôn vác, người gây đi nhiều quá.

Trên đường chỉ có mấy người qua lại đều nhìn hai thiếu niên ôm nhau trong mưa này, A Huy hoàn toàn không để ý, hân chỉ ngốc ngốc nhìn anh trai. Hân bị A Vinh tàn nhẫn véo bên hông mấy lần mới có phản ứng, giật lại bánh nướng từ tay cậu qua nói: “Cái này để em ăn.”

A Vinh ngờ ngờ ngác ngác, chỉ cảm thấy tim đập có hơi nhanh. Rõ ràng hai người chạm mắt với nhau, nhưng chính mình không hiểu sao lại đỏ mặt, ai bảo tiểu than đen nhìn mình như thế chứ!

Bánh nướng trong tay bị lấy mất, cậu cũng không có phản ứng gì, bị A Huy lôi kéo vào cửa tiệm ngồi xuống, đưa đôi đũa cho cậu, cậu mới hồi hồn nhìn về phía bát mì Dương Xuân còn bốc khói kia.

Nhìn thật ngon nha! Cậu nuốt ngụm nước miếng lại không ăn, nhìn về phía A Huy: Em không ăn sao?

“Anh mau ăn đi.” A Huy cắn chiếc bánh khó ăn kia, trong lòng càng chua xót hơn.

Hân quay đầu nói với ông chủ tiệm: “Cho thêm trái trứng gà.”

A Vinh bây giờ không thể chống lại sự mê hoặc của đồ ăn, sùm sụp sùm sụp ăn. Chốc lát sau ông chủ lại bỏ thêm trứng gà chiên, mùi hương phả vào mặt, cậu cắn một miếng lại đưa đến bên miệng A Huy: Em ăn a. (Shino: Hai đứa tình cảm quá >o<>)

A Huy lắc đầu để cậu ăn, nhưng A Vinh vẫn giữ chiếc đũa bất động.

A Huy nhìn cậu, lại nhìn trứng gà, lại cắn xuống một miếng ở vị trí anh trai đã cắn qua. Một bên cắn một bên nhìn chăm chăm A Vinh, cắn xong còn liếm liếm môi. (Shino: khêu gợi a!!!!!!)

A Vinh vốn không có ý gì khác, nhưng nhìn ánh mắt cùng động tác ái muội của em trai, trên mặt đỏ như lửa đốt, con mắt cũng không dám nhìn lên, vội vội vàng vàng thu tay lại, ăn xong miếng trứng.

Hừ, tiểu than đen chết tiệt, không cho em ăn nữa, một mình anh ăn! (Shino: thẹn quá hóa giận à a Vinh =))))))

Một lúc sau bát mì được ăn sạch, A Vinh thỏa mãn gấp mấy lần: Trứng ăn ngon quá!

A Huy hỏi: “Có muốn ăn một bát nữa không?” Hắn biết anh trai thực ra không thích ăn mì, lúc này nhất định là rất đói đây.

A Vinh vội vàng lắc đầu, khoa tay làm thủ thế: Ăn no rồi, phải làm việc mới được trả tiền công.

A Huy biết làm việc ở bến tàu phát lương theo từng ngày, anh trai khẳng định không muốn bỏ phí một buổi sáng, thế nên nói: “Em sẽ giúp anh!”

Hai người đồng thời trở lại bến tàu, đồng nghiệp ở xưởng cũ của A Vinh cũng biết đến A Huy, chào hỏi: “Sinh viên đại học à!”

A Huy gật đầu ra hiệu, giúp A Vinh khiêng hàng hóa, hàng hóa tuy rất nặng nhưng sức lực của hắn lớn, bước đi rất nhanh, di chuyển nhanh nhẹn. Sau một buổi chiều được nhận tiền công, tuy rằng không nhiều nhưng đây là lần đầu hai anh em cùng kiếm tiền, cảm thấy rất hài lòng.

Kết thúc công việc, A Huy không muốn anh trai tiếp tục làm, kiên trì kéo cậu đến trường học ở.

A Vinh lại muốn trở về chỗ ở tạm thời cùng đồng nghiệp: Em quay về đi, hai ngày nữa anh đến thăm em.

“Đi theo em” A Huy kéo cậu.

Anh không đi. A Vinh kiên trì không đi theo.

Hai người lôi kéo nhau, A Huy thấy anh trai mím môi kiên trì, trong lòng lại nổi giận. Không nhìn được, mở rộng tay ôm cả người cậu lên...

Em làm gì thế a, tiểu than đen chết tiệt, thả anh xuống!

Trời lúc này đã tối hẳn, mưa cũng đã ngừng, trên đường không có người qua lại.

Nhưng như thế này là tính làm gì a!

Sức mạnh của A Vinh lớn, lúc này lại giãy giụa lên, A Huy ngay cả đứng còn không thẳng được, nhưng hắn lại lặng lẽ làm mấy chuyện xấu. Bóp hông anh trai một cái, A Vinh cảm thấy thật e thẹn, ngượng ngùng, liều mạng đánh vào lưng A Huy một đấm.

“A!” A Huy kêu lên một tiếng, một đấm này dùng sức thật.

A Huy đau đến nhe răng nhếch miệng, nhưng ngoan cố vẫn không buông tay, liều mạng ôm anh trai đi về phía trước.

A Vinh đương nhiên không nghe theo, lại tiếp tục đánh một cái nữa. A Huy bị đau, hai người liền đánh nhau ở trên đường, trong chốc lát liền lăn ra đất, trời mới vừa mưa nên đường rất lầy lội, hai người đều dính bùn khắp cả người.

Sau khi đánh một trận, hai người đều bị đối phương đánh vài cái, A Vinh hết giận nên thoáng thả lỏng sức lực, lập tức bị A Huy ép trên đất.

Thời khắc này phẳng phất chỉ còn dư lại tiếng hít thở của hai người đang dính sát vào nhau, A Huy không cảm thấy lạnh một chút nào, trái lại trong lòng bốc lửa lan tỏa khắp toàn thân. Hắn vừa cao hứng lại vừa vui lòng, vừa nãy làm việc ở bến tàu, mấy đồng nghiệp nói cho hắn biết anh trai cho rằng ông chủ Dương không giúp đỡ hắn, muốn kiếm tiền cho hắn học. Minh thật sự là đồ vô dụng, chỉ có thể để anh trai ăn mì Dương Xuân.

Hắn nhẹ nhàng sờ mặt A Vinh, ngón tay như có như không lướt qua gò má. A Vinh có chút lo lắng, miệng khô lưỡi khô, ở thời điểm ngón tay đối phương lướt qua, cả người hắn nóng như lửa đốt, hắn mơ mơ hồ hồ biết em trai muốn làm gì, thế nhưng... cho dù hắn muốn động cũng không động được.

A Huy chậm rãi nâng mặt hắn lên, môi chậm rãi tới gần, trong nháy mắt chạm vào nhau, không chỉ riêng A Huy, tim của A Vinh cũng đột nhiên đập nhanh hơn, hai tay vô ý mà nắm chặt quần áo bên hông đối phương.

Khi hôn môi ban đầu vẫn là nhẹ nhàng hút liếm, càng về sau càng ra sức hơn, càng ngày càng thô bạo, giống như muốn hút toàn bộ A Vinh vào trong thân thể hắn vậy.

A Vinh bị hôn đến thở không thông, cậu biết mình có thể đẩy ra, nếu bị người khác nhìn thấy sẽ rất mất mặt, không nên như vậy, tiểu than đen là người xấu, nơi đó cũng cứng lên rồi... hơn nữa, chính mình cũng vậy.

Bởi vì cậu rất muốn em trai, rất muốn rất muốn làm chuyện kia. Ồ_Ồ

Lúc này trời lại đổ mưa, không biết hai người hôn bao lâu thì tách ra, sau khi điều chỉnh hô hấp xong A Huy lôi kéo anh trai đứng lên.

Trong bóng tối A Vinh nhìn không rõ lắm, chỉ thấy miệng em trai mở rồi đóng, đóng rồi mở, cậu lặng lẽ nghiêng đầu đi, kỳ thực cậu biết tiểu than đen nói cái gì.

Sẽ đối tốt với mình và hắn yêu mình.

Cậu có chút mơ hồ, lại có chút hiểu rõ, phần lớn là không muốn suy nghĩ nhiều.

Cả người A Huy tỏa nhiệt, chăm chú lôi kéo tay anh trai trở về trường học. Dọc theo đường đi, hai người không nói với nhau câu nào nhưng tay từ đầu đến cuối đều không tách ra. Đi một lúc lâu thật lâu khi đến trường học đã là nửa đêm.

———— Hết chương 6 ————

7. Chương 7: Cùng Ca Ca Sinh Hoạt Vợ Chồng [h]

Hắn ở ký túc xá chung với những bạn học khác, thấy mặt hai người đều tím bầm, cả người lấm lem lầy lội còn tưởng xảy ra chuyện gì.

A Huy chỉ giới thiệu với bọn họ: “Đây là anh trai tôi, tai nghe không được tốt lắm.” Cái khác đều không kể ra. Bây giờ là nửa đêm, bọn học sinh buồn ngủ nên cũng không hỏi nhiều.

A Vinh luôn thích sạch sẽ, ở trên đường không để ý, lúc này cảm thấy cả người khó chịu, như thế nào cũng muốn tắm rửa. A Huy là người hiểu rõ cậu nhất, lấy quần áo sạch sẽ từ trong tủ rồi lôi kéo cậu đi ra ngoài.

Đi đâu vậy?

A Huy vẫn kéo hắn rời KTX trường, rẽ vào nhà tắm gần ngõ, chưa tới 12 giờ nên nhà tắm còn mở cửa. Nước trong hồ đã không còn trong nhưng dù sao vẫn còn nóng, sương trắng lượn lờ xung quanh. A Vinh nhảy vào đầu tiên, tắm rửa thoải mái.

A Huy đi theo sau cậu cũng nhảy vào, một bên tắm rửa một bên từ từ tới gần anh trai.

A Vinh buồn phiền suy nghĩ, số tiền một lần tắm có thể ăn hai bát mì a. A Huy đã ở phía sau yên lặng kỳ lưng cho cậu.

Trong bồn tắm không còn nhiều người, sương trắng lại lượn lờ, trong khoảng cách gần cũng không thấy rõ lắm, quản lý bên ngoài lại ngủ gật rồi.

Tim A Vinh đập “thình thịch”, nhưng a Huy chỉ chăm chú kỳ lưng, không làm cái gì mờ ám, cậu mới chậm rãi thả lỏng thư giãn, tiểu than đen không to gan như vậy đâu nhỉ...

Ai biết cậu vừa mới nghĩ như thế, ngón tay A Huy đã xuôi theo sống lưng chạm vào hậu huyệt của cậu, cả người cậu đã bị đối phương ôm lấy. Phía dưới của A Huy cứng rắn chọc chọc vào mông cậu.

A Vinh túm chặt lấy cánh tay thô to đang ôm chính mình, nhưng chỉ là túm lấy chứ không từ chối. Chính cậu cũng không cứng rắn từ chối được, hơn nữa cũng không phải chưa từng làm chuyện này, cũng đã hôn qua lúc tối rồi...

A Huy nhìn thấy anh trai không chống cự thì mừng rỡ như điên.

Ngón tay lặng lẽ chuyển động, tiến vào, mở rộng miệng huyết. Ở trong nước mọi thứ trở nên rất dễ dàng, chỉ là nước ẩm ẩm, khi chảy vào bên trong khiến A Vinh cảm thấy rất ngượng ngùng, còn cảm thấy mặt mặt không nói nên lời.

A Huy đã sớm không thể chờ đợi được nữa, thấy tiểu huyết đã dần dần thích nghi, hần nhìn về bốn phía, thấy trong bể tắm không có ai.

Đúng ra không nên làm ở nơi này nhưng càng thấy nguy hiểm, hần lại càng nóng lòng muốn thử, phía dưới càng bị kích thích mà cứng rắn hơn.

Hần nhẹ nhàng hôn liếm cổ anh trai, đưa tay về phía trước nhào nắn núm vú cậu. A Vinh nhắm chặt mắt, tay chống lên vách hồ, cả người chịu không nổi kích thích mà hơi nâng lên.

A Huy nắm chặt eo anh trai, tay kia đỡ cơn thịnh dật trước miệng huyết, dùng sức đâm vào. Trong nháy mắt, hần liền nghe được tiếng rên rỉ vô cùng nhẹ phát ra từ miệng a Vinh.

Tiếng ngâm tinh tế như kích thích đến sâu trong thâm tâm, máu a Huy như xông thẳng về não, mạnh mẽ đâm vào khiến cho a Vinh phát ra tiếng nức nở, tuy rằng động tác không quá mạnh nhưng hần dùng sức cũng không yếu, nước xung quanh hai người tạo thành từng vòng tản ra...

Trong nháy mắt bị tiến vào a Vinh cảm thấy cậu thật mềm yếu, lại bị bắt nạt như thế. Sao cậu có thể bị bắt nạt như thế chứ?

Nhưng mọi chuyện cũng đã xảy ra, địa phương bí ẩn kia bị tiểu than đen đi vào, chính mình chân đứng còn không vững, cả người cậu lúc này đều treo trên hai cánh tay a Huy.

Trong bồn tắm sương trắng lượn lờ, nhưng cậu có thể rõ ràng nhận biết được hơi thở nóng rực tiểu than đen phun trên lưng mình.

Cậu có thể cảm nhận được nhịp tim của em trai, hần thậm chí còn có thể cảm nhận được gân xanh trên vật kia nữa...

Chỉ là không nhìn thấy tiểu than đen, hần càng ngày càng dùng sức—

A

Tay không chống nổi nữa, cậu muốn xoay người nhìn thấy mặt a Huy.

A Huy đương nhiên nghe được tiếng ngâm nức nở kia, giống như biết được a Vinh muốn cái gì, xoay người cậu lại, ôm lấy cả người anh trai vào lòng. A Vinh chậm rãi mở mắt ra, trên lông mi dính nước, không biết là hơi nước ngưng lại hay là nước mắt, môi cậu run run, a Huy có ảo giác như là anh trai đang gọi tên của hần.

Anh đang gọi em đúng không.

Anh trai đang gọi em đúng không.

A Huy đột nhiên hôn lên môi cậu, lôi kéo cậu lặn xuống nước. Ở dưới nước một lần nữa tiến vào, đâm vào trong...

Đến khi hai người đều thở không thông thì mới trôi lên mặt nước, thế nhưng phía dưới vẫn không dừng lại, hai người đối mặt với nhau, a Vinh không có chỗ tựa chỉ có thể gắt gao ôm lấy cổ em trai. Ở dưới nước, hai chân cậu bị tách rộng ra, hai tay a Huy nâng eo cậu, không ngừng đâm vào.

Không biết qua bao lâu, hai người đều bắn ra.

A Vinh đâm một cái lên vùng bụng rắn chắc của em trai, nhưng không dùng sức, cả người cậu bây giờ nhũn ra không muốn nhúc nhích.

Có tiểu than đen ở đây mà.

“Các cậu quây đủ chưa? Cho rằng ở đây là sông để đi mò ốc à!” Quản lý cuối cùng cũng tỉnh, chỉ cho rằng hai người quây phá nên hét to một tiếng.

A Huy le lưỡi, nâng anh trai đến bên cạnh hồ. A Vinh không nghe được nên không để ý, chân cậu nhũn ra, bước đi loạng choạng.

Hai người bước ra khỏi hồ, dùng nước sạch cọ rửa cho nhau, sau đó mặc thêm quần áo vào. Lúc này vừa làm chuyện riêng tư ở nơi như vậy, bây giờ ở dưới ánh đèn mờ lại bắt đầu ngại ngùng.

Đặc biệt khi a Vinh nhìn thấy tiểu than đen ở trần nửa người, đôi mắt liền không tự giác dịch ra nơi khác, không dám nhìn lâu.

A Vinh không có nhiều quần áo, đều đặt ở nhà của đồng nghiệp, còn may vốc người a Huy lớn, đồ của hắn a Vinh cũng có thể mặc.

A Huy một bên mặc quần áo một bên lặng lẽ nhìn anh trai, quần áo của mình hơi rộng, nên nhìn anh trai như nhỏ đi một vòng, làn da cậu lại trắng hồng, lông mi thật dài, gợi lên một vẻ quyến rũ lạ thường.

Mỹ nhân nào cũng không sánh bằng cậu a.

A Huy nhìn lại có chút thèm.

Nhưng lúc này lại không thể giống ở trong nước không kiêng dè như vậy, hấn lôi kéo anh trai rời khỏi nhà tắm.

Đêm đông gió thổi lạnh thấu xương, cũng may hai người vừa tắm xong, không cảm thấy quá lạnh, nhưng a Huy vẫn đứng trước nhà tắm đưa áo bông của hắn cho anh trai mặc.

A Vinh cũng không từ chối, giống như bé ngoan mặc áo bông vào, nghĩ thầm tiểu than đen cường tráng như vậy... không lạnh chết hắn được đâu!

A Huy thấy giày anh trai đã bẩn đến không ra hình dạng gì, đường bên ngoài lại lầy lội, hấn ngồi xổm xuống đối mặt với a Vinh nói: “Leo lên, em công anh!”

A Vinh nhìn em trai nửa ngồi nửa quỳ, chớp chớp mắt, ra vẻ bò lên lưng hấn nhưng thực chất lại đá vào mông hấn một cái. A Huy không kịp phản ứng, ngã lăn quay ra đất, người trông cửa phòng tắm nhìn thấy liền không ngừng cười to.

A Vinh cười híp cả mắt, a Huy vỗ tay từ dưới đất đứng dậy thấy cậu vui như vậy, ngã vài lần cũng đáng. Hấn cũng nhếch miệng cười vài tiếng, sau đó lại ngồi xổm xuống, vỗ vỗ lưng của mình: “Trở về, đừng nghịch nữa.”

A Vinh gật đầu, leo lên lưng hấn, a Huy chạy như bay về trường học. Ở trên lưng hấn, a Vinh còn đang suy nghĩ lời tiểu than đen nói lúc này — đừng nghịch...

Tiểu tử chết tiệt, đừng nghịch cái gì, anh là anh trai của em mà, sao bây giờ em thành lão đại rồi.

Đến ký túc xá, hai người đều rất mệt mỏi, leo lên giường liền lập tức ngủ say.

Giường ở ký túc xá rất hẹp, vóc dáng của hai anh em đều không nhỏ, ngủ cùng nhau rất chật chội, nhưng a Huy rất vui, chỉ cần ngủ cùng anh trai, ngủ ở nơi nào cũng đều rất ngon.

Hấn chăm chú nhìn a Vinh, đắp thật nhiều chăn cho cậu. Vốn tay chân hấn có chút không thành thạo, sờ loạn hai chân a Vinh, bị a Vinh đập một cái mới an phận, chốc lát sau liền ngủ say.

A Vinh chỉ cảm thấy rất ấm áp, tuy rằng cùng với tiểu than đen làm chuyện giống cầu cầu là không đúng, nhưng cậu không muốn quản nhiều, cậu muốn ở cùng với em trai.

Giống như vậy cũng thật tốt.

Đến ngày hôm sau, a Vinh tỉnh lại thì trời đã sáng hấn, học sinh trong ký túc xá đều đi học. Cậu bị đỡ ngồi dậy, trong lòng nghĩ vẫn phải trở lại lấy quần áo về, sau đó tìm một việc làm ở gần trường học, không biết trường đại học có giống trường trong huyện có thể sống nhờ ở đây hay không?

Đang nghĩ thì a Huy từ ngoài đi vào, cầm trong tay hai cái bánh nướng.

A Vinh nghe thấy hương vị, bụng ục ục kêu, a Huy đưa bánh nướng cho cậu, cậu còn chưa súc miệng, cầm lấy liền cắn một ngụm lớn.

Ngậm đầy miệng, còn dùng tay ra hiệu: Ăn ngon a. Em cũng ăn đi.

Cầm cái bánh nướng khác đưa đến bên miệng em trai.

A Huy không nói nhiều, há miệng cắn một cái, hắn cũng chưa ăn sáng a.

Hai người ăn bánh xong, lại rót một ly nước ấm uống. Hai tay a Huy đặt lên vai a Vinh, sắc mặt nghiêm trọng nói: “Anh, không được làm tiếp công việc kia, anh có kỹ thuật, biết sửa điện, sẽ có rất nhiều nhà máy muốn thuê anh, ông chủ Dương không ngừng giúp đỡ em, chừng đó đủ cho hai người chúng ta sống.”

A Vinh cúi đầu, nghĩ ngợi một hồi, biết a Huy nói đúng, làm khuôn vác ở bến tàu không thể dài lâu, nhưng nếu vẫn không tìm được việc làm, chẳng lẽ muốn em trai nuôi mình sao?

A Huy đương nhiên biết cậu nghĩ cái gì, lập tức ôm lấy cậu, hai cái trán dán chặt lấy nhau, từ từ nói: “Cha nuôi mẹ, em nuôi anh, như thế không mất mặt.”

Như thế sao?

A Vinh mím mím môi, anh em và vợ chồng là như thế sao? (Shino: A Vinh gốc a =))))))

Coi như là vợ chồng, chẳng lẽ mình lại là vợ á?

Nhưng... Nhưng nếu là tiểu than đen...

Trong lòng cậu lại khó hiểu mà cảm thấy hài lòng, dùng tay ra dấu: Chết tiệt, hiện tại và sau này, em dựa vào anh, anh em cùng chung một mạng!

A Huy cười cười, tuy rằng không đúng với suy nghĩ trong lòng hắn, nhưng mọi chuyện đều phải từ từ mà đến không phải sao. (Shino: Thật nham hiểm!!!)

Hắn tính toán lại số tiền được trợ giúp một lúc, nếu như lại nhận dạy cho hai nhà, tết đến lại nhận được học bổng, tiêu xài tiết kiệm một chút, hắn cùng anh trai sinh hoạt vẫn không thành vấn đề. Nhưng vấn đề trọng yếu trước nhất là ra ngoài tìm nhà trọ cho học sinh, hắn chỉ muốn ở chung một phòng với anh trai.

Hắn thuộc phái hành động, nghĩ liền làm. Tan học liền đi xin thuê nhà trọ cho học sinh, nhà trọ học sinh thực ra là nhà dân mà trường học thống nhất cho thuê, hầu hết là căn phòng một gian một cửa ra vào, tiền thuê khá rẻ.

Cũng may, vừa vặn còn một gác xép tầng trên cùng còn trống, mặc dù đặt thêm cái bàn vào rất chật chội, chuyển thân đều khó, nhưng dù sao có còn hơn không. A Huy liền chạy về, bắt đầu thu dọn đồ đạc dọn nhà.

A Vinh còn không phản ứng lại, theo em trai đến đó mới hiểu được — thuận tiện hơn so với ký túc xá nha. Có nhà bếp công cộng, phòng đối diện là nơi nấu nước sôi, nơi này lại rất gần trường học.

Nhưng trong phòng chỉ có một chiếc giường đơn!

A Vinh trừng mắt nhìn a Huy, tiểu cầu háo sắc này!

A Huy ôm anh trai, ha ha cười, nhìn nụ cười kia lại nhớ về tuổi ấu thơ, nhìn rất chất phác, rất đôn hậu. Trong lòng a Vinh cảm thấy thật ấm áp.

Nhiều năm như thế hai người đều có hiểu ngầm với nhau, a Vinh cầm chổi quét rác dọn dẹp căn phòng, a Huy lại đi ra ngoài mua thức ăn về nấu cơm.

Không tốn bao nhiêu thời gian, thức ăn đơn giản được nấu xong, gian phòng cũng sạch sẽ hơn rất nhiều.

A Vinh và a Huy cùng ngồi bên bàn cơm nhỏ, chỉ có hai món là cải trắng xào và đậu hũ nhồi tôm. Cải trắng là a Huy mua phần còn lại trên quầy, tôm là loại nhỏ nhất, gạo lại quá đắt, bên trong bỏ ít bột lúa mạch cùng nấu.

So với trước kia, cuộc sống bây giờ khó khăn hơn nhiều, nhưng hai người ăn rất vui vẻ, ngon lành.

Bàn rất nhỏ, đầu a Vinh không cẩn thận đụng vào a Huy, thế vào a Huy cũng vô tình hay cố ý mà đụng anh trai, hai người đụng qua đụng lại, tuy rằng không nói lời nào nhưng không khí xung quanh rất yên bình, vui vẻ.

Sau bữa cơm, a Huy mở radio từ nhà mang đến lên, tuy rằng a Vinh không nghe được nhưng cậu rất tò mò, a Huy cũng từ từ nói cho cậu về những bài nhạc, nói về những tiết mục hài kịch mà radio phát ra.

Đây là ngôi nhà đầu tiên của bọn họ. Nhà chỉ của hai người bọn họ.

Mãi lâu sau này a Vinh vẫn còn nhớ rõ chuyện này.

Buổi tối, hai người tắm xong đều leo lên giường, a Huy rất tự nhiên giúp anh trai cởi quần áo. Từ từ, thân thể trắng nõn của a Vinh lộ ra, hằn gàn đây thực gầy, vòng eo có vẻ càng tinh tế hơn, xương đều lộ ra ngoài. Nhưng vẫn rất dễ nhìn.

A Huy hô hấp dồn dập hơn, vật dưới thân lại rục rà rục rịch.

Ai biết a Vinh lại đột nhiên kéo tay hắn, viết: Anh không phải con gái!

Cậu vẫn muốn tiểu thán đen giải thích câu “nuôi sống mình” lúc sáng.

A Huy lập tức viết: Huy yêu Vinh, là nam cũng yêu.

A Vinh thật ra đã hiểu rõ, nhưng cậu vẫn muốn nói, không phải nam nhân nên yêu nữ nhân sao?

Nhưng lúc này cậu lại không viết được cái gì, hơi thở của tiểu thán đen phun ở cổ cậu, hơi thở càng ngày càng gấp rút, cậu biết rõ điều này biểu thị cái gì.

A Huy tiếp tục giúp cậu cởi quần áo, hạ thân căng chặt, hai bàn tay lớn ngăm đen hơi run run, cởi xong quần áo liền đè cậu xuống giường.

A Vinh hiểu được những động tác phía sau, thật ra cậu rất thích tiểu thán đen cho cậu ở phía trên, chỗ đó bị tiến vào thật sự rất đau, tuy rằng khi bị tiến vào phía sau cũng có chút thoải mái nhưng tiểu thán đen giống như thật thích tiến vào nơi đó.

Mỗi lần hắn đi vào, hắn lại đột nhiên biến thành người mà mình cũng không quen biết, hận không thể nuốt sống mình. Nhìn dáng vẻ hắn giống như rất thoải mái, thật giống... giống như dùng thuốc phiện, hồn đều bay lên trời... Thật sự thoải mái như vậy sao?

Nếu không mình hôm nào đó cũng thử một chút xem sao?

Nhưng muốn đem thứ đó của mình tiến vào chỗ đó, cậu vẫn cảm thấy là lạ.

A Huy một bên giúp anh trai vượt lộn phía trước, một bên mở rộng phía sau. Hắn giống như quen cửa quen nẻo, so với lúc trước tốt hơn rất nhiều, a Vinh cũng không cảm thấy đau, ngược lại cả phía trước lẫn phía sau đều cảm thấy rất thoải mái.

Chỉ là mỗi lần làm, hai bắp đùi của mình đều mở rộng sang hai bên cho tiểu thán đen dễ dàng chuyển động, cậu cảm thấy như vậy rất giống nữ nhân, nhưng cậu rõ ràng không phải nữ nhân.

Chính mình càng ngày càng quen làm cầu cầu rồi a. Aiz...

Mơ mơ hồ hồ nghĩ đến đây, A Vinh luôn có hơi khó chịu.

Đương nhiên cậu rất ít khi muốn làm những thứ này, nhưng làm đến cuối cùng, cậu cũng có chút không tỉnh táo. Cả người cậu đổ mồ hôi ướt nhẹp, thứ đó khi ra vào sẽ kéo theo thịt huyết hồng hồng phía trong ra, hai chân càng gắt gao giữ lấy eo a Huy, miệng như có như không mà rên rĩ có thể đem người bức điên.

“Anh, anh —” a Huy gầm nhẹ, không ngừng đâm thẳng vào, nhìn thứ đó của mình ở nơi đó anh trai ra ra vào vào, hình ảnh kia kích thích thị giác quá mạnh mẽ, hắn một tay xoa nắn hạt đậu hồng hồng trước ngực cậu, một tay cố định eo nhỏ như làm điểm tựa để động thân, làm cho giường nhỏ phía dưới lay động kêu vang.

Đêm đầu tiên ở nhà mới, hai người không biết đã làm bao nhiêu lần, đến cuối cùng a Vinh phải liều mạng lắc đầu, tha thiết nhìn em trai: Dừng, dừng a...

Đáng tiếc đối phương nhìn đến dáng vẻ lúc này của cậu thì càng điên cuồng tiến công, cuối cùng a Vinh mơ màng không biết tiểu than đen ngừng lại lúc nào, chính mình lại sức cùng lực kiệt, một chút sức lực cũng không có.

Ngày hôm sau tỉnh lại, a Vinh nhìn thấy bên giường trống không cho là tiểu than đen đã đi đến trường, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Muốn ngồi dậy nhưng phần eo cực kỳ đau, hai chân đều nhũn đến không có tí sức lực nào.

Tiểu hắc cầu chết tiệt, tiểu cầu háo sắc.

Trong khi cậu ở trong lòng thầm mắng, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, a Huy cả người lạnh lẽo bước vào nhà, trong tay cầm một đĩa bánh bột mì thơm phức.

“Tỉnh rồi à, bên trong nồi có cháo đấy.” A Huy đặt bánh lên bàn, lập tức ngồi bên mép giường, tay tự nhiên đưa lên xoa xoa mặt a Vinh.

Lúc a Vinh nhìn thấy em trai bước vào, tâm tình đột nhiên tốt lên, cũng không để ý bàn tay lớn sờ tới sờ lui trên mặt mình, cầm quần áo mặc vào.

Nhưng a Huy không cho cậu xuống giường, lấy bánh cùng cháo mang lại đây. A Vinh cười híp mắt ăn sáng, nghĩ thầm, vẫn là tiểu than đen tốt nhất. Lại đem các loại hành vi của hắn ngày hôm qua ném ra sau đầu. (Góc =]]]])

Cơm nước xong, a Huy lại để cho cậu ngủ, nhìn cậu nằm xuống ngủ mới rời nhà đến trường. Cũng còn may buổi sáng không có tiết, a Huy đi xuống lầu, tuy rằng trên đường rất vắng, người đi đường mang vẻ mặt lo lắng nhưng tâm tình của hắn lại vui bất thường, nụ cười trên môi không giấu đi được.

Anh trai a, anh trai mà hắn ngày nhớ đêm mong đang ở trên lầu, người yêu của mình đang ở bên trong phòng, nằm trong chăn ở trên giường.

Nhất định phải cố gắng học tập, làm việc để anh trai sống thật tốt, a Huy vô số lần lặp lại lời hứa với mình.

Hắn bước đi nhẹ nhàng, vừa đi vừa nghĩ có nên đi tìm Dương An Na một chút hay không. Tuy rằng ông chủ Dương đi Hồng Kông, nhưng phân xưởng của nhà họ Dương vẫn còn, anh trai có kỹ thuật, lại thông minh, không có âm mưu làm việc xấu nên rất có thể được nhận.

Mọi chuyện sau đó vẫn tính là thuận lợi, Dương An Na giới thiệu a Vinh tới xưởng của Nhất Ninh Ba, nhưng công việc ở đây không có tốt như xưởng Quốc An, làm công việc khuôn vác rất khổ cực.

A Vinh thấy vẫn đủ, đi làm mấy ngày liền thành thạo công việc hơn so với nhiều công nhân khác.

Chỉ là a Huy rất đau lòng, vuốt tay anh trai, bàn tay đã thô hơn rất nhiều so với trước đây, có lúc về nhà chiếc đĩa cũng không nắm được nên hắn thường xuyên nắm bóp cho anh trai.

Tay a Vinh nằm gọn trong tay em trai, không ngừng được xoa bóp, tuy rằng thoải mái thế nhưng lại có chút ảo não, mình lại không phải con gái chân yếu tay mềm, công việc này mới vừa làm nên mới như vậy a...

Nhưng nhìn ngón tay tiểu than đen thô tròn, không ngừng nắm bóp mu bàn tay mình, trong lòng lại cảm thấy mềm mại, ấm áp.

Mà a Huy nắm ngón tay cao gầy trắng nõn của anh trai trong lòng bàn tay, trong lòng lại bắt đầu ngứa, tuy rằng đốt ngón tay này rõ ràng là tay của đàn ông, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác rất đẹp, đặc biệt là móng tay hồng nhạt tròn tròn, sờ lên thật mềm mại...

Hắn xoa xoa, ôm cả người anh trai lên giường, đè lên cởi quần, làm sự tình tốt đẹp cực kỳ quen thuộc kia.

A Vinh không chống cự như trước, chỉ là bây giờ tiểu than đen lại muốn làm chuyện kỳ quái, lại còn muốn cậu nói chuyện.

Cậu không biết nói chuyện mà!

Nhưng tiểu than đen nói tiếng của cậu rất êm tai, thời điểm nào chính mình phát ra âm thanh a? A Vinh không tìm được manh mối. Hơn nữa tiểu cầu hảo sắc này ở thời điểm chính mình muốn kết thúc đều không buông tha, một mực phải phát ra âm thanh mới chịu kết thúc. Thật quá đáng!

A Vinh có chút tức giận, nhưng ở thời điểm đó chính mình lại không có sức lực gì, chờ đến khi có sức lực lại không nổi, hơn nữa tiểu than đen bây giờ rất thông thạo, sẽ làm cho mình thật thoải mái nha.

Nói chung, A Vinh đối với cuộc sống của chính mình bây giờ rất hài lòng.

Cuộc sống như thế vẫn luôn duy trì hơn ba năm, hai anh em ở tầng lầu nhỏ nhỏ vượt qua những năm đại học của a Huy, a Vinh cũng ở trong xưởng kia từ khuôn vác thăng lên làm thợ sửa phi cơ.

Hai người trải qua cuộc sống vợ chồng như thế, ban ngày a Vinh đi làm việc, a Huy đi học, buổi chiều trở về rửa rau nấu cơm, buổi tối còn làm chuyện giường chiếu, trải qua thật ngọt ngào và hạnh phúc.

Nhưng trong ba năm thế sự bên ngoài có nhiều thay đổi. Thạch Triển Lãm Hồng ở năm hai đại học lại học tập anh họ đã hy sinh, buông bút đi tòng quân, lừa gia đình tham gia quân đội, sau khi tới Đài Loan thì mất liên lạc.

Dương An Na lại không hề rời đi, vẫn đang học đại học, còn thỉnh thoảng gặp mặt hai anh em mấy lần.

Nhưng mỗi lần gặp mặt, a Vinh luôn có chút khó chịu.

Mọi người đều rất chăm sóc cậu, nói chuyện gì cũng đều nói chậm một chút để cậu xem hiểu, nhưng cậu cùng a Huy chỉ có thể tùy tiện lúc ở nhà, đối với người ngoài liền cố ý xa lạ.

Tuy rằng vòng sinh hoạt của a Vinh khá hẹp, nhưng hẳn biết rõ chuyện giữa mình và em trai tuyệt đối không thể để cho người khác biết được. Cho dù không có liên quan đến người khác, nhưng cũng sẽ bị người khác căm ghét xem thường.

Tính của cậu thẳng thắn công bằng, sức lực rất mạnh nhưng cùng với tiểu than đen bên nhau, hài lòng là hài lòng nhưng cũng phải tránh ánh mắt của người khác, lén lút thân thiết, ở trước mặt cha mẹ cũng không thể thân mật quá mức để lộ mọi chuyện.

Lại không phải giặc, lén lén lút lút như vậy là muốn làm gì đây?

Mỗi khi gặp Dương An Na, cái cảm giác này càng thêm rõ ràng.

Tiểu than đen hiện tại càng ngày cao to, khí chất trầm ổn hiên ngang, thành tích tốt, nhân duyên tốt, các giáo sư đều yêu thích hẳn, rất được các bạn nữ hoan nghênh. Hẳn đứng chung một chỗ cùng Dương An Na tại sao lại xứng đôi như vậy chứ. (Shino: bình dấm đổ rồi chưa quá =)))

Còn mình thì sao?

A Vinh có chút khó chịu, nhưng lại tự suy nghĩ: Hừ, cũng không phải mình muốn làm cầu cầu, là tiểu than đen quần quít lấy mình mà! Lẽ nào lão tử còn hiếm lạ a! Hừ, hẳn cưới vợ của hẳn, đến lúc đó mình cũng cưới một cô gái xinh đẹp.

Đương nhiên những suy nghĩ này cậu sẽ không nói ra, ở trước mặt a Huy cậu chưa bao giờ biểu lộ, sợ mất mặt.

A Huy ở trong ba năm này, kiến thức cũng nhiều hơn trước, đã suy nghĩ đến những chuyện rất sâu xa.

Trường hẳn học có nhiều giáo viên dạy ngoại ngữ, tuy rằng đại học năm hai thì phần lớn đều xuất ngoại, nhưng vẫn có một số giáo viên ngoại ngữ vẫn lưu lại như cũ.

Ngoại ngữ hẳn học không tệ, có thể cùng giáo sư trao đổi trò chuyện bằng tiếng Anh. Giáo viên ngoại ngữ nói với hẳn rất nhiều tội ác ở nước ngoài, trong đó nhắc tới đồng tính luyện ái phải tiến vào trại tập trung.

Đây là lần đầu tiên hẳn biết cụm từ “đồng tính luyện ái” này, trước đây hẳn chỉ biết chuyện mà hẳn cùng anh trai làm là làm tình, nếu người ngoài biết sẽ bị xem thường. Lúc này hẳn biết người nước ngoài cũng không tha thứ cho những chuyện này, quốc gia đó đã được coi là tội ác tày trời, Trung Quốc so với các nước khác còn kỳ thị hơn.

Huống chi hấn ở cùng với anh trai. Tuy rằng không có chung huyết thống, nhưng đều mang danh nghĩa là anh em.

Hấn biết con đường phía trước không dễ dàng, nhưng hấn không muốn anh trai biết thêm về chuyện này, một mình mình gánh chịu là được rồi. Hấn phải trở nên thật mạnh thật mạnh, mạnh đến mức có thể bảo vệ ca ca.

Không có Huệ Vinh, hấn không sống nổi.

Đến đêm trước khi tốt nghiệp, đất nước cho toàn bộ sinh viên tốt nghiệp đại học một phần công tác, học viên ưu tú như a Huy có thể nhận được công việc quan trọng và có tiền đồ. Mà ông chủ Dương cũng để cho hấn lựa chọn, xưởng ở Hồng Kông luôn hoan nghênh hấn gia nhập.

Buổi chiều, hấn cùng a Vinh chôn người trong chăn, hấn ôm eo a Vinh, miệng ghé vào lỗ tai hấn thổi hơi chơi đùa, hấn đặt anh trai dưới thân, nhẹ nhàng hỏi: “Chúng ta lưu lại nơi này hay là đi theo ông chủ Dương đây?”

A Vinh nhìn hấn, không làm thủ thế mà viết ở trên lòng bàn tay hấn: Đi đến nơi có tiền đồ.

8. Chương 8: Tang Cha

Nhưng mọi chuyện không giống như dự tính, hấn không có cơ hội lựa chọn.

Sau khi tốt nghiệp, a Huy được phân đến bộ hóa chất quốc gia, phải đi công tác ở Bắc Kinh. Vốn dĩ hấn còn lựa chọn khác nhưng lúc này Huệ Tường và Lý A Quế đến Thượng Hải thăm hai đứa con trai.

Nghe nói con trai mình học hành giỏi giang có thể tự chọn nơi làm việc, A Quế vui cười đến mức không khép được miệng, đúng là làm rạng danh tổ tông mà! Huệ Tường cũng cực kỳ vui mừng gật gù liên tục.

A Huy cũng nói đến chuyện ông chủ Dương muốn hấn đi Hồng Kông, vợ chồng Huệ Tường đều không đồng ý. Làm việc trong xưởng của ông chủ Dương tốt hơn đi làm công nhân cho người khác, nhưng được vào bộ hóa chất, chức vị cao, lại được làm lãnh đạo, rất khác biệt a.

A Huy nhìn tình hình này, biết chắc chắn phải đi Bắc Kinh, bất quá... để anh trai đi chung thôi.

Trong lòng a Vinh cũng rất vui, tiểu than đen quả nhiên có tiền đồ, đi làm chức cao ở Bắc Kinh, tiền đồ rộng mở đây. Nhiều nhà trên trấn nhất định rất ước ao, ghen tị. Không nhìn ra tiểu tử chết tiệt này lại có phúc như vậy!

Buổi tối, cả nhà bốn người chen chúc trên gác xép nhỏ nhoi này, a Vinh cùng a Huy rất kiên trì muốn ba mẹ ngủ trên giường, hai người bọn họ lại nằm giữa ra đất nghỉ ngơi.

A Huy viết chữ ở trên tay anh trai: Bắc Kinh rất lạnh, nhưng có giường sưởi ấm.

A Vinh bị hấn làm cho ngứa ngáy, từng luồng hơi thở nóng rực thổi bên tai cậu, mặt bắt đầu nóng lên. Nhưng năm này cậu đã sớm quen hành động thân mật này giữa hai người, nhưng bây giờ cha mẹ đang nằm trên giường, cậu véo lên má bàn tay a Huy một lúc rồi xoay người.

A Huy ở phía sau cậu thấp giọng cười cười, ôm lấy cậu nhẹ nhàng xoa nắn phía trước của anh trai...

Tên đại sắc lang này thật to gan! A Vinh đến cả động dục cũng không dám động, phía dưới truyền đến từng cơn kích thích quen thuộc, cậu biết mình có thể sẽ phát ra một chút âm thanh chỉ có thể liều mạng cắn chặt môi, nắm chặt bàn tay xấu xa kia rồi trầm trầm ngủ.

A Huy ôm lấy anh trai, trong lòng lại tính toán đến chuyện đi Bắc Kinh sắp tới.

Thế nhưng mọi chuyện sau đó lại chuyển biến đột ngột, a Huy đi công tác ở Bắc Kinh, a Vinh cũng đi cùng nhưng khi cha về quê lại đột ngột phát bệnh cấp tính. Mọi người trong nhà vốn không giàu có gì, hơn nữa

A Quế đã bốn mươi không ngờ lại mang thai, a Vinh chỉ có thể xin nghỉ làm trong xưởng để về nhà chăm sóc cha bệnh nặng và quản lý quán rượu nhỏ của gia đình.

Hai anh em rất không quen khi tách ra. Có thể bệnh của Huệ Tường do trước đây làm lụng lao lực nên tích tụ thành bệnh, bệnh về gan lại phát sinh đột ngột, trong thời gian ngắn sẽ không tốt lên được.

A Vinh nghĩ thầm, từ lúc cậu mười ba tuổi đã rời nhà làm học trò của người ta, mười năm qua đều không ở bên hầu hạ chăm sóc cha, lúc này không báo hiếu thì đúng là không phải người.

Cậu về trấn chăm sóc Huệ Tường, cậu biết được một chút về thuốc thang lại nhờ Thạch gia đến Thượng Hải tìm thêm thuốc Tây, tốt xấu gì cũng làm bệnh tình của Huệ Tường tốt hơn. Nhưng càng ngày bụng của mẹ càng lớn, cha lại bệnh nặng chưa khỏi, thân thể suy nhược, hắn sao có thể đi lên phía Bắc tìm a Huy đây?

Hơn nữa Huệ Tường sinh bệnh, chi tiêu trong nhà tăng nhanh, số tiền lúc trước tích trữ đã sớm dùng hết, bây giờ đều đặt hy vọng lên một chút tiền lương của a Huy gửi từ Bắc Kinh.

Cũng chỉ có thể tách ra.

A Huy sống ở Bắc Kinh một ngày dài như một năm. Nhưng công việc ở bộ hóa chất rất bận rộn, hắn lại là một sinh viên đại học được đánh giá cao, rất được trọng dụng. Mà hắn cũng muốn sớm ngày nổi bật hơn mọi người, bởi vậy rất cố gắng ra sức làm việc.

Bộ hóa chất cũng phân phối cho nhân viên ký túc xá, là một gian phòng hình vuông, tiền lương cũng không thấp chỉ là không có anh trai ở đây thôi.

Hắn lo lắng cho dương cũng rất nhớ a Vinh, buổi tối khi đối mặt với ký túc xá trống rỗng hắn cũng sắp phát điên, không thể làm gì khác là mỗi ngày đều viết thư về nhà.

Hắn nghĩ anh trai không hồi âm, nhưng cũng sẽ coi kỹ thư của mình, hai người sẽ có ngày gặp lại.

A Vinh mỗi ngày đều chờ mong thư từ Bắc Kinh, một bên sắc thuốc cho cha một bên đọc thư. Một bên bưng rượu và thức ăn giúp mẹ, một bên đọc thư. (Shino: a Vinh phụ giúp mẹ bưng bê trong quán rượu.)

Cậu nhớ tiểu than đen muốn cậu hồi âm, cậu viết thư trả lời nhưng rất nhiều chuyện cậu cũng không nói ra được, đúng lúc A Quế đỡ bụng lớn dặn cậu: “A Vinh, nói em trai con mau mau cưới vợ đi!”

“Đúng vậy, trước tiên thành gia sau đó mới lập nghiệp.” Huệ Tường cũng dựa lưng vào đầu giường, ánh mắt lộ ra chờ mong.

Việc kết hôn của a Vinh đã trì hoãn rồi, a Huy có tiền đồ như thế cũng không thể chậm trễ được.

Thế là a Vinh vùi đầu viết thư, a Huy nhận được thư liền nhìn thấy lời nói như vậy: Trước tiên thành gia rồi mới lập nghiệp, người trong nhà đều mong muốn em sớm tìm được một người vợ.

Là cha mẹ bảo anh viết đúng không? Anh trai làm sao có thể nghĩ như vậy được, anh cũng phải kết hôn sao? Anh trai cũng sẽ cưới vợ hay sao?

A Huy nóng vội trong lòng, nhưng viết thư cho anh trai lại không nói cái gì, chỉ nói công tác rất bận rồi nên chưa suy nghĩ tới. Hắn hận không thể mọc thêm một đôi cánh bay về nhìn.

A Vinh khi viết câu kia trong lòng cũng rất rầu rĩ, nhưng cha mẹ nói đều phải viết cho dù cậu rất khó chịu.

Đọc thư trả lời của hắn, cha lại lải nhải: “Nói cái gì yêu đương tự do, hôn nhân tự do, bây giờ chúng ta không can thiệp, nó là người có học thức, có suy nghĩ của chính mình, nhưng đầu tiên phải thành gia, a Vinh con nói cho em trai một lời đi.”

A Vinh càng khó chịu cực kỳ.

Hắn cũng biết được, có mấy bạn học nữa của a Huy cũng đến Bắc Kinh, Dương An Na cũng đến Bắc Kinh dạy học.

Tuy rằng trong thư, tiểu than đen nói mình công việc bận rộn, rất nhớ mình, nhưng hắn là một người có tiền đồ, không phải nên thành gia lập nghiệp sao, sao có thể vẫn làm chuyện đó với mình chứ!

Nếu như vẫn quần lầy cùng mình, cũng thật có lỗi với cha mẹ a. Cha đã bệnh nặng như vậy rồi, trong bụng mẹ kể còn có một em trai nhỏ hay em gái nhỏ nữa.

Mẹ kể lại đối tốt với mình như thế.

A Vinh không viết thư trả lời, trái lại đều là Huệ Tường cố gắng trả lời một hai bức thư.

A Huy không thấy thư của anh trai nên càng hoảng, cũng may trong thư cha nói anh trai rất tốt, cũng không nói anh trai sẽ kết hôn.

Mấy tháng cứ như thế trôi qua lại đến năm mới, hấn vốn muốn xin nghỉ về quê thăm người thân, ai biết ngày nghỉ này là đồng sự trong bộ thay phiên nhau nghỉ, có người vì chiến tranh mà hơn mười năm không về quê, người mới như hấn được nói nghỉ, cho dù là mừng 1 năm mới cũng phải trực ở văn phòng.

Hấn viết thư nói rõ lý do gửi về nhà, đặc biệt nói rất nhớ anh trai, muốn a Vinh viết thư trả lời cho hấn.

A Vinh kỳ thực cũng chờ mong năm mới, tiểu than đen có thể về nhà, bệnh của cha cũng tốt hơn rất nhiều, nói không chừng có thể cùng hấn đi ra phía Bắc. Nhưng vừa nhận được lá, cả người cậu như bị tạt một chậu nước lạnh.

Tiểu than đen rất bận đúng không?

Tiểu than đen cũng muốn trở về gặp ta đúng không?

Nhưng trong lòng cậu rất rối loạn, em trai trở về thì có thể làm sao, hai người còn có thể như thế nào đây?

Cậu chịu đựng qua năm mới, thấy thân thể của cha tốt hơn, nhà máy ở Thượng Hải cũng cần gấp công nhân, liền chuẩn bị đồ đạc đi Thượng Hải.

Kỹ thuật của cậu đã rất nhuần nhuyễn, mọi người cũng đều chăm sóc cậu, ngày thường khi bọn họ chơi mạt chược, chơi bài hoa đều kêu cậu. Từ nhỏ cậu học toán rất tốt, nhớ bài rất nhanh, đầu óc linh hoạt, học được không đến hai ngày liền thắng nhiều thua ít. Ban đầu mọi người đều nhường cậu, sau đó nhìn hấn càng chơi càng giỏi thì đều thấy sợ.

A Vinh cũng nhìn ra tâm tư của họ, làm lão đại mất mặt bọn họ cũng không có gì tốt. Lúc này cậu đặc biệt nhớ tiểu than đen.

Rất muốn ở bên cạnh cậu, sau đó cái gì cũng không cần làm, chỉ cần đứng bên cạnh nhìn nhau là được rồi.

Cậu cảm thấy mình không có tiền đồ, tiền đồ của em trai rộng lớn, làm anh trai mà không sánh kịp làm sao người ta có thể trở về với mình đây. Hấn lại không phải vợ của mình.

Nhưng chính hấn nói hai người sẽ luôn ở chung với nhau!

Không lâu sau, thư của a Huy được gửi đến Thượng Hải, lúc này không còn kiêng kỵ cha mẹ nên cũng có một chút từ thân mật, thư viết về công việc Bắc Kinh của hấn, ăn uống thường ngày, còn nói là luôn nhớ anh trai. Muốn anh trai đi Bắc Kinh đoàn tụ với hấn.

A Vinh nhìn hàng chữ trong thư lại cao hứng lên một chút, nhưng cậu nên đi Bắc Kinh hay không? Cậu đã suy nghĩ kỹ mấy ngày, ở đây mình có công việc, lại ở gần với cha mẹ... mà quan trọng nhất, tiểu than đen chung quy cũng phải cưới vợ... Cậu vẫn nên ở lại Thượng Hải thôi.

Cậu thỉnh thoảng cũng sẽ viết thư hồi âm, nhưng ngôn ngữ của cậu không phong phú, lặng im không nhắc tới việc đi lên phía Bắc, khô cần viết vài câu coi như xong. A Huy nhận được thư thì mừng như điên, anh trai có thể hồi âm là tốt lắm rồi.

Cứ như thế a Vinh sinh hoạt ở Thượng Hải gần nửa năm, ở quê truyền đến tin tức A Quế đã sinh một bé gái, cậu lại có thêm một người em gái, cậu còn được nghe thấy âm thanh của em gái. Cậu cực kỳ vui, viết thư cho a Huy, cũng hiếm thấy viết nhiều chữ một chút.

Nhưng sau đó lại nghe được tin cha bị bệnh lần nữa.

A Vinh chỉ có thể mang bọc hành lý lần thứ hai về quê, lần này hấn xin nghỉ luôn công việc trong xưởng, nhiều lần xin nghỉ như thế làm sao không biết ngại đây.

Trở lại nhìn thấy Huệ Tường nằm trên giường bệnh, a Vinh trong lòng chua xót, mấy tháng không thấy cha lại gầy đến mức da bọc xương, nhưng cái bụng lại phình to bất thường, thầy thuốc tây y ở Thượng Hải nói đây không phải chuyện tốt. Hắn còn không có cảm thấy khó chịu, em gái nhỏ trong tá lốt đã gào khóc đòi ăn, mẹ kế đã quá tuổi sinh sản nên bây giờ rất yếu. Mọi việc trong nhà chỉ có thể dựa vào cậu.

Cuộc sống trải qua rất khổ cực, ban ngày cậu phải trông coi cửa hàng, duy trì kế sinh nhai, trở về phải bồi bổ thân thể cho mẹ đang ở cữ, còn phải chăm sóc cha đang bệnh nặng và em gái nhỏ nhỏ. Chỉ có buổi tối đọc thư của tiểu than đen mới cảm thấy thả lỏng và có chút hài lòng.

Cậu vẫn luôn dốc hết lòng chăm sóc, bản thân bệnh nhân cũng có nghị lực sống mãnh liệt, nhưng thân thể Huệ Tường vẫn không thể cứu vãn mà từ từ suy nhược.

A Quế thường thường ôm con gái mà lau nước mắt, nói a Vinh viết thư gọi a Huy trở về, sợ a Huy không gặp mặt lần cuối cùng được.

A Vinh không viết, cậu không cam lòng, ai nói cha muốn chết, cha sẽ không chết, tuyệt đối không!

Huệ Tường cũng không cho viết, tiền đồ của con trai rất quan trọng. Hắn trở về một chuyến cũng không dễ dàng, ảnh hưởng công việc.

Cứ như thế, từng ngày từng ngày trôi qua, Huệ Tường sống qua mùa thu, qua mùa đông, nếu như có thể qua năm mới, cố gắng chống đỡ thêm một thời gian nữa, không khí trong nhà cũng vui vẻ hơn.

Ngày hôm đó, lại đột nhiên có người đến nhà, là một người trung niên mang một thân âu phục và giày da, đi vào nói là ông chủ Dương của xưởng Quốc An nhờ vả, thả xuống một hộp gỗ lim khoảng 5 tác vuông rồi xoay người rời đi.

A Vinh mịt mờ mở hộp gỗ ra, phía trong là một số lớn tiền mặt cùng mười cục màu vàng... Thỏi vàng? Cậu cầm lên ước chừng phân lượng, đúng là thỏi vàng a!

Trời ạ! Cậu đuổi theo chạy ra ngoài nhưng không nhìn thấy bóng người.

Ông chủ Dương làm gì lại đưa quà lớn như vậy? A Vinh có dự đoán không tốt, lẽ nào có liên quan với tiểu than đen, có việc muốn nhờ tiểu than đen giúp?

Cậu về đến nhà, A Quế đã khóa chặt cửa, Huệ Tường nằm trên giường cũng nâng người ngồi lên.

A Vinh cẩn thận kiểm tra, trong hộp gỗ ở tầng chót phát hiện một bức thư ông chủ Dương tự tay viết.

Cậu mở ra, đọc đi đọc lại, Huệ Tường cùng A Quế vội hỏi nội dung bức thư, cậu ngơ ngác một lúc rồi đặt thư lên bàn, không nhìn về phía cha mẹ mà yên lặng lên lầu.

A Quế thấy biểu hiện của cậu quái lạ, trong lòng buồn bực, mang bức thư đưa cho Huệ Tường ở trên giường.

Huệ Tường vừa nhìn vừa thở dài: “Em nói xem, đứa nhỏ a Huy này, chuyện lớn như thế đều gạt chúng ta!” Tuy rằng than thở, như trong lời nói lại chứa đầy vui sướng.

“Nói cái gì a?” A Quế nóng ruột.

“Ông chủ Dương nói, a Huy cùng con gái hắn tháng trước vừa kết hôn, chỉ là bối cảnh nhà họ Dương — “

“Cái gì? A Huy, a Huy kết hôn? Anh, anh không nhìn lầm chứ? Chuyện như vậy sao chúng ta không biết a!” (Shino: Dù biết là HE nhưng sao ức chế quá:w thật khó chịu.)

“Bình tĩnh đi! Bối cảnh nhà họ Dương rất phức tạp, chuyện bọn họ kết hôn rất ít người biết, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của a Huy, vì lẽ đó ông chủ Dương mới đưa phần đại lễ này.”

“Ông chủ Dương là người tốt a, tại sao cùng con gái ông ta kết hôn sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ?”

“Anh cũng không hiểu...”

Hai vợ chồng già thương lượng đến thương lượng đi, dù sao phần lớn cũng cao hứng, a Huy nhà hắn thành con rể của ông chủ Dương! Tổ tiên nhà ông chủ Dương không phải người bình thường, bên trong đã có hai trạng nguyên, thư hương a!

“Nếu như vậy a Vinh làm sao thế?” A Quế lại hỏi.

“Nó a...” Thân thể Huệ Tường vẫn quá yếu ớt, thở hổn hển một lúc mới nói, “Em trai đã cưới một người vợ tốt như thế, nó cảm thấy khó chịu đi!”

Nói xong, bé gái trong ngực A Quế oa oa khóc, đứa nhỏ này thật lạ, chỉ muốn a Vinh, người khác ôm cho dù là mẹ ruột cũng sẽ khóc lớn không thôi.

A Quế đỡ nửa ngày cũng vô dụng, không thể làm gì khác là lên lầu tìm a Vinh, thật khéo là a Vinh đang từ trong phòng đi ra, thấy em gái khóc thê thảm như vậy, vội vàng ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng đung đưa, một lúc sau bé gái liền nín khóc mỉm cười.

A Quế nhìn cậu đã giống như bình thường, trong lòng buông lỏng, vẫn vỗ vỗ vai cậu nói: “A Vinh a, mẹ sẽ tìm cho con một người vợ tốt, không thể kém hơn so với a Huy.”

A Vinh hơi rũ mi mắt xuống, không biểu thị cái gì, ôm em bé ra ngoài hóng gió.

Cậu một bên nhẹ nhàng lay động bé gái còn hương sữa trong lồng ngực, một bên đi dạo lung tung không có mục đích.

Tiểu than đen kết hôn...

Cưới vợ...

Cậu đã sớm đoán được, nhưng...

Cậu đột nhiên nghĩ đến nhiều chuyện lúc xưa, tiểu than đen đến nhà, mang một đôi hài có thêu hình con hổ, cái đầu nho nhỏ, lúc hấn bò lên cầu thang, nhìn hấn cười khúc khích; lớn hơn một tí nữa, cùng chơi cảnh sát bắt cướp, cùng nhau đi học; lớn hơn chút nữa, hấn cao lớn hơn, nhìn mình chằm chằm như nhìn miếng thịt, hai người cùng làm chuyện giống cầu cầu.

Hấn còn nói sẽ luôn ở cùng nhau.

Hôm qua trong thư hấn còn nói công tác rất bận, không muốn cậu lo lắng, chuyện kết hôn một chữ cũng không nói, hấn coi mình là gì đây?

Coi như hai người chưa từng làm chuyện đó đi, cậu vẫn là anh trai hấn đó!

Đồ vô lại!

Khốn kiếp!

Đồ xấu xa!

Phi!

Bé gái trong ngực vẫn chưa được một tuổi, nhưng giống như có thể nghe hiểu sự đời vậy, nhìn vẻ mặt anh trai bức bối, miệng nhỏ chu lên, mũi cũng hồng hồng, mắt thấy lại muốn khóc to, a Vinh lại bận rộn dỗ dành bé —

Đừng khóc a, không có quan hệ gì với em đâu!

Thấy em gái nhỏ khuôn mặt béo múp đáng yêu như vậy, cậu lại cảm thấy thoải mái hơn chút, đau đớn nhưng tim bị đâm chọc lúc vừa mới đọc thư cũng giảm đi nhiều.

Hứ, mình cũng sẽ đi cưới vợ, mới không thèm người!

Nhưng lúc tức giận nói ra rất dễ dàng, bắt tay vào làm mới thấy không dễ dàng chút nào.

A Vinh tuy rằng vẫn sống như thế, ở bên ngoài nhìn thấy đều không có chuyện gì, nhưng trong lòng lại không nhắc lên được tí sức lực gì, đang làm việc thì không hiểu sao lại chờ người ra.

A Quế lại muốn tìm vợ cho cậu, bà muốn ở lúc thân thể Huệ Tường còn tốt nên sớm xác định thì tốt hơn. A Vinh lại không tỏ rõ ý kiến, cậu không nghĩ tới cũng không muốn cùng cô gái nào kết hôn. Cậu nghĩ... cậu nhớ tiểu than đen.

Cậu lén lút oán hận chính mình thật không có tiền đồ, nhưng là cậu thật sự rất nhớ.

A Huy vẫn viết thư cho cậu, trong thư vẫn nói lảm nhảm, chuyện quan trọng lại không nhắc tới. Vốn a Vinh cầm thư liền muốn lập tức xé, cuối cùng vẫn không nhin được mở ra nhìn xem, xem xong lại giận đến mức xé tan thành từng mảnh.

Huệ Tường muốn cậu viết thư hỏi a Huy, cậu làm bộ đáp ứng nhưng vẫn không viết. Vì cái gì cậu phải hỏi tên lừa đảo kia! Có giỏi thì lừa chúng ta cả đời a!

Mất thấy lại sắp đến tết, trong thư a Huy nói công tác rất bận, nhưng sẽ tận lực chạy về.

Huệ Tường trong lòng cũng mong ngóng con trai dẫn theo vợ mới cưới trở về, tinh thần vẫn luôn rất tốt, nhưng vào hai mươi bảy tháng chạp, chàng vạng sáng ông đột nhiên bị sốt.

A Vinh cảm thấy không ổn liền chạy đến Thạch gia mời thầy thuốc đến xem, thầy thuốc nhìn thấy liền lắc đầu, bảo cậu nên chuẩn bị hậu sự. Sau đó, Huệ Tường liền ngủ thiếp đi, thuốc đều không nuốt vào được.

A Vinh không muốn tin, cầm lấy vàng trong hộp gỗ, mượn xe đạp liều mạng chạy về phía thị trấn, muốn mời bác sĩ tây y đến kiểm tra truyền dịch.

Bệnh viện này là bệnh viện giáo hội trước kia, bác sĩ phụ trách là một người trẻ tuổi, không đợi a Vinh lấy thời vàng ra, thấy đáng về cậu sốt ruột như vậy lập tức cùng cậu đạp xe chạy về trấn, về đến nhà khám cho Huệ Tường nhưng vẫn lắc đầu.

Hắn chậm rãi nói với a Vinh: “Xin lỗi, người bệnh chống đỡ đến bây giờ đã không dễ dàng. Mọi người—”

A Vinh lấy thời vàng ra, dọa bác sĩ trẻ tuổi hoảng sợ, nói như thế nào cũng không nhận, nhưng vì muốn an ủi cậu vẫn châm cứu cho Huệ Tường một mũi axit amin.

A Vinh kỳ thực trong lòng đã hiểu rõ, chỉ là cậu không muốn tin, cậu nhìn người cha đang nằm trên giường, cha mới hơn năm mươi, em gái mới gần một tuổi, ông còn chưa được hưởng phúc a!

Đến nửa đêm, Huệ Tường tỉnh được một lát, cười cười nắm tay a Vinh cùng A Quế, còn hôn con gái nhỏ một lúc, cuối cùng nhìn về phía a Vinh. Hầu như không phát ra âm thanh, chỉ có môi giật giật: “A Vinh, ba phải đi tìm mẹ con rồi, con phải ngoan a...” Nói xong câu này liền nhắm hai mắt lại, ra đi trong yên bình.

A Quế yên lặng không nói gì, người chồng thứ hai cũng mất, bà ôm con gái co người ngồi ở góc tối trên ghế, đứng đều không đứng nổi, tang sự đều nhờ hàng xóm giúp a Vinh lo liệu.

Hàng xóm nhắc a Vinh gọi điện báo cho a Huy ở Bắc Kinh, a Vinh gật đầu, trong lòng a Vinh trống rỗng, tiểu than đen... tiểu than đen... Nhưng tiểu than đen không phải của chính mình.

Cũng may bây giờ là mùa đông, nên cũng không sợ thi thể mục nát, nhiều người khuyên bảo chờ mấy ngày nữa Huệ Huy trở về mới chôn cất. A Vinh không có phản đối.

Buổi tối, theo tập tục ở nông thôn, linh đường cả đêm phải có người bảo vệ, càng nhiều người càng tốt, Huệ Tường khi còn sống nhân duyên không tệ, thêm vào đứa con trai hai làm chức cao ở thành phố, hàng xóm láng giềng đều lại đây gác đêm, kỳ thực là để đánh mặt chược.

A Quế cuối cùng cũng hồi hồn lại, cứng rắn chống đỡ chuẩn bị mọi chuyện, a Vinh lại dỗ em gái ngủ, hoặc câu được câu không mà nhìn người khác đánh bài.

Gác linh đường chủ yếu là để an ủi người nhà của người đã mất bớt đau buồn, ở lễ tang không ngừng tạ lễ, vôi vàng hoàn thành từng bộ từng bộ lễ nghi, từng cái phải theo quy trình nhất định, thời gian bất giác trôi qua, bi thương từ từ phai nhạt, chờ lễ tang kết thúc liền cảm thấy cái chết của Huệ Tường cũng dễ dàng chịu đựng hơn một chút.

A Vinh chính là như vậy, bận rộn bận bịu liền không cảm thấy đói bụng, không cảm thấy mệt, phảng phất như mọi cảm giác đều đã biến mất.

Đến ngày thứ năm của tang lễ, các bác gái hàng xóm lại bắt đầu khóc thét, a Vinh đã bốn ngày bốn đêm không chớp mắt, cậu nhờ A Quế ôm bé gái trong lòng, chính mình một người ra khỏi nhà, đi hướng mộ địa Huệ gia.

Gia gia, tổ gia gia đều được chôn ở nơi đó, qua vài ngày, chờ người kia trở về, cha cũng phải chôn ở nơi đó. Đến nghĩa địa, cậu ngồi xuống nhìn lên trời, cảm thấy có chút hoa mắt, không phải mệt mỏi, đôi mắt cậu cay cay liền nhắm mắt lại.

Trong hoảng hốt, cậu tựa hồ trở lại quá khứ, cũng ở nghĩa địa này, tiểu than đen cùng cậu nằm trên cỏ, tiểu than đen đề lên cậu thọc lét, cậu cũng đề lại, sau đó lăn lộn trên chọc nhau.

A, thật sự có hơi nhột nhột!

Trên mặt nóng nóng, ngoài miệng có cảm giác nóng ướt, không đúng, tiểu than đen lúc đó không to gan như vậy...

Cậu chậm rãi mở mắt, lập tức lại tròn tròn —

Chó chết, tiểu than đen, em trai, hắn đang ở trước mặt, hôn cậu.

Tâm tình trong nháy mắt kia, bi phẫn, bất đắc dĩ, oan ức, oán giận, lại chen lẫn một tia mừng rỡ, phức tạp cực kỳ.

Nhưng loại tâm tình này lại có một cảm giác được giải thoát, trong lòng căng chặt bây giờ mới được thả lỏng, cậu không tự chủ được mà thét lên, đâm một đâm vào thân thể cường tráng kia, nhưng cùng lúc, thân thể đã cường chống bốn ngày cũng đã đến cực hạn, mắt tối sầm, chỉ thoáng nghĩ đến — tiểu than đen nhận được điện báo nhanh nhất cũng phải ngày thứ bảy mới về nhà được, sao lại có thể nhanh thế— liền ngủ thiếp đi.

A Huy bị đâm một đâm lên mặt, nóng rát – đau, cái này so với chua xót đau đớn trong lòng không tính là cái gì.

Anh trai gây quá.

Hắn đến nghĩa địa liền nhìn thấy anh trai lăn lộn trên đất, tóc rối bời, dài đến đều sắp che con mắt lại, gương mặt gầy đi nhiều, vành mắt sâu hoắm xuống, trên cằm còn có vết bầm tím.

Không nghĩ tới sẽ như vậy, cha mất anh trai khẳng định khó chịu, hơn nữa ông chủ Dương lại để lộ việc kết hôn...

Chính mình còn nói muốn chăm sóc cậu thật tốt.

Hắn ôm anh trai đã ngủ thiếp vào trong lòng ngực, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cậu, xương sống, xương sườn đều sắp đâm ra ngoài, tại sao lại gầy như vậy.

Cha sinh bệnh cũng không nói với mình.

Tại sao lại tự mình gánh vác mọi việc như vậy?

Có phải đang hận mình... hận mình kết hôn bỏ rơi anh ấy sao? Nghĩ đến đây, hắn không nhịn được đáy lòng lại toát ra tia vui mừng...

Ba tháng trước hắn cùng bạn cũ hợp lớp gặp được Dương An Na, so với những năm trước đây dịu dàng hơn nhiều, nhưng trên nét mặt lại có một nỗi u buồn. Tự hội xong, cô tìm gặp hắn, hóa ra dịu dàng vì đang có thai, đối phương là một vị quan chức cao, gia đình lại quyền cao chức trọng.

Dương An Na chỉ nhẹ nhàng nói với hắn: “Huệ Huy, em biết anh là người trọng tình nghĩa, em yêu anh ấy, nhưng anh cũng biết bối cảnh của gia đình em, anh ấy tuyệt đối không thể cùng em bên nhau, nhưng chúng em muốn giữ lại đứa bé này.”

A Huy lập tức rõ ràng lý do cô tìm hắn.

Dương An Na chưa kết hôn, vì đứa con, cô cần một người chồng, mà hắn chính là một ứng cử viên thích hợp.

Sau đó, vị quan chức cao kia cũng bí mật hẹn gặp hắn một lần. Lúc đó trong lòng hắn cũng khó nén kinh ngạc, con người phong độ điển trai, thường xuất hiện trên các bài tạp chí kinh tế lại là người yêu của Dương An Na.

Vị kia cũng đối với người thanh niên trấn tĩnh trước mặt rất hài lòng, hắn chỉ nói: “Tôi cùng An Na tuy rằng bị ngăn cách nhưng tôi hy vọng kết tinh tình yêu của chúng tôi tồn tại. Nếu cậu có thể giúp đỡ, tôi chắc chắn sẽ báo đáp cậu.” Đồng thời nói thẳng hôn nhân của a Huy cùng Dương An Na chỉ kéo dài mấy tháng, chỉ cần đứa bé có danh phận là được.

A Huy không có lý do gì từ chối, hắn không thể nói cho vị quan chức cao kia cùng Dương An Na là hắn cũng có người yêu, hai người cũng bị ngăn cách với nhau, nghe vị kia giải bày hắn cũng không khỏi buồn phiền trong lòng.

Hắn nghĩ tới nghĩ lui hắn cũng giống họ cần một cuộc hôn nhân để có cái bàn giao với cha mẹ, hơn nữa có vị này giúp đỡ hắn có thể trong một thời gian ngắn đạt đến mục tiêu.

Nhưng chuyện này cực kỳ bí ẩn, hắn không thể nói rõ ở trong thư, chỉ có thể nhân dịp tết tự mình chạy về giải thích, hắn đã từng vô số lần phỏng đoán phản ứng của a Vinh trong lòng, hắn sẽ tức giận không? Sẽ ghen hay không? Hay vẫn đứng đưng như không đây?

Hắn không ngờ rằng tin tức của ông chủ Dương lại linh thông như vậy, biết hắn kết hôn với Dương An Na xong lại biết được cha hắn bệnh nặng liệt giường, càng tự ý đưa lễ lớn như vậy.

Đối với ông chủ Dương, Huệ Huy mặc dù là một tiểu tử nghèo, không xứng với con gái hắn nhưng cũng so với quan chức nhà nước mãi mãi không thể dành cho con gái ông cuộc hôn nhân tốt đẹp tốt hơn nhiều.

A Huy thật vất vả mới có dịp về quê thăm người thân, hắn cùng Dương An Na lên xe lửa đến Thượng Hải. Vốn là Dương An Na cũng muốn cùng hắn về quê, tuy rằng cuộc hôn nhân này chỉ là hữu danh vô thực, nhưng đứa bé trong bụng cô sẽ mang họ Huệ.

Nhưng không ngờ vừa đến Thượng Hải, Dương An Na đột nhiên lên cơn sốt còn chuyển thành viêm phổi, hắn chỉ có thể lưu lại chăm sóc mẹ con cô thoát khỏi nguy hiểm rồi mới vội vàng về nhà.

Nhưng khi về đến nhà, hắn liền nhìn thấy linh vị của cha cùng với mẹ đang ngồi khóc đến không một tiếng động.

Hắn cùng Huệ Tường không có chung huyết thống, nhưng hắn từ lúc ba tuổi tới Huệ gia, Huệ Tường đối với hắn còn tốt hơn so với a Vinh, cho hắn đi học lên đến đại học, lúc bệnh nặng còn không muốn hắn về thăm.

Sắp chết đều không thể gặp mặt!

Hắn nhìn chung quanh lại không thấy anh trai, hắn hỏi A Quế: “Anh trai đâu, anh trai đâu?”

A Quế một bên gạt nước mắt nói: “Anh trai con bốn ngày nay đều không chớp mắt, nó... Nó ở đâu?” Bà cũng nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng a Vinh đâu.

Bà còn nói: “Chắc đi nghỉ ngơi thôi. Con, đứa nhỏ này, tại sao kết hôn cũng không nói một tiếng a, cha người chờ mong người vợ của con lâu như thế...”

Câu nói này như sấm sét giữa trời quang, nổ đến mức a Huy mất phương hướng — bọn họ làm sao biết chuyện mình kết hôn?

A Quế nói không tỉ mỉ, chỉ không ngừng đánh lưng hắn mà khóc thét lên.

A Huy lòng như lửa đốt, anh trai cũng biết rồi đúng không?

Biết được lúc nào?

Như thế nào lại không gửi thư hỏi mình... Đúng rồi, với tính cách của cậu sao có khả năng hỏi mình đây?

Cậu có phản ứng gì đây?

Tuy rằng trước đó hắn rất muốn nhìn phản ứng của anh trai đối với việc hắn kết hôn, có thể biết được hắn đối với mình là loại tình cảm gì, bây giờ nước đến chân hắn chỉ thấy kinh hoàng cùng hoảng sợ. Nếu như anh trai căn bản không để ý đến, nếu như anh trai cũng muốn đi cưới vợ thì phải làm sao đây?

Hắn khoác đồ tang dập đầu đốt vàng mã xong, đối mặt với linh vị của cha, trên di ảnh cha vẫn hiền lành, ánh mắt của cha vẫn ôn hòa như lúc hắn còn bé, hắn mím môi trong lòng nói: Cha, con yêu anh trai, con biết là không nên nhưng con sẽ không để cho anh trai chịu oan ức, sẽ đối tốt với anh ấy cả đời, người hãy tin con.

Hắn dập đầu xong chạy ra ngoài tìm a Vinh, không biết hắn nghĩ gì mà chạy thẳng đến nghĩa địa.

Nhớ đến khi còn bé cả hai thường ở nghĩa địa trêu chọc nhau, nhìn thấy anh trai vẻ mặt mỗi một nằm trên đất, hắn đau lòng đến không biết làm thế nào cho phải, nhưng cho dù tiêu tụy đến cực điểm, râu ria dài ra ở trong mắt hắn vẫn thấy anh trai rất dễ nhìn.

Hắn nhẹ nhàng vuốt lên đôi môi khô nứt của a Vinh, đưa đầu qua liếm láp hôn môi, đáng tiếc một lúc sau hắn liền bị đối phương mạnh mẽ đẩy một quyền.

Thanh âm của anh trai nhẹ run làm cho tâm hắn đều nứt, anh trai thật sự rất tức giận, nếu không sẽ không đánh mình đau đến như vậy, trước giờ hắn đều không nữ.

Chăm chú ôm a Vinh đã ngủ thiếp đi vào trong ngực, a Huy sờ sờ quai hàm sưng to của chính mình, trong lòng càng sinh ra một tia vui mừng. Lúc anh trai đánh hắn, trong mắt tuy có phần nộ, nhưng phần lớn là oan ức, oán giận...

Anh trai quan tâm hắn, anh trai rất quan tâm hắn đúng không?

9. Chương 9: Chuyện Lòng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

A Huy vén phần tóc che mắt anh trai lên, lại nhẹ nhàng néo gò má đã gầy hơn rất nhiều rồi công cậu về nhà.

A Vinh thật sự quá mệt mỏi, từ đầu đến cuối đều không tỉnh, khi công cậu a Huy càng thấy đau lòng, anh trai nhẹ đi rất nhiều. Hắn công anh trai một đường về đến nhà, trực tiếp lên lầu vào phòng của hai người bọn họ.

Hắn giúp a Vinh cởi áo khoác và giày, cẩn thận từng li từng tí mà đặt lên giường, đắp kín chăn. Nhìn một lúc mới đi xuống lầu hỗ trợ mọi người, sau đó cứ cách một lúc thì đi lên nhìn, a Vinh vẫn ngủ say chưa tỉnh.

A Vinh xác thực ngủ rất say, đây là chuyện chưa từng có từ trước đến nay. Một giấc không mộng, chỉ cảm thấy rất an tâm. Cậu ngủ thẳng đến chạng vạng mới tỉnh lại, dụi mắt ngồi dậy phát hiện mình đã ngủ ở trên giường của chính mình.

A, đúng rồi, đại sắc lang chết tiệt kia trở về rồi!

Cậu đột nhiên nhớ tới tình cảnh trước khi ngủ, tiểu than đen trở về liền hôn cậu! Khốn nạn!

A Vinh giận đùng đùng vừa muốn hất chăn xuống giường, a Huy lại vừa vặn đẩy cửa vào, trong tay bưng khay cơm thơm phức.

A Vinh nghiêng chặt răng, vừa nhìn thấy tên ngốc này đã nổi giận!

Nhưng hơn một năm không thấy, tiểu hắc cầu này càng tinh ranh hơn, cũng càng đẹp trai, mặc một chiếc áo Tôn Trung Sơn(*) màu xanh đen vừa vặn với dáng người. Tuy rằng mặt bị mình đánh nên có hơi phù thũng nhưng vẫn toát ra vẻ uy nghiêm giống một đại nhân vật, vừa nhìn chính là một người giàu có... Nghĩ đến đây trong lòng cậu lại thấy chưa xót không nói được.

(*) Áo Tôn Trung Sơn: là áo như hình này nè =]]]]

Tiểu tử này thật sự rất được hoan nghênh, Dương An Na gả cho hắn cũng coi như có phúc.

Cười vợ thì có thể đặc ý như vậy sao, cười cái gì mà cười!

Nhìn thấy ý cười ôn nhu trong mắt a Huy, trong lòng cậu càng nhói đau, làm gì lại nhìn mình như vậy, nhìn mình cười, mình cũng không phải miếng thịt, lão tử là anh của người đó!

A Huy nhìn anh trai ngồi dậy, trong mắt lóe ra thật nhiều cảm xúc, đáng yêu không chịu nổi, vội vàng đặt cơm nước lên bàn, đi tới: “Anh, anh tỉnh rồi, em làm cá trích kho mà anh thích nhất đây.” Vừa dứt lời, mặt hắn lại bị đâm một cái.

Lão tử mới không thèm ăn món người làm!

A Vinh thấy hắn vẫn không ngừng cười, trong lòng lại nổi giận đến bốc lửa, vì cái gì hắn, tên khốn kiếp rõ ràng đã cưới vợ còn đối với mình như vậy, mình là anh trai của hắn a!

Có thể đối với anh trai như vậy sao?

Cậu lại đâm một quyền qua, nhìn thấy tiểu than đen bị đau nhưng chỉ nhe răng nhếch miệng lại không đỡ lại, nhìn như thế hắn cũng đau lòng, chắc chắn rất là đau...

Hứ, đau cũng là hắn đáng đời! Cậu mạnh mẽ nghiêng đầu qua một bên không xem hắn. Theo thói quen mà nằm xuống giường lấy chăn che mặt lại.

A Huy thấy cậu càng tức giận hơn, trong lòng càng cảm thấy hài lòng hơn, anh trai vẫn quan tâm hắn, hắn cách chăn ôm lấy anh trai, muốn viết chữ ở trên lưng cậu. Nhưng a Vinh trong chăn cũng không phải bướng bỉnh như lúc bé, cậu bây giờ thật sự rất tức giận.

Chính cậu cũng không biết hình dung cảm xúc lúc này thế nào, cậu chỉ cảm thấy cổ họng khô rát, trong lòng đau đớn, không lúc nào không ngóng trông hắn trở về, hắn trở về rồi lại không muốn nhìn thấy hắn.

Người kia cũng đã cưới vợ rồi, nói không chừng Dương An Na cũng ở dưới lầu, nhưng hắn bây giờ còn ôm mình, giải thích cái gì cũng đều vô dụng!

Cậu dùng sức đẩy tay a Huy đang viết chữ ra, trợn mắt nhìn: Đi ra ngoài.

A Huy cũng nóng nảy, mở miệng giải thích: “Em cùng Dương An Na không phải như thế...” A Vinh nhìn thấy hắn nói ba chữ “Dương An Na” trong lòng như bị hàng vạn cây kim đâm vào. Nhất thời đỏ mắt, giống như phát điên mà đẩy hắn ngã xuống đất, nhắm chặt hai mắt lại.

A Huy đau lòng, lại bò lên nói: “Chúng em không kết hôn, không kết hôn...” Nhưng nói đến một nửa thì dừng lại, anh trai không muốn nghe mình nói chuyện!

Cả người hắn vồ tới, ôm chặt a Vinh nóng ruột hô lên: “Anh nghe ta nói, không, anh nhìn em nói a, anh mở mắt ra đi mà!”

A Vinh đương nhiên không nghe được, tức giận vùng vẫy, hai người không phải là đứa con nít nữa đều là thanh niên cao lớn, người đánh người đỡ, chiếc giường đều sắp sụp xuống.

Tiếng vang này truyền xuống dưới lầu, A Quế thắc mắc lên lầu nhìn, thấy hai anh em thân như một thể khó gặp mà đánh nhau.

Trời ạ! Con trai của mình bắt nạt a Vinh!

Bà hét lớn một tiếng: “A Huy, con điên sao, con muốn chết sao, tên tiểu súc sinh này, sao dám đánh anh trai con hả!”

A Huy không thể làm gì khác là đứng lên, vừa đứng vững đã bị A Quế tát một cái. (Shino: Số ăn đập lên mặt à =))))

Gần đây làm sao vậy a? Hắn cực kỳ phiền muộn.

A Quế còn muốn đánh tiếp, liền thấy trên mặt con trai tím bầm một mảng, khóe miệng sưng lên, lẽ nào là a Vinh đánh nó... Vậy cũng được, trở về muộn như thế là đáng đánh!

Bà dùng sức đánh lên lưng a Huy: “Tên súc sinh nhà người, cánh cứng rồi trở về làm dữ a, anh trai đánh con hai lần cũng đáng a!”

Lúc này a Vinh cảm thấy không đúng, mở mắt liền nhìn thấy mẹ đang đánh em trai, cậu không suy nghĩ liền nhảy xuống giường, đứng cản trước mặt a Huy.

Không được đánh tiểu than đen.

Mình có thể đánh nhưng người khác không thể.

A Quế ngậy người, nghĩ thầm hai anh em này a, sao giống hệt khi còn bé như thế, thở dài: “Được, được, không đánh nó, a Vinh đừng giận em trai con nữa, nó biết sai rồi. Đồ ăn nó nấu ngon lắm”. Nói xong rồi đi xuống lầu.

Trên thang lầu cũng có mấy người hàng xóm nhìn dáo dác, thấy hai anh em làm lành rồi mới tản đi, tất nhiên rồi, hai anh em Huệ gia còn thân hơn anh em ruột, chuyện này ai cũng biết.

Người không phận sự vừa tản ra, a Huy liền đột nhiên từ phía sau ôm cả người anh trai lên, sợ cậu dễ chân trần trên đất bị cảm lạnh, trong lòng cảm thấy thật cao hứng, anh trai che chở cho hắn nha!

Ai biết hắn vừa ôm chặt a Vinh thì đột nhiên bị đẩy ra — a Vinh phốc một cái nhảy lên giường, lại quần chăn không để ý đến hắn.

A Huy nói gì cậu cũng không nghe thấy, muốn kéo chăn ra liền bị ăn đấm, phải làm sao đây?

Nhưng a Huy cũng không quá sốt ruột, gãi gãi đầu, hắn bưng cơm nước đã nguội lạnh đi hâm nóng, mang lên lại, trong tay còn có bút máy và một tờ giấy trắng.

A Vinh vùi đầu trong chăn lại không nghe thấy tiếng động, cả buổi cũng không thấy tiểu than đen phản ứng liền lén lút vén chăn ra nhìn thử, thấy a Huy lại lên lầu lại rúc đầu vào, thừa cơ ngồi thẳng dậy. Nghĩ thầm trong lòng, vì cái gì mình phải chịu đối a, mình lại không làm cái gì sai.

Cậu vừa mới ngồi dậy, a Huy đã tới gần mặc quần áo cho cậu, cậu cũng không từ chối, chỉ là a Huy muốn nói chuyện hoặc làm thủ thế cậu lập tức nghiêng đầu qua chỗ khác. Vì không ảnh hưởng cậu ăn cơm, a Huy không thể làm gì khác hơn là từ bỏ, chỉ cẩn thận từng li từng tí hầu hạ anh trai ăn cơm.

Mâm cơm đều là món a Vinh thích nhất, mấy ngày nay lao tâm lao lực nên không ăn cơm đành hoàng, lúc này ăn say sưa ngon lành.

Kỳ thực trong lòng cậu rất mâu thuẫn, một mặt thấy em trai về đến nhà cậu cảm thấy rất vui giống như được tiếp thêm sức mạnh, mặt khác khi đồ vô lại tiểu than đen lừa mình cưới vợ, trở về còn muốn bám lấy mình, nhất định muốn làm chuyện giống cầu cầu, tuyệt đối không để ý tới hắn!

Lúc này a Huy yên lặng nhìn cậu, nhìn sao cũng không đủ. Hơn một năm không thấy, anh trai so với trước đây còn dễ nhìn hơn a!

Tức giận lên vẫn theo thói quen hất cằm, ngạo kiều liếc mắt nhìn mọi người rất... rất đáng yêu. Hắn lặng lẽ kéo ghế đến gần a Vinh một chút, thân thể cũng chậm rãi tới gần —

Lại nghe “rầm” một tiếng, a Vinh mạnh mẽ đặt đôi đùi lên bàn, sau đó nhím chăm chăm ghé tròn hán đang ngồi.

A Huy vội vàng giơ hai tay lên, kéo ghế lui ra sau một bước, sắc mặt a Vinh lúc này mới tốt hơn, một lần nữa nâng đùi ăn cơm.

Trong lúc vô tình, ăn xong hai bát cơm, lại uống thêm bát canh, a Vinh ăn xong rất thoải mái, thêm vào trước đó ngủ rất say, tinh thần đã khôi phục hơn một nửa.

A Huy không dám làm bậy, bé ngoan rút tờ giấy trắng đã chuẩn bị kỹ ra, cầm bút viết: Em kết hôn giả.

Sau đó đẩy tờ giấy tới trước mặt anh trai.

A Vinh vốn là không muốn xem, có điều vừa mới ăn cơm đại sắc lang nấu... Do dự một lúc, chữ trên giấy đã đập vào mắt.

Kết hôn giả?

Cậu buông xuống mi mắt, bắt đầu thu dọn chén đĩa, trong lòng cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Tay trái của a Huy kéo lấy tay áo cậu, tay phải tiếp tục viết: Dương An Na đã có người yêu, em và cô ấy chỉ kết hôn trên danh nghĩa, anh mới là người em yêu, trong lòng em anh mới là vợ của em.

A Vinh vẫn thu dọn chén đĩa, nhưng mím chặt môi, chỉ dư lại một đường thẳng.

A Huy thử tiến lại gần, nhẹ nhàng nắm tay cậu, thấy cậu không giãy giụa nên lại gần thêm chút nữa ôm lấy cậu: “Anh, là sự thật, theo em đi Bắc Kinh đi, em và Dương An Na kết hôn là giả.”

A Vinh nắm chặt đôi đũa trong tay, dùng sức đến mức đầu ngón tay đều trắng bệch.

Cậu từ trước đến giờ không đặt nặng tâm tư tình cảm, nhưng thời gian này cậu ít nhiều cũng suy nghĩ đến chuyện của cậu và tiểu than đen.

Kết hôn giả?

Kết hôn còn có giả sao? Đại tiểu thư Dương gia là một cô gái tốt, coi như đã từng có người yêu thì cũng vẫn là cô gái tốt, hiện tại không phải tự do yêu đương sao? Ly hôn còn có thể tái giá...

Tiểu than đen yêu mình.

Trước đây nghe hần nói đều không để ở trong lòng, mấy ngày trước nghe được cũng cảm thấy hài lòng một lúc lâu, nhưng hiện tại, cậu nhìn chiếc áo Tôn Trung Sơn trên người em trai, lại nhìn mình một chút.

Mình là lão bà của hần?

Hần nói là lão bà, trong lòng còn có mình... lão tử rõ ràng là nam nhân a.

Trong lòng cậu lại có cảm giác vô lực, trước đây cậu gan lớn, tự tin, quả cảm, mạnh mẽ, bà chủ Thạch gia cậu cũng dám mắng, học đồ nói không làm liền không làm, nhưng càng lớn cậu càng thấu hiểu cuộc sống gian khổ.

Mình và tiểu than đen, tuy rằng em trai đối với mình rất tốt, có thể... Cậu cẩn thận phân tích tình cảm mà mình chôn sâu trong lòng, đó là hoảng sợ.

Mỗi lần nhìn thấy em trai có tiền đồ, cậu so với ai cũng cao hứng hơn, nhưng đồng thời... cậu không nói được, hai người càng thân mật cậu càng mơ hồ mà thấy chua xót.

Nếu như là anh trai đơn thuần thì thật tốt.

Đây là em trai của cậu. Một người em trai có tiền đồ.

Nhưng hai người không chỉ là anh em. Tiểu than đen coi mình là lão bà. Còn mình, mình thật sự xem tiểu than đen là em trai sao?

Cậu rõ ràng nhớ tới loại đau nhói kia, khi biết em trai kết hôn thì lòng cậu đau như dao cắt, cậu không muốn thử lại lần nữa. Cậu không phải chỉ có chút sợ mà là cực kỳ sợ.

Cậu không quen người nào, cậu muốn có một người bên cạnh. Cậu muốn tiểu than đen ở cùng với cậu. Là một người nam nhân trưởng thành, cậu từ lúc nào lại trở nên yếu đuối như vậy?

Cậu nên kiếm tiền, nuôi sống cha mẹ, trong nhà kỳ thực đều dựa vào em trai, chính mình thật vô dụng.

Cậu nhìn a Huy bên người một cái, có tiểu than đen bên người thật tốt. Nếu như tiểu than đen ở cùng mình cả đời thì tốt rồi.

Thế nhưng sẽ như thế sao?

Cậu đã nỗ lực như vậy, cha cũng không cứu được. Chuyện trên đời, cố gắng nho nhỏ như thế có thể cứu vãn sao?

Toàn bộ những thứ này cậu đều hiểu, nhưng cậu không thể nói cho ai, bao gồm cả tiểu than đen, chính mình thậm chí còn thấy hồ đồ mà.

Cậu mạnh mẽ cắn chặt răng, dùng sức hít vào một hơi lại thở ra, tay nắm chặt đôi đũa cũng chậm chậm buông ra.

Làm việc thôi, còn có rất nhiều chuyện phải làm!

Không đánh tiểu than đen nữa, đầu hấn đã sưng như đầu heo rồi... Cha ở trên trời thấy cũng sẽ không vui.

Cậu thu thập chén đĩa xuống lầu, a Huy ở phía sau kéo cậu lại bị cậu gõ một đĩa lên đầu, thấy anh trai hoà hoãn sắc mặt, trong lòng hấn buồn lửng lơ, nhìn bóng người cậu xuống lầu lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Xuống lầu dưới, người vẫn rất nhiều, chào hỏi mọi người xong, hai anh em đều ngồi trước linh đường, a Vinh chậm rãi chong thỏi vàng lên, a Huy ngồi một bên lần đầu ôm em gái nhỏ chọc cười, vừa nói chuyện với anh trai.

“Tên của em là gì?” A Huy chỉ chỉ em gái.

A Vinh đưa tay viết trên không: Tiểu Linh.

“Huệ Linh... đây là anh đặt?”

A Vinh gật đầu, cậu chỉ lo em gái cũng không nghe thấy giống cậu, vừa ra đời cậu liền lắc lắc lục lạc bên tai bé, cảm thấy từ “Linh” rất tốt, có âm thanh.

A Huy có chút phiền muộn, anh trai giống như đã hết giận. Nhưng so với trước kia, bây giờ hai người có chút khác biệt, cụ thể sao hấn cũng không nói được. Nhìn thấy vành mắt đen trên mặt anh trai, bàn tay chong thỏi vàng lộ cả xương, vô cùng gầy, trong lòng càng chua xót.

“Đi Bắc Kinh với em đi, anh!” A Huy nhẹ nhàng nắm tay a Vinh.

A Vinh lắc đầu.

“Anh tin em đi, em—” nói đến một nửa a Vinh lại buông xuống mi mắt không nhìn miệng hấn nữa.

A Huy bắt đắc dĩ, tiểu Linh ở trong lòng vụn vụn máu không biết muốn cái gì, hai bên phía sau mọi người tập trung đánh mặt chược, lại nghĩ đến người trong lòng lại không muốn nghe hấn nói. Trong lúc nhất thời lòng hấn loạn như tơ vò.

Nhưng trong lòng loạn cũng không nghĩ được nhiều, dưới ánh đèn dầu yếu ớt, đôi mắt của anh trai bị tóc mái che khuất, từ góc độ của hấn có thể nhìn thấy sống mũi thẳng tắp, bờ môi hơi vểnh lên, còn có gò má trắng nõn cùng phần cổ lộ ra trước vạt áo bông.

Hô hấp của hấn không tự chủ được mà thô lên, đưa tay giúp cậu vén tóc mái lên, a Vinh ngẩng đầu nhìn lên, thấy đôi ngươi của hấn nóng cháy còn có dục vọng ẩn sâu trong đó, mặt nhất thời đỏ lên.

Sắc lang. Đồ vô lại! Đã cưới vợ rồi mà còn...

Đang nghĩ như thế, a Huy lại đột nhiên đứng lên đưa em gái vào tay cậu, cậu không thể làm gì khác là thả thỏi vàng trong tay xuống mà đón lấy, ai biết cậu còn không chưa được tiểu Linh, miệng của cậu đã bị đánh lên.

Em!

Tức thì, môi a Vinh cứ như bị lửa đốt, tim cũng thuận theo mà ngừng đập. Cậu vừa xấu hổ vừa tức, đây là linh đường, linh đường của cha a! Hấn nhìn về phía bàn mạc chược phía sau, cũng may không bị người nhìn thấy.

Chết tiệt! A Vinh quay mặt sang trừng mắt nhìn a Huy, vừa muốn nổi giận, hàng xóm đang đánh mạc chược vừa vận đến uống nước, cậu chỉ có thể coi như thôi, nhưng thừa lúc người khác không để ý đưa chân dùng sức giẫm lên chân a Huy.

A!

A Huy bị đau nhưng trong lòng lại cao hứng, đây mới đúng là anh trai hấn nha. Nghĩ như thế chân cũng không thấy đau, chỉ làm bộ nhe răng nhếch miệng.

A Vinh thấy em trai đau như thế, tâm tình rất tốt, một bên ôm tiểu Linh nhẹ nhàng đung đưa, một bên dùng sức giẫm chân xuống, thỉnh thoảng lại liếc hấn vài lần: Hừ, ai bảo em xằng bậy!

Chờ hàng xóm uống nước xong trở lại bàn mặt chược, a Huy mới đẩy chân anh trai ra, nhìn anh trai hưng phấn cảm thấy lại bị giẫm thêm mấy cái đều cam nguyện, hấn đưa mặt đến gần, không phát ra tiếng nói: “Buổi tối lại hôn tiếp.”

A Vinh cũng không biết từ lúc nào mặt em trai còn dày hơn tường thành như thế, mặt đỏ bừng lên, ôm tiểu Linh chạy ra ngoài liền nhìn thấy A Quế, đặt muội muội vào trong lòng bà rồi chạy khỏi nhà. Cậu cũng không có chỗ cần đến, chỉ muốn tạm thời rời xa a Huy, nếu ở cùng với hấn sẽ cảm thấy phi thường tự trách.

Đáng tiếc a Huy sao có khả năng để cậu đi một mình, đã sớm lén lút đi theo sau cậu.

A Vinh đi không xa liền nhìn thấy cái bóng nhàn nhạt phía sau, môi mím mím, tăng nhanh tốc độ nhưng cái bóng phía sau cũng mau chóng đuổi theo.

Sắc lang chết tiệt, theo sau làm gì.

A Vinh dùng hết sức chạy đi, từ nhỏ cậu đã chạy trốn nhanh, sức chịu đựng cũng tốt, dùng hết sức chạy mấy dặm quay đầu lại phát hiện đã bỏ xa a Huy mới dừng lại thở dốc.

Tuy nhiên không biết tại sao, em trai không đuổi kịp trong lòng cậu càng khó chịu.

Có phải mình dùng hơi quá sức, chân hết sức rồi? Tiểu than đen cũng không vô dụng như thế a!

Cậu nâng cảm ngồi trên đồng cỏ khô bên đường, chạy như điên như thế một lúc, mồ hôi thấm ra, cũng không cảm giác được gió lạnh, chỉ có trong lòng thấy trống rỗng.

Cậu cũng không biết nỗi lòng phức tạp như vậy từ đâu tới, là một nam nhân trưởng thành cảm được thì phải buông được, nhưng về tiểu than đen mình lại không buông bỏ được, loại cảm giác đó đặt ở đâu cũng không thích hợp.

Tuy rằng cảm thấy loại chuyện kia hai người khẳng định không thể làm lâu dài, mà cậu thực sự sợ hãi, cậu sợ ảnh hưởng đến tiền đồ của tiểu than đen, sợ...

Ngoại trừ sợ còn có tức giận, chuyện quan trọng như vậy lại không thương lượng với mình trước, còn xem lão tử là anh trai hay không, làm chức cao thì hay rồi? Rõ ràng muốn ở cùng mình lại đi cưới vợ, cưới vợ cũng được đi lại còn nói là giả. Cũng không biết hấn muốn làm cái gì! Hư nào rồi!

Thế nhưng bất luận là sợ hãi hay tức giận, nhìn thấy tiểu than đen nói cậu tức giận cũng không phải, không tức giận cũng không phải.

Kiếp trước thiếu nợ hấn hay sao.

Cậu chống cằm suy nghĩ đến thất thần, phía sau lại đột nhiên bị người ôm lấy.

Chỉ kinh ngạc trong chớp mắt cậu liền bình tĩnh lại, tiểu hắc cầu chết tiệt cuối cùng cũng đuổi kịp rồi.

Kỳ thực a Huy đã sớm đuổi tới, hấn chỉ không muốn đánh vỡ hình ảnh yên ắng, mỹ mãn tốt đẹp kia.

Dưới ánh trăng, mặt của anh trai càng thêm trắng nõn óng ánh, lông mi thật dài, mũi tựa hồ vì chạy trốn mà hồng hồng, đang bấu môi suy nghĩ chuyện gì, một lúc lại nhũn mảy một lúc lại thờ dãi một lúc lại cười bất đắc dĩ. Là đang suy nghĩ về mình sao?

Nhìn một lúc lâu, mồ hôi trên người khô bớt mới phát hiện bên ngoài lạnh lẽo, chạy đến gọi a Vinh nhưng không nhận được mà ôm lấy anh trai khả ái.

A Vinh cũng không giãy giụa, cậu đột nhiên muốn hưởng thụ thời khắc ấm áp này. Bất luận phần ấm áp này có thể kéo dài bao lâu.

A Huy lặng lẽ ngồi sau gáy anh trai, tuy rằng không phải hương vị nhưng rất dễ ngủ, rất thân thiết, rất thoải mái còn khiến hấn cảm thấy nóng lên.

Hấn lặng lẽ thổi khí, càng dựa gần hơn, cuối cùng hôn lên da thịt sau gáy a Vinh.

A Vinh căng cứng, cậu muốn cự tuyệt nhưng rồi lại do dự, đôi môi nóng hổi tiếp xúc với làn da thì da gà toàn thân dựng lên, tay không khỏi nắm chặt rơm rạ bên người.

“Anh, anh...” A Huy khẽ lẩm bẩm, tuy rằng người hấn yêu không nghe được nhưng vẫn cứ si mê gọi.

Gọi như thế gọi xong, đôi môi chậm rãi hướng về phía trước, một tay chậm rãi cởi nút áo khoác, tay khác lại luồn vào trong từ vạt áo, động tác cực kỳ thông thạo giống y như bốn năm trước kia.

A Vinh bị hôn đến nhũn cả người, đầu có chút lâng lâng, đã lâu cậu không có cảm giác thoải mái như vậy, thật giống như được người bao bọc bảo vệ trong lòng bàn tay.

Mỗi lần như vậy, hấn theo bản năng sẽ nói yêu mình, ân, tiểu than đen đối với mình có loại tình cảm đó nên chỉ làm như thế với mình đi.

Nhưng hiện tại hấn bỗng nhiên nghĩ đến Dương An Na, tiểu than đen có hay không cùng làm như thế với cô ấy? (Shino: Không thể đâu a Vinh ơi lạc quan lên nào)

Trong lòng như bị cản một cái, cậu dùng sức đẩy a Huy ra, chống cở khô đứng lên liền muốn chạy, a Huy cuống lên, đang tốt mà sao lại như vậy rồi?

“Anh!” Hấn kéo anh trai lại, may phía sau cở khô dày, a Vinh bị đè trên đồng rơm rạ, phía trên là đại sắc lang đã đè ép cậu vô số lần.

“Anh!”

Tuy rằng không nghe được tiếng của a Huy, nhưng tròng mắt của đối phương tràn đầy căng thẳng, sốt ruột, nóng bỏng cậu nhìn thấy rõ ràng. A Vinh trong lòng chua xót, cậu không hình dung được tâm tình của mình bây giờ, chỉ muốn đẩy tiểu than đen ra là được rồi!

Nhưng lúc này muốn thoát cũng không dễ, nơi này vốn vắng vẻ, đêm đông lạnh giá như vậy sẽ không có người đến đây. A Huy gắt gao đè lên anh trai, tay nâng mặt cậu lên hôn lấy hôn để, chờ cậu thoáng trầm luân tay khác lập tức nắm chặt hạ thân của cậu.

Ồ đây? Làm chuyện không đúng kia?

A Vinh không do dự nữa, liều mạng giãy giụa, a Huy nhất thời cũng không giữ được cậu, nhưng hấn thật sự không thể nhịn được nữa. Hai năm qua hấn đều không đụng đến một đầu ngón tay anh trai, mỗi tối hấn bị giày vò như ở trong núi lửa, về đến nhà người rõ ràng ở trước mắt nhưng lại bị chính mình chọc giận, không để ý đến mình.

Làm sao có thể nhịn được đây?

Hạ thân của hấn đã cứng rắn, bản thân hấn cũng khó chịu nói gì bên dưới a Vinh còn đang giãy giụa.

Hắc cẩu chết tiệt, dám nghĩ đến chuyện này, cha còn chưa được chôn cất, đồ vô lại, đồ vô lại! A Vinh vùng vẫy đâm vào dưới sườn a Huy.

A Huy bị đau, nhưng chết cũng không bỏ anh trai ra.

Không ngừng hôn môi anh trai ở trong lòng ngực mới cảm thấy giống trước đây khi mới chuyển đến ở chung, ở nghĩa địa hấn nhìn thấy anh trai như vậy rất đau lòng, không muốn anh trai khổ sở như vậy nữa.

“Anh cứng rồi a, anh!” A Huy nhìn về phía cậu kêu to.

Chưa kịp quay đầu, a Vinh đã nhìn thấy rõ ràng, càng thẹn quá hóa giận, trên mặt nóng rực lên, hơi đưa chân giẫm một cái, trên tay dùng sức đẩy mạnh một cái, thừa dịp a Huy bị đẩy ra lập tức chạy thẳng về nhà.

A Huy chạy theo phía sau đuổi thẳng đến cửa nhà.

Trong linh đường hàng xóm vẫn còn đánh mạt chược, A Quế và tiểu Linh đã đi ngủ trước. Hai anh em xông vào cửa cũng không nói lời nào, ngồi trước linh đường của cha.

A Vinh lại bắt đầu chòng thửi vàng, a Huy ở một bên thở hổn hển nhìn.

Hấn đi qua đập đầu lấy ba cái trước linh vị Huệ Tường, thấp lên nén hương, trong lòng thầm nói: Cha, con đối với anh trai là thật tâm, cha bây giờ chắc chắn đã nhìn thấy mọi chuyện rõ ràng, cha phải giúp giúp con a. Anh trai một người nhất định không hạnh phúc.

Cầu nguyện trong lòng xong lại đập đầu lạy ba cái.

A Vinh nhìn a Huy đứng lên, trừng hấn, còn dùng tay ra dấu: Coi chừng cha mắng em, cả đầu óc nghĩ toàn chuyện xấu.

A Huy cũng làm thủ thế: Mới không có, em sẽ đổi tốt với anh.

Phi!

A Vinh tức giận quay mặt sang. Tốt với mình, chính là muốn làm chuyện kia với mình thì có a!

A Huy lập tức tiến lên ngồi bên cạnh cậu, giống khi bé mà bám dính lấy, viết lên đầu gối hấn: Theo em đi Bắc Kinh, nơi đó không lạnh, có giường sưởi ấm, trong phòng còn có máy sưởi.

A Vinh cũng không ngăn hấn, một bên chong thối vàng, một bên cảm nhận từng nét chữ. Bừng tỉnh lại, thật giống trở lại gác xếp nhỏ nhỏ ở Thượng Hải, chỉ có hai người tiểu than đen và cậu.

A Huy tiếp tục viết: Tiểu Linh và mẹ cũng đi cùng, anh có kỹ thuật, làm về khoa điện có được không? Hoặc đi cục y được?

A Huy trong lòng chắc chắn hiện tại có thể để anh trai sống thật thoải mái.

A Vinh nhìn cái đầu lông xù của em trai đang vui đầu viết chữ, nghĩ thầm, tuy rằng mặc vào áo Tôn Trung Sơn, làm chức cao nhưng vẫn giống tiểu hắc cầu lúc trước. Cậu nhin không được thả thối vàng trong tay xuống mà chột chột đầu to trước mặt.

A Huy cảm giác được, quay đầu nhìn cậu nở nụ cười ngốc ngốc như trước.

A Vinh trong lòng thấy ấm áp, có nên cùng tiểu than đen đi Bắc Kinh không?

Còn Dương An Na thì sao?

Nhưng cậu không để ý chuyện này nữa, cậu rất thích như bây giờ, an ổn, kỳ thực có thể nhìn tiểu than đen thật tốt. Chuyện khác rất nhiều cậu quản làm gì? Mà cậu có thể quản được sao?

A Huy tiếp tục viết chữ trên đầu gối cậu, nhưng không viết được bao nhiêu, đầu lại càng cúi thấp, làm a Vinh cũng không chong thối vàng được. Vừa định để hấn nâng đầu lên một tí.

A!

Tên ngốc này dĩ nhiên gối đầu ở trên chân của mình.

Ngủ? Cũng đúng, mới vừa trở về lại bị đánh cho vài cái, tiểu hắc cầu cũng rất thảm rồi.

A Vinh mới vừa thương cảm nghĩ như thế, lại cảm thấy giữa hai chân không đúng, vừa ẩm vừa nóng. Hở? Tiểu than đen chảy nước miếng?

Không đúng! Một lát sau, A Vinh cuối cùng cũng hiểu rõ, tên ngốc này không phải ngủ, rõ ràng đang... đang làm cái kia!

Chết tiệt!

A Huy vươn đầu lưỡi một chút một chút liếm phân thân mềm mềm của a Vinh, bây giờ là mùa đông mà anh trai lại mặc quần lót mùa thu, nhưng hấn không tức giận chút nào, tiểu đệ đệ của anh trai cuối cùng cũng có phản ứng!

Nhưng hấn vừa đắc ý, a Vinh liền đẩy hấn ra, suýt nữa té xuống ghế. (Shino: há há)

Người đang đánh bài đều quay đầu lại nhìn, ồn ào nói: “Ai nha, tiểu đệ nếu mệt mỏi thì đi nghỉ trước đi, bên này có chúng ta trông coi rồi.”

A Huy đứng lên, nhìn về phía bọn họ lắc đầu, ngồi xuống giúp anh trai chong thối vàng, lúc này rất an phận không làm chuyện mờ ám nữa.

A Vinh nghĩ thầm, tiểu than đen lúc bé thành thực như vậy, sao bây giờ lại như thế? Thật bất hiểu. Cậu ngẩng đầu nhìn di ảnh hiền lành của cha, yên lặng thì thầm: Cha, người đừng trách tiểu than đen nha.

Nhưng có thể phạt nhẹ hần, ai bảo hần không nghe lời!

10. Chương 10: Hoàn

Ngày hôm sau, đưa tang Huệ Tường.

Trời đột nhiên có tuyết rơi, ở trấn này đã nhiều năm không có trận tuyết lớn như vậy, chỉ trong một buổi sáng mà tuyết rơi đã dày một tấc. Buổi chiều, quan tài của Huệ Tường được đưa đến nghĩa địa chôn cất, A Quế cùng với các dì, bác nhà hàng xóm đều khóc rống thất thanh.

A Vinh và a Huy ngồi canh linh vị cả đêm, con người cho dù có kiên cường ra sao, lúc này nghe tiếng khóc thê thảm kia cũng không khỏi đỏ mắt.

Khi phần đất đá đầu tiên được đổ lên quan tài, thân thể a Vinh bỗng run lên. Cậu đột nhiên nghĩ đến một câu cậu từng đọc được khi đang học tiểu học, người đã mất sẽ được chôn xuống lòng đất.

Cậu lúc đó cảm thấy chuyện này cách cậu rất xa, nhưng hôm nay cha đã mất cũng được chôn xuống lòng đất, không thể nhìn thấy được nữa.

Trong nháy mắt kia cảm giác của cậu không phải là bi thương, mà là vô lực và bất đắc dĩ. Chỉ cảm thấy lồng ngực như bị một tảng đá ngăn chặn không thể thở nổi.

Đó là cha cậu a. Người cha từ nhỏ thương yêu cậu nhất, bây giờ lại không nhìn thấy, chỉ còn dư lại một khối bia mộ. Cậu lại nghĩ tới rất nhiều rất nhiều việc...

Cũng trong lúc đó, a Huy nắm tay cậu thật chặt.

A Vinh từ từ nhìn về phía em trai, a Huy không tiếng động mở miệng: Anh, cha đã đi rồi, anh cứ khóc to lên đi. Cứ khóc ra đi.

A Vinh đọc được khẩu hình của hần, nước mắt trên vành mắt càng tụ nhiều hơn, cuối cùng chảy xuống như mưa.

Cậu không tiếng động mà khóc lớn lên, hai vai kịch liệt run rẩy.

A Huy từ phía sau ôm chặt lấy cậu. Anh trai hần xưa nay đều rất mạnh mẽ, trước giờ đều không khóc ra vì sợ mất mặt.

Vả lại, khóc có thể giải quyết được chuyện gì sao?

A Huy chậm rãi vỗ vỗ lưng anh trai, nhìn về phía quan tài từ từ bị đất cát che lấp, trong lòng thầm khấn: Cha, người hay ra đi thanh thản, con sẽ chăm sóc a Vinh của cha thật tốt.

Huệ Tường cả đời chỉ là ông chủ của một quán rượu nhỏ, nhưng ông sống ôn hòa lương thiện, là một người tốt hiếm có, a Huy tôn kính ông từ trong thâm tâm. Hắn từ đầu đến cuối đều cảm thấy, nếu như Huệ Tường khi còn sống biết được chuyện giữa hắn và anh trai, cuối cùng ông cũng sẽ khoan dung và thông cảm.

Dù sao cha cũng không thể bỏ mặc a Vinh, huống chi bây giờ chỉ còn một bé gái có chung huyết thống với đứa con trai côi của ông.

Hắn sẽ vĩnh viễn làm anh trai hạnh phúc yên bình, đây là lời của một đấng nam nhi hứa với dương.

Sau khi kết thúc lễ tang, tuyết rơi đầy trời, không khí bỗng nhiên lạnh lẽo cực kỳ.

Sau khi a Vinh khóc lớn một hồi cũng trở nên bình tĩnh lại, nhưng lại bị nhiễm lạnh phát sốt, ban đầu chỉ bị cảm mạo ho khan, lúc sau lại sốt cao, nhiệt độ lúc trước đã hơi giảm xuống bây giờ lại tăng cao lên.

A Huy lên thị trấn mời thầy thuốc đến khám, dùng thuốc tây, châm cứu mới chậm rãi chuyển biến tốt hơn, nhưng vẫn còn sốt nhẹ không ngừng, lại còn ho khan.

Trong ấn tượng của a Huy, anh trai luôn chạy nhảy xung quanh, sức lực lớn lại thông minh. Lúc này thấy cậu nằm trên giường bệnh sốt liên miên không dứt, cảm thấy rất khó chịu. Hắn gọi điện đến đơn vị xin nghỉ thêm mấy ngày, ở lại chăm sóc anh trai.

Trong nhà lúc này cũng bận rộn lên, A Quế đã bắt đầu thu gom đồ đạc, chờ thân thể a Vinh khỏi hẳn, cả nhà liền chuyển đến Bắc Kinh. Tuy rằng A Quế rất luyến tiếc nhà cũ, lại khó hiểu mà sợ hãi với thủ đô phía Bắc, nhưng dù sao “phu tử tòng tử”, mà nghe nói Dương An Na – vợ của a Huy đã có bầu, bà vừa vặn đi chăm sóc cháu trai a...

A Vinh tuy rằng bị bệnh, nhưng trong lòng lại thấy an tâm hơn mấy tháng trước rất nhiều, cậu có tiểu tiện đen bên cạnh mà.

Bi thương phiền muộn trong lễ tang của cha đã được khóc ra hết, trong lòng cũng dần dần thả lỏng. Vì vậy, đau ốm mấy ngày qua làm cả người hắn vô lực, tỏa nhiệt, nhưng không có sầu lo, buồn phiền.

A Huy nấu nồi cháo loãng, chiên trứng, lại lấy thêm rau mà mình đã ướp muối, chuẩn bị kỹ càng mới bưng lên cho anh trai ăn.

Đỡ a Vinh từ trong chăn dậy, lập tức giúp cậu mặc vào áo bông thật dày, đặt tay a Vinh vào trong chăn sưởi ấm, đồ ăn đều do hắn dứt từng miếng từng miếng đến miệng.

A Huy rất hưởng thụ cảm giác như thế, anh trai thật giống con nít, rất ngoan ngoãn, nghe lời a.

Toàn thân a Vinh không có sức lực, lại cảm thấy thoải mái, an tâm nên cũng phối hợp ăn cơm được đưa đến miệng.

Hai người vốn rất hiểu nhau, chỉ cần một ánh mắt của a Vinh, a Huy lập tức gấp một miếng trứng cho cậu cắn một cái, lại một cái ánh mắt nữa, lập tức dứt rau muối. Một câu cũng không nói, nhưng ngọt ngào vô cùng.

Ăn cháo xong, a Vinh cũng không lập tức nằm xuống, tinh thần hôm nay của cậu so với mấy ngày trước đã tốt hơn rất nhiều, liền ôm chăn ngồi tựa ở đầu giường.

A Huy nhìn cậu nở nụ cười, bê bát cơm xuống lầu, không bao lâu sau lại bưng chậu nước nóng đến, giúp a Vinh giặt khăn mặt, đi tới bên giường lau mặt cho cậu.

A Vinh hơi ngửa mặt lên, giống như con nít mà xoay tới xoay lui: Bên này cũng lau một chút, bên kia nữa...

Sau khi mặt trời lặn xuống núi, đèn dầu vừa thấp lên, ánh sáng yếu ớt le lói, con người a Vinh sáng lấp lánh, khóe miệng còn cười cười, a Huy không nhận được vươn tay chạm vào đôi môi nở nang cùng với đôi mắt kia.

Đầu a Vinh hơi ngưỡng ra sau một chút, nhưng lùi tới một nửa rồi dừng lại, tùy theo ngón tay thô tròn của em trai chà sát trên môi mình.

Hai người đều rõ ràng cảm nhận đến hô hấp của đối phương, thậm chí cảm nhận được nhịp tim đập thình thịch. A Vinh còn hơi sốt nhẹ, lúc này càng thở dốc hơn, ngay cả con mắt cũng không dám mở.

Sau một lúc nhắm chặt hai mắt, môi a Huy đã chạm vào.

Khăn mặt đã rơi xuống giường, trượt xuống đất, nhưng lại không có ai quan tâm, a Huy trong mắt chỉ có anh trai, trong nháy mắt hắn nhớ tới mẹ đã mang em gái nhỏ đi lên thị trấn tìm phòng bệnh đậu mùa, ngày mai mới trở về... Cửa dưới lầu cũng đã khóa lại... Anh trai lại không có sức lực... Người anh trai bây giờ rất nóng...

Nghĩ đến đây, a Huy cởi giày, bước lên giường, quỳ gối ở bên chân a Vinh, đưa tay nâng mặt của đối phương lên, một lần lại một lần hôn môi.

Đã lâu không thân thiết như thế, môi lưỡi giao triền mùi vị không ngờ lại tiêu hồn như vậy.

A Huy cảm thấy nước bọt của anh trai vẫn ngọt, liều mạng mà mút vào liếm láp, mà a Vinh lại bị hôn đến mức choáng váng, muốn đẩy ra nhưng hai tay lại không có sức.

Mau dừng lại, tiểu than đen!

Tay chân cậu lại không có sức lực gì cả...

Nhưng là a Huy làm sao có khả năng từ bỏ đây? Anh trai bệnh như vậy, nhưng thật khác biệt, so với bình thường yếu hơn một chút, lại rất đáng yêu, còn phi thường ỷ lại mình.

A Huy không hình dung được cảm xúc lúc này, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy vui sướng, hạ thân đã sớm đứng lên, hắt lại hạ eo xuống, hai tay kéo anh trai nằm xuống giường, hắt lại nghiêng người về phía trước đặt đối phương ở dưới thân.

A Vinh cảm thấy ánh mắt kia của em trai không thể quen thuộc hơn nữa, nhưng... cậu còn bị bệnh, sẽ lây bệnh cho tiểu than đen a.

Nhưng bây giờ cậu thật sự không có sức lực, bị đè không có lực phản kháng như vậy rất mất mặt.

Hơn nữa, Dương An Na...

Lại thêm mẹ, em gái...

Còn nữa, đây là ở nhà a!

Nhưng những ý nghĩ này đều không ảnh hưởng đến a Huy.

A Huy cởi quần ra, hất chăn lên chui vào, ôm lấy cả người a Vinh, một tay khác mò vào trong quần lót của anh trai. Bàn tay lạnh lạnh chạm vào làn da nóng rực của cậu, làm a Vinh cảm thấy thật thoải mái. Cậu cũng đã nhận nhận thật nhiều thật nhiều ngày, lúc này lại động tình, hạ thân cũng có chút phản ứng.

A Huy thấy thế lập tức vâng lệnh, tay kia lại bao trùm lên hạ thân của a Vinh.

Cả người a Vinh giật nảy lên, hơi thở dồn dập gấp gáp, cảm thấy thật thoải mái, nhưng lại không nhận được xấu hổ, muốn đẩy ra nhưng lại không có sức, cậu lại không thể nói chuyện, huống chi miệng a Huy lại sắp tới gần, cậu bị hôn đến không thở được, chỉ cảm thấy mình như đang lơ lửng trên mây, cả người mềm nhũn, không có lực phản kháng, đây là chuyện cậu chưa bao giờ gặp qua.

Trước đây làm nhiều lần như vậy, nhưng đó là do cậu không muốn phản kháng, cậu không nỡ từ chối em trai. Nhưng lúc này, cậu hoàn toàn mất tự chủ, cái gì cũng đều bị tiểu than đen khống chế. Mình mới là

anh trai mà!

Còn làm như vậy trên chiếc giường gỗ hai người đã ngủ chung từ nhỏ đến lớn...

Trong cơ thể cậu giống như có cái gì đó muốn dâng trào ra, hạ thân được hấn vuốt ve rất thoải mái, nhưng càng thoải mái cậu càng cảm thấy e thẹn, ngượng ngùng, mắt mặt. Cậu nghiêng đầu qua một bên, muốn dấu mặt đi, nhưng cả người cậu đã bị lật úp lại, ngón tay thô thô của em trai bỗng nhiên cắm vào phía sau cậu.

A

Đầu ngón tay lạnh lạnh, mát mẻ như thế, càng kích thích đến cả người cậu! Hậu huyết không chịu nổi nhanh chóng co rút lại.

Hạ thân a Huy cứng đến mức đau đớn, ngón tay vói vào phía trong anh trai, nóng quá a, hấn quen thuộc mà từ từ thăm dò vào bên trong, vẫn giống những lần trước, chỉ là đã lâu hấn không nhìn thấy màu sắc tươi đẹp đặc biệt ngọt ngào này.

Lúc này, hấn rõ ràng nghe được tiếng ngậm tinh tế của anh trai, thanh âm kia còn khiến cho hấn sắp tiết ra!

Hấn đột nhiên nắm lấy eo anh trai, động thân một cái đâm thẳng vào.

Tiếng gầm trầm đục phát ra từ bên trong cổ họng của a Huy, cái cảm giác thoải mái đó suốt đời hấn đều không quên được!

Huyết đạo đã lâu không dùng đến trở nên chật hẹp hơn lúc trước, còn hơi nóng nóng, tràng đạo non mềm kia chặt chẽ bao vây hạ thân của hấn, nơi này của anh trai lúc nào cũng khiến hấn mất khống chế mà liều mạng đâm vào.

Ban đầu a Vinh bị đau, chân gấp lại muốn tránh về phía sau lại bị em trai giữ eo kéo về, cậu chưa từng yếu ớt đến thế, nhưng bây giờ không còn cách nào khác, phía trước của cậu được a Huy chăm sóc đến thoải mái, eo lại bị cánh tay như kiếm sắt kia siết lại, chỗ tư mật bị ra vào vừa đau rất xen lẫn với sung sướng kia giống như điện giật mà dọc theo cột sống kích thích đến não bộ, làm đầu cậu choáng váng.

Cậu bây giờ xác thực không có sức lực gì, bị đâm vào vài lần, chân cậu đã không chống đỡ được nữa, thân thể trâm xuống, thế nhưng lại khiến cho hạ thân của a Huy càng tiến sâu vào trong. Cậu liều mạng nắm chặt cánh tay trên eo, muốn làm cho đối phương dừng lại, nhưng không nói ra lời được.

Anh tức giận thật đấy, tiểu than đen!

Không muốn, cậu chịu không nổi, đầu cậu đã choáng váng rồi.

A! A

Điểm mẫn cảm đó lại bị chọc vào, mỗi lần đâm vào đều không buông tha điểm ấy...

A

Đầu ngón chân a Vinh đều co lại, phía sau thăm ra một tầng mồ hôi dày, không biết chảy nước mắt từ lúc nào.

Nhưng a Huy thật sự rất hưởng thụ giờ khắc này, không chỉ có hạ thân cực kỳ thoải mái, còn cả hình ảnh trước mắt cũng cổ vũ cho hắn.

Bắp thịt trên lưng anh trai đều nổi lên, vòng eo dẻo dai tinh tế, cái mông căng tròn trắng mịn, bị mình hết lần này đến lần khác đâm chọc, càng hiện ra sự nhu nhược chưa bao giờ có trước đây, trong lòng hắn càng dấy lên cảm giác phải triệt để giữ lấy đối phương.

Triệt để ăn vào bụng.

Anh trai mãi mãi là của mình.

Mắt thấy a Vinh sắp hóa thành một bãi nước, biết cậu không nhìn thấy mình, không có cách nào phát tiết oan ức. Hắn liền ngồi dậy xếp bằng, ôm anh trai ngồi trên đùi mình, vật cứng kia thoáng lui ra rồi lại càng đâm sâu vào.

A Vinh cảm thấy cậu như ở trên mây, hai cánh tay cậu vòng qua cổ a Huy, dính sát vào thân thể không ngừng tỏa nhiệt của đối phương, bàn tay kia nâng mông cậu lên, lại thả xuống, nâng lên, lại thả xuống, từng đợt từng đợt sung sướng kích thích thẳng đến não làm cậu không thở nổi, thật sự không chịu được nữa!

A Huy kéo chần quăn lấy cả hai người, lại chặt chẽ ôm anh trai vào lồng ngực, một tay thỉnh thoảng xoa nắn hai viên đậu đỏ trước ngực cậu, một tay trước sau siết chặt hông của cậu.

Thật sự rất thích anh trai dính lấy hắn chặt chẽ như thế.

Hắn sau vài lần tiến công như thế mới phát tiết một lần, mà a Vinh đã sớm mềm nhũn ngã vào lồng ngực của hắn, chỉ còn dư lại một chút khí lực nhìn em trai lắc đầu.

Tiểu than đen, không muốn làm nữa, như vậy được rồi mà.

Nhưng nhìn thấy mái tóc anh trai ẩm ướt dính lên trán, trên cặp lông mi dài kia vẫn còn vương ít nước mắt, loại quyến rũ, phong tình kia có thể dễ dàng khiến người ta trầm luân. Nhưng bây giờ hắn vẫn muốn làm, nghĩ như thế, vật cứng vẫn chưa rút ra lập tức cứng rắn lên, a Vinh thấy thế liền kinh sợ, mở miệng muốn cắn hắn, nhưng ngay cả hàm răng cũng không nghe lời của mình.

Ồ ô, tiểu than đen...

Từng lớp từng lớp mồ hôi thấm ra trên trán, trên lưng a Vinh, nơi riêng tư của cậu lại liên tục bị ra vào, tên ngốc này không hề có ý ngừng lại.

Cậu có hay không bị làm đến ngất đi, như vậy quá mất mặt rồi!

Mà a Huy nhưng vào thời khắc này lại nghe được tiếng rên rỉ như có như không, hắn cực kỳ thích thanh âm của anh trai.

Nâng mặt của anh trai lên, hôn lên đôi mắt cậu, A Vinh thật bất đắc dĩ mở mắt ra, liếc nhìn hắn, rồi lại nhanh chóng co rút phía sau vì xấu hổ.

A Huy nhẹ giọng nói: “Mau gọi tên em”.

Gọi tên hắn?

A Vinh mơ mơ hồ hồ nghĩ đến, tựa hồ lúc trước tiểu than đen đã dạy mình nói tên hắn như thế nào, nhưng cậu chưa từng phát ra âm thanh, cũng không quen nói chuyện, suy nghĩ cả nửa ngày tựa hồ cũng phát ra âm thanh không đúng.

A

A Huy vừa tàn nhẫn đâm vào: “Gọi em a, Vinh Vinh, mau gọi em!”

Vinh vinh ? Đây là gọi mình sao?

A Vinh trong lòng đột nhiên cảm thấy thật ảm áp.

Không gọi mình là anh trai nữa a, tuy rằng cậu vẫn là anh trai, nhưng sau khi làm chuyện như vậy, mỗi lần nghĩ đến mình là anh trai liền cảm thấy thật không dễ chịu...

Tiểu than đen không gọi mình là anh trai nữa nha!

Cậu nỗ lực hồi ức cách phát âm hồi trước, đến lúc thoát lực sắp ngất đi thì đột nhiên phát ra một tiếng: “Huy...”

Một âm thanh phải rất để ý mới có thể nghe được.

A Huy sững sờ một lát mới tỉnh táo lại, Huy?

Đây là gọi tên mình sao?

Anh trai đang gọi tên mình sao?

Trong lòng mừng như điên: “Đúng rồi chính là như vậy, tiếp tục, lại gọi tên em a!”

A Vinh nhìn biểu hiện trên mặt của em trai, theo bản năng lặp lại phương thức vừa nãy kêu một tiếng: “Huy” “

Được thanh âm kia gọi tên mình, làm hứng thú của hắn càng là tăng vọt, siết chặt eo a Vinh lại, đưa mặt đến gần liễu mạng hôn môi cậu, hạ thân hắn càng hung mãnh tiến công.

A Vinh lại gọi vài tiếng, đến cuối cùng thực sự không chống đỡ nổi, ngã lên giường, mơ màng ngủ.

A Huy ôm anh trai thật lâu không thể ngủ được.

Người trong ngực từ nhỏ đến lớn, đã giống như một phần của chính mình, làm sao cũng không thể phân cách.

Từ giờ phút này hôm nay mới tính là chân chính có được cậu.

Ngày hôm sau, sau khi a Vinh tỉnh lại rất tự nhiên hưởng thụ a Huy hầu hạ.

Hôm qua mặc dù mệt như vậy, nhưng cậu toát rất nhiều mồ hôi, buổi chiều còn bị a Huy khuyên bảo uống mấy ly nước ấm, lúc này sốt nhẹ cũng đã khỏi hẳn, trên người vẫn còn hơi đau xót, nhưng tinh thần vẫn thật dồi dào.

Chỉ là nhìn A Huy bận rộn, cậu càng cảm thấy ngượng ngùng.

Tiểu than đen không gọi hắn là anh nữa, chỉ gọi Vinh Vinh.

Trên mặt cậu ra vẻ khó chịu, nhưng trong lòng lại vui cực kì, bê chén cháo lên, từng muỗng từng muỗng nuốt vào, hớp mấy hớp lại gấp mấy miếng củ cải muối, khuôn mặt trước sau chôn ở trong bát cháo không dám thò đầu ra.

A Huy lại mặt dày mà sáp lại ngồi gần cậu, ngón tay ở trên lưng cậu chậm rãi viết chữ

Sau này cũng phải gọi tên em. Âm thanh của Vinh Vinh rất êm tai.

Mặt a Vinh hồng hồng chôn vào trong bát cháo, cuối cùng không nhịn được thả bát xuống, trừng mắt nhìn đối phương: Xong chưa, anh còn muốn ăn cơm!

A Huy cương chiều cười cười, đưa tay nhéo một cái ở trên hông cậu.

Đương nhiên, lúc A Quế cùng tiểu Linh trở về, a Huy vẫn là gọi a Vinh là anh trai, A Quế thấy con trai lớn đã khỏi bệnh, tâm tình cũng tốt hơn, chủ động vào bếp làm vài món ăn ngon.

Bà một bên nấu ăn, một bên nhìn bầu rượu khi Huệ Tường còn sống vẫn hay dùng, ngón tay lặng lẽ lau đi nước mắt, thầm nghĩ: “Cha nó ơi, anh nhìn xem hai anh em bọn nó thật thân thiết, em sẽ giúp anh chăm sóc a Vinh, tìm cho nó một người vợ tốt, để anh ôm cháu.”

Lại qua ít ngày, mọi người trong nhà chuẩn bị đi đến phía Bắc. Nhưng nói sao thì a Vinh cũng không đáp ứng, a Huy ngược lại cũng không ép buộc cậu, chỉ nói đi Thượng Hải trước.

Khi một nhà bốn người họ rời đi trấn nhỏ, ngay cả bà chủ hiệu thuốc Thạch gia đều ra đưa tiễn, dù sao cũng là hàng xóm láng giềng mấy chục năm, bà lau nước mắt, lén lút nói với a Huy: “Các cậu đều có tiền đồ như thế, cũng không biết Lam Hồng nhà tôi ra sao rồi a!”

Nghĩ đến Thạch Triễn Lâm Hồng đi bộ đội đã mất liên lạc, a Huy trong lòng cũng rất khó chịu.

Bốn người Huệ gia đến Thượng Hải, hành lý không được coi là nhiều, làm giấy tờ gửi vận chuyển, mọi người liền vào nhà nghỉ của trường đại học hoá chất ở Thượng Hải.

Dương An Na vẫn còn nằm ở bệnh viện, A Quế nói muốn đi thăm, trong lòng a Huy cũng có tính toán, liền kéo theo a Vinh đi chung.

A Vinh trong lòng khó chịu, nhưng trước kia Dương An Na cũng từng đã giúp cậu rất nhiều, lại là em dâu của cậu, không đi thật kỳ cục. Trên đường cậu lại làm thủ thế với a Huy: Mười thỏi vàng của Dương gia, em cầm đi.

A Huy biết trong lòng cậu có tâm sự, chậm rãi viết ở trên tay anh trai: Chúng ta trả lại đi.

A Vinh gật gật đầu nhưng cũng không nói lời nào.

Đoàn người đến bệnh viện, bụng của Dương An Na cũng đã lớn hơn, nhưng nhìn thân hình không có nở nang như những người phụ nữ có thai khác, còn gầy hơn một chút so với trước khi mang thai, cô xuống giường rất bất tiện, chỉ gọi A Quế một tiếng “Dì a”.

A Quế thấy Dương đại tiểu thư có học, có lễ nghĩa như vậy, lại ôn nhu hào phóng, nghĩ thầm tiểu tử ngốc nhà mình sao lại có phúc lớn như vậy chứ!

A Quế là một người chịu khó, lập tức muốn giúp cô chuẩn bị một ít đồ ăn, có điều, Dương lão bản lúc trước cũng đã lạng lẽ sắp xếp người chăm sóc con gái, nên cũng chỉ làm một ít đồ bổ.

A Vinh từ lúc tiến vào bệnh viện liền đứng trong góc tối nhìn người phụ nữ có thai trên giường. Tuy rằng tiểu than đen đã cường điệu rất nhiều lần, em bé trong bụng cô không phải của hắn, nhưng khi nhìn thấy cô gọi A Quế là dì, trong lòng luôn có chút không thoải mái.

Nhưng vừa nghĩ lại, mình còn gọi A Quế là mẹ đó, càng thân thiết hơn so với gọi dì mà!

Đúng như những gì a Huy đã sớm dự định, như người không liên quan mà sắp xếp A Vinh ngồi vào một cái ghế bên giường bệnh, sau đó nói với Dương An Na: “Anh trai mới vừa sinh bệnh, bị sốt cao mấy ngày nay.”

“Thật sao?” Trên mặt Dương An Na toát ra vẻ quan tâm, làm cho a Vinh có chút khó chịu, mình tuy rằng cũng sinh bệnh, nhưng cũng đã khỏi hẳn rồi, nhưng cô vẫn còn nằm trên giường bệnh đấy!

Nghĩ đến đó, cậu trừng mắt nhìn a Huy.

A Huy có chút khó hiểu, nhưng gần đây Vinh Vinh luôn đối với hắn như vậy, hắn gãi gãi đầu, ngồi xuống gọt táo cho người yêu và “vợ” ăn.

Hắn có một kỹ thuật gọt táo rất cao siêu, sau khi gọt xong, vỏ còn có thể gắp lại như cũ thành một quả lê hoàn chỉnh, một đường dài không đứt. Trước đây trên thị trường táo rất ít, cũng chỉ có Thượng Hải nhiều hơn một chút, hắn gọt cũng quen tay.

Dương An Na lần đầu tiên nhìn thấy hắn gọt táo, nhìn đến say sưa, quả táo được gọt xong, a Huy rất tự nhiên cắt xuống một miếng, đưa tới bên miệng a Vinh.

A Vinh không nghĩ nhiều, há mồm cắn lên, rất ít khi được ăn táo, cậu rất thích ăn táo.

Rất ngọt a.

Nhưng táo này mua đến thăm người bệnh mà, chính mình sao lại ăn trước... Cậu vừa định ra hiệu cho tiểu than đen, miếng táo thứ hai đã được đưa đến bên miệng.

A Huy đơn giản đưa một quả táo cho cậu, lại bắt đầu gọt quả thứ hai đưa cho Dương An Na.

A Vinh không thể làm gì khác hơn là cúi đầu ăn táo.

Ăn ngon không? A Huy làm thủ thế với cậu.

Àn.

A Vinh thoáng gật đầu.

Đợi lát nữa lại đi mua thêm. Làm thủ thế xong, dễ dàng giúp cậu gọt quả táo ở trên tay.

Nga.

A Vinh giống như bé ngoan, ngoan ngoãn ăn miếng táo trên tay.

Dương An Na cắn miếng táo, lặng lẽ nhìn hai anh em ở bên giường. Tuy rằng cô là con gái một, nhưng... cũng phải khen ngợi tình cảm giữa hai anh em này. Thế nhưng, cô nhìn nhìn, trong lòng cảm thấy chua xót, nghĩ đến ba ba của đứa bé trong bụng.

Người kia nói có thể tin tưởng Huệ Huy. Huệ Huy cũng nói qua với cô, hẳn đã có người yêu.

Là ai?

Cô lại nhìn qua a Vinh đang ngồi ăn táo một bên, người anh trai cầm của Huệ Huy vẫn rất dễ nhìn, hiện tại trưởng thành càng thêm đặc biệt, rõ ràng mặc một bộ đồ mộc mạc đơn giản, ngồi ở một bên lại thành một cảnh đẹp ý vui.

Còn Huệ Huy, cô đã gặp hẳn từ nhỏ đến lớn, người thanh niên này ngày càng trầm ổn ai cũng nhìn không thấu hẳn, nhưng ở trước mặt anh trai lại nhu hòa đến như vậy, ánh mắt hẳn nhìn anh trai thực sự là

Dương An Na cắn nửa miếng táo, trầm ngâm một hồi lâu mới tiếp tục ăn táo. Tim cô đập thịch thịch, lẽ nào là như vậy, lẽ nào là như vậy! (*Shino: một hủ mới đã ra đời =))))*)

Ba người không nói chuyện gì, mãi đến khi A Quế bận việc gọi a Huy đi hỗ trợ, trong phòng bệnh chỉ còn dư lại A Vinh cùng “Em dâu”.

A Vinh vốn cũng định ra ngoài, Dương An Na lại đột nhiên kéo vạt áo của cậu.

Có chuyện gì? A Vinh nghi hoặc nhìn về phía đại tiểu thư Dương gia.

Dương An Na đột nhiên cười một cách thần bí, mở miệng nhưng không phát ra âm thanh: Sinh đứa bé xong, em sẽ ly hôn với Huệ Huy.

Ách!

A Vinh mím môi, ý nghĩ đầu tiên là, Dương gia các người có chút vàng thỏi thì giỏi lắm à? Nhìn tiểu than đen nhà ta không lọt mắt? Chúng tôi cũng không thêm các người đâu, chết tiệt, tiểu than đen nhà mình...

Sau đó mới nghĩ đến, đối phương nói cái này với mình làm gì a, lại bắt gặp đôi mắt sáng rực của Dương An Na giống như hiểu rõ cái gì đó, tại a Vinh lập tức hồng lên, nhưng cô có thể biết cái gì chứ.

Hừ, biết thì thế nào, bí mật của cô tôi cũng biết không ít.

A Vinh cầm bút ở trên tủ đầu giường xuống, viết lên tờ giấy mà Dương An Na vội vàng đưa tới: Tùy tiện đi.

Sau đó nghênh ngang rời đi bỏ mặc Dương đại tiểu thư đang cười trộm ở phía sau.

A Huy nhìn thấy a Vinh thở phì phò tức giận như thế cảm thấy thật kỳ quái, nghĩ thầm, Dương An Na nói cái gì vậy a, làm sao lại chọc giận Vinh Vinh như thế chứ.

Cô ta nói sinh đứa bé xong liền ly hôn...

Ước định vốn là như thế a.

Nhưng, nhưng... thật quá đáng. Tiểu than đen là người rất tốt a!

Thế nhưng... thôi, nói ly hôn thì ly hôn đi. Hừ, tiểu than đen còn có mình đây mà!

A Huy thật cẩn thận ôm anh trai vào lồng ngực, trong lòng có chút cảm kích cô gái thông tuệ kia, xem như khúc mắt trong lòng anh trai đã được giải.

Chậm rãi nâng mặt a Vinh lên, dưới ánh trăng sáng nhàn nhạt, hần mở miệng hỏi: Vinh Vinh, anh có yêu em không?

A Vinh trong nháy mắt suy nghĩ kỹ mọi chuyện, từ lúc bắt đầu gặp gỡ đến lúc này, từng hình ảnh đều hiện ra rõ ràng, đôi mắt cảm thấy cay cay. Cậu rõ ràng cũng yêu tiểu than đen rồi còn gì.

Chặt chẽ ôm chầm lấy đối phương.

Một lúc lâu, a Vinh mới ngẩng đầu lên, rất khẳng định mà gật đầu.

Hắn và tiểu than đen sẽ bên nhau cả đời.

Đến Bắc Kinh không bao lâu, Dương An Na thuận lợi sinh một bé trai, gọi là Huệ Gia Minh. Thế nhưng, cuộc hôn nhân của cô và a Huy cũng không kết thúc như vậy.

Một năm sau, cha ruột của Huệ Gia Minh bị bắt vào tù, lại bị đày ra biển, mãi đến tận hai mươi năm sau mới nhìn lại ánh mặt trời.

Huệ Huy mang theo anh trai, mẹ, em gái cùng vợ con, một nhà sáu người cùng lên thuyền ở Thượng Hải đi Hồng Kông.

——— CHÍNH VẤN HOÀN ———

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dua-con-cam>